

Скот Мариани

СВЕЩЕНИЯТ МЕЧ

ОБСИДИАН

СКОТ МАРИАНИ СВЕЩЕНИЯТ МЕЧ

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

Древен меч. Отдавна пазена тайна. И един мъж, който ще разплете мистерията.

Бен Хоуп се завръща в Англия за откриването на концертна зала в Лангтън Хол — музикалната академия, създадена от покойната му съпруга. На официалното събитие бившият майор от британските специални части се среща с преподавателя Саймън Аръндел и жена му Микаела, негови стари приятели от студентските години. Бен усеща, че нещо тревожи свещеника, и скоро разбира за тайния му изследователски проект, свързан с мистериозен свещен меч. Преди обаче да успее да научи повече, Саймън и Микаела загиват в ужасяваща автомобилна катастрофа.

Убеден, че смъртта им не е инцидент, Бен кръстосва Великобритания, Франция, Израел и Америка с надеждата да стигне до истината за свещения меч. По следите му тръгват безскрупулните агенти на секретна организация, която няма да се спре пред нищо, за да се добере до древната реликва.

В хода на разследването Бен разкрива тайни, способни не само да разклатят основите на християнския свят, но и да хвърлят напълно нова светлина върху собственото му минало...

Експлозивен трилъер от един истински майстор в жанра.

*На Б. Д., без чието вдъхновение никога нямаше да
напиша тази история*

ПРОЛОГ

Крепостта Масада

Римска провинция Юдея, Светите земи

73 г. сл.н.е.

— Скоро ще нахлуят — каза младият мъж на име Йоан и извърна поглед от бойниците; в очите му се четеше страх.

Неговият командир — Елиезер бин Яир — не отговори. Надвесен над ръба на крепостната стена от грапав, неодялан пясъчник, той засенчи с ръка очи от яркото слънце и огледа обстановката. Далече долу, в подножието на планината, като гигантски рояци мравки, задъхващи се в прахоляка и безмилостната жега на пустинята, безчетните човешки маси на Десети римски легион довършваха строежа на огромната каменна обсадна рампа.

Дълбоко в душата си Елиезер знаеше, че Йоан е прав. Скоро обсадата щеше да приключи. След броени часове нямаше да им остава нищо друго, освен да гледат безпомощно как колоните римски войници се изкачват по рампата и щурмуват крепостните стени с блеснали на слънцето брони и копия. Нищо друго, освен да чакат клането.

Нима наистина бяха вярвали, че една шепа събрани от кол и въже защитници, много от които жени и деца, ще могат да се съпротивляват до безкрай срещу смазващата мощ на Рим? Нима наистина си бяха въобразявали, че крепостта Масада е непревземаема?

Елиезер бе виждал със собствените си очи на какво са способни заклетите му врагове. Само преди три години той бе успял заедно с неколцина други еврейски въстаници да се спаси от кървавата баня в родния му град Йерусалим, при която римската армия бе изравнила всичко със земята и бе избила милион невинни жители, задето бяха дръзнали да оспорят властта на Цезар. А сега армията, заела позиции около планинската крепост Масада под командването на самия губернатор на Юдея Луций Флавий Силва, бе изпратена специално, за да унищожи последното гнездо на съпротивата. Войските на Силва

бяха изградили непробиваема обсадна линия с дължина над десет километра, опасваща основата на планината, така че нито един от въстаниците да не може да избяга отвътре, нито да получи помощ отвън. Покрай крепостните стени бяха разположени обсадните кули на римляните и огромните им катапулти. Сами по себе си те представляваха страховита гледка, но нищо не всяваше такъв ужас в душите на въстаниците, както каменната рампа и мълчаливата закана за онова, което предстоеше.

— Никой не може да се противопостави на подобна армия — рече с треперещ глас Йоан. — Римляните ще изнасят жените ни, ще изколят децата ни, а нас ще превърнат в роби.

Елиезер затвори очи от мъка. Вече знаеше какво трябва да се направи. Бяха около деветстотин души. Като техен водач той нямаше друг избор, освен сам да вземе съдбовното решение. Обърна се с гръб към бойниците и погледна в очите по-младия мъж.

— По-скоро бих умрял, отколкото да понеса това — каза тихо той.

— Тогава какво ще правим?

— Ще предадем душите си на Бог — отвърна Елиезер. — Всички до един. Римляните не бива да заварят тук жив човек.

Но преди да се заеме с тази страховита задача, трябваше да изпълни още един особен дълг. Пресегна се към колана си и измъкна бляскавия меч, който бе донесъл със себе си от Йерусалим. Стиснал почтително бронзовата дръжка в двете си ръце, той повдигна острието към устните си, целуна хладната стомана и каза:

— Този меч трябва да се скрие. Каквото и да се случи, не бива да попада в ръцете на римляните.

Двамата коленичиха и се помолиха. А после окончателните планове бяха приведени в изпълнение.

1

*Край Мийо, Средните Пиренеи, Южна Франция
2 декември, в наши дни*

Докато шофираше към дома в тъмната мъглива нощ, отец Фабрис Лалик видя отново колата зад себе си.

До този момент петдесет и три годишният свещеник бе разсъждавал над часовете, които бе прекарал със своите енориаши Пиер и Мадлен Робишон от близкото село Брианд, за да потуши поредния ожесточен спор помежду им. Негов дълг бе да спомага за решаване на семейните и социалните проблеми в паството, а Бог му беше свидетел, че размирните съпрузи Робишон често се нуждаеха от намесата му. В крайна сметка отново бе успял да изглади отношенията им, но този път помирението бе постигнато с далеч по-големи усилия от очакваното.

Бордният часовник на фолксвагена показваше малко преди единайсет вечерта. Плътна мъгла обгръщаше долината на река Тарн и отец Лалик се взираше напрегнато в нощта, докато се отдалечаваше по обезлюденото шосе от Мийо. Нямахше търпение да се прибере в топлата си малка къща на края на селцето Сен Кристоф, където живееше от дълги години, да си налее една заслужена чашка арманяк и да се приготви за сън. Глътка бренди преди лягане щеше да му помогне да забрави собствените си проблеми и смътното усещане за тревога, което го бе обхванало през последните дни.

Фабрис въздъхна. Навярно всичко беше плод на въображението му. Може би отговорностите на професията вече му дотежаваха. Дали все пак не си струваше да послуша съвета на доктор Башлар и да излезе в ранна пенсия? Когато преумореният мозък започне да си съчинява страховити истории за дебнене и преследване, сигурно е редно собственикът му да намали темпото.

— Това е обяснението — помисли си той и вдигна едната си ръка от волана, за да потърка челото си. — Би било глупаво да си въобразявам...

Изведнъж купето на фолксвагена се изпълни с ярка светлина. Сърцето на свещеника подскочи и задумка бясно в гърдите; страховете му, попреминали за кратко, се върнаха с пълна сила. Отец Фабрис присви очи и погледна в огледалото за обратно виждане, като се опитваше да различи формата на фаровете.

Дали не беше пак онзи мерцедес? Същият, който го бе следил вчера на връщане от църквата в Сен Африк? А и предишния ден, и миналия вторник... Вперил очи в огледалото, свещеникът за малко не пропусна завоя и трябваше да свие рязко в последния миг, за да не излети от шосето.

— Проклетата мъгла! — промърмори ядосано той.

Но Фабрис Лалик шофираше от близо трийсет и пет години по тези пътища и познаваше всяка педя от тях. Скоро щеше да стане ясно дали наистина го следяха. Само момент... още малко... ето я отбивката! Той завъртя докрай волана надясно и даде газ по тесния заобиколен път, който също щеше да го отведе до Сен Кристоф. Погледна в огледалото. Нищо. Усети как пулсът му се нормализира. *Видя ли? Ти си идиот!*

След миг обаче фаровете отново се появиха и устата му пресъхна. Той взе още един остър десен завой, после ляв и навлезе дълбоко в плетеницата от междуселски пътища. Светлините не изчезваха от огледалото.

Притеснен да ускори повече, Фабрис стискаше силно волана и се молеше плътната пелена да се вдигне. Още като момче бе скитал из тези гори и познаваше всяко кътче от тях, но сега дърветата, които изплуваха от мъглата, му приличаха на зловещи великани, протегнали към него хищните си нокти.

С треперещи ръце той извади телефона от джоба си и набра познатия номер. Отговор нямаше. Когато системата го подкани да остави съобщение, свещеникът заговори задъхано на английски, който му изневеряваше в обзелата го паника:

— Саймън... Аз съм, Фабрис. Онова, за което ти разказвах... Убеден съм, че пак се случва. Тази вечер, в момента. Мисля, че ме следят. Моля те, обади ми се веднага щом можеш.

Фаровете го следваха неотлъчно, вече бяха по-близо — ослепително бели в мъглата. Ами сега? Фабрис понечи да звънне на Бернар, шефа на местната полиция; имаше домашния му номер,

запаметен в телефона си. Но по това време Бернар вероятно бе пресушил бутилка вино и дремеше пред телевизора.

После се сети за своя стар приятел Жак Рабие, чиято ферма се намираше само на километър от там, отвъд гората. Обезумял от страх, той настъпи докрай газта. След няколко спираци дъха остри завои и стръмни възвишения колата мина през познатата разнебитена порта на Жак и заподскача по изровения черен път към къщата.

Имотът тънеше в мрак, капациите на прозорците бяха затворени. Фабрис изгаси двигателя, прекоси със залитане двора и заудря с юмруци по входната врата.

— Жак! — извика той.

Никой не му отговори. В далечината се чуваше кучешки лай. В следващия миг до слуха на Фабрис достигна още нещо: тих шум от гуми, търкалящи се по неравна повърхност, и приглушено боботене на двигател, твърде различно от тракането на стария пикап на Жак Рабие. Когато фаровете се показаха между дърветата, Фабрис закуцука през двора към големия дървен хамбар, където двамата с Жак бяха играли в детството си. Блъсна високата врата и се шмугна вътре миг преди фаровете на колата да го открият. Ослепителният им блясък проникваше през цепнатините между дъските, като отчасти осветяваше вътрешността на хамбара, покритите с брезент селскостопански машини и балите слама, натрупани до отсрещната стена.

Фабрис нямаше нужда да търси скривалище. Като деца с Жак бяха използвали празното пространство под дъските на пода за тайно убежище, щаб на бойните си операции, мостик на пиратски кораб; като юноши няколко пъти бяха водили там Валери и Мишел, за да пушат и да правят някои други, недотам прилични неща.

Докато Фабрис се препъваше в тъмното към капака в пода, за момент сърцето му се сви от страх, че Жак може да го е заковал или да е оставил някоя тежка машина отгоре. Но той си беше там, където го помнеше, позатрупан със слама и прахоляк. Треперещите му пръсти откриха ръба на капака и го повдигнаха със скърцане.

Отворът му се стори доста по-тесен от преди. След като провря с мъка широките си рамене, Фабрис усети пареща болка, сякаш острие на нож се бе впило в тила му. Сребърното кръстче, което носеше около врата си, се бе закачило на нещо и тънката верижка се бе скъсала. Но

той нямаше време да ги търси. Затвори припряно капака над главата си и заслиза тромаво по дървената стълба в непрогледния мрак, като едва дишаше от ужас.

Това беше лудост. Та той, Фабрис Лалик, бе уважаван духовник, а не презрян беглец от закона. Не криеше нищо. Съвестта му беше също толкова чиста, колкото и професионалното му досие. Не му се налагаше да бяга от никого. И въпреки всичко някакъв непреодолим първичен инстинкт — тъй силен, че почти усещаше вкуса му между стиснатите си зъби — му подсказваше, че се намира в смъртна опасност.

Вратата на хамбара се отвори. Над главата му се чуха стъпки. Като че ли бяха трима. Лъчите на фенерчетата им подскачаха насам-натам и проникваха през цепнатините на пода, докато бързо и методично претърсваха помещението.

Но кои бяха тези мъже? Какво искаха? Фабрис преглътна, за да потисне паниката. Не смееше да диша. Страхуваше се, че ще чуят ударите на сърцето му. Направи крачка още по-навътре в мрака, далече от светлината на фенерчетата.

Нещо докосна китката му и той едва не извика от ужас. Плъх. Фабрис отблъсна противното същество и то се изкатери панически по подпорната греда, след което се провря през някаква дупка над главата му и се отдалечи по дървените дъски. Лъчите моментално се плъзнаха по посока на звука, като за миг се задържаха върху капака в пода, над който още се носеха частици прах.

Стъпките се приближиха.

— Плъх — чу се глас и Фабрис си даде сметка, че те разговарят на английски. — Няма го тук. Да вървим.

Свещеникът въздъхна от облекчение, когато долови как стъпките се отдалечават към вратата на хамбара. Мъжете си тръгнаха. След като чуеше колата им да потегля, щеше да изчака няколко минути и да излезе от скривалището си. А после какво? Трябваше ли да се върне при фолксвагена? Или пък да си тръгне пеша и да извика полиция? Да изчака Жак да се прибере?

Внезапният звън на телефона му разцепи тишината и прекъсна мислите му. Фабрис бръкна в джоба си и го извади ужасен. Проклетият апарат пищеше като сирена, а треперещите му пръсти трескаво

търсеха бутона за изключване. На екрана беше изписано името на човека, който му звънеше: Саймън Аръндел.

Най-последно пронизителният звук замлъкна, но беше късно. Стъпките се връщаха, тежки и неумолими. През процепите нахлуваше светлината от фенерчетата. Той чу как капакът се повдига и един ослепителен лъч огря лицето му.

Отец Фабрис Лалик не беше борбена личност. През целия си съзнателен живот нито веднъж не се бе защитавал с груба сила, а съпротивата му срещу трима едри и мотивирани нападатели беше също толкова безполезна, колкото и уплашените му писъци: „Кои сте вие?“ и „Какво искате от мен?“, когато те го влачеха от хамбара към чакащия отвън мерцедес. След като му отнеха телефона, два чифта яки ръце го натъпкаха в багажника на колата и затръшнаха капака.

След секунди тялото на отец Фабрис подскачаше и се блъскаше в тясното пространство, докато колата се носеше по неравния черен път. В началото той удряше с юмруци по металния капак и крещеше с пълно гърло, но постепенно се отдаде на отчаянието и се сви на топка в тъмнината, безчувствен към движението на колата и хода на времето.

Едва когато капакът отново се отвори и мъжете се втренчиха безизразно в него, свещеникът си даде сметка, че пътуването е свършило. Те се наведоха и го издърпаха навън. Нощният въздух беше влажен и лепкав, под краката му имаше твърд бетон. Мерцедесът беше отбил в банката на широко и пусто шосе. През мъглата, която се стелеше като дим над асфалта, Фабрис видя собствения си фолксваген, паркиран няколко метра по-назад.

Той отчаяно се взираше в лицата на похитителите си за най-малката следа от човечност, но не откри нищо.

— Кои сте вие? — попита задавено. — Какво ще стане с мен?

Фабрис бързо разбра кой от тримата е предводителят. Беше с изпито лице и подвижни, но студени очи. Оредяващата му коса бе подстригана до същата дължина, както тъмната му няколкодневна брада. Другите двама стискаха здраво Фабрис под мишниците, а мъжът бръкна под черното си яке и извади пистолет. Без да продума, той посочи с цевта към отсрещната страна на шосето. Биячите, които държаха Фабрис, го подкараха пред себе си в указаната посока. Свещеникът примигваше и клатеше невярващо глава, докато се приближаваха към края на пътя. Отвъд него имаше само мъгла.

В този миг Фабрис видя стоманения парапет и разбра къде се намират.

— О, не! — извика той. — Не, не, не...

Виадуктът Мийо. Най-високият мост в света, пренасящ една дълга отсечка от магистрала А75 на триста метра височина над долината на река Тарн.

А краката му го носеха право към ръба.

Фабрис се съпротивляваше отчаяно, но силите му не стигаха, за да се отскубне от стоманената хватка, която го тласкаше към бездната.

— Защо? — изстена той, обзет от животински страх.

Внезапен порив на вятъра разпръсна мъглата и за миг Фабрис зърна дъното на пропастта. Подпорните колони на моста се извисяваха като гигантски кули, по-високи от шпиловете на катедрала. Фабрис се задъхваше. Не можеше да отрони и дума. Като по чудо успя да измъкне едната си ръка и се вкопчи с всички сили в металния парапет. Предводителят се пресегна безмълвно към него и разтвори пръстите му с такава брутална сила, че пречупи два от тях.

Фабрис дори не усети болка. Тялото му бе станало безчувствено от шока.

Мъжете го блъснаха през парапета. Отец Фабрис Лалик полетя напред и тялото му се запремята в мрачната бездна. Писъците му постепенно заглъхнаха в нощта. Мъглата го беше обгърнала много преди той да се удари в далечната земя отдолу.

Докато тримата мъже крачеха обратно към мерцедеса, предводителят им извади мобилния си телефон.

— Работата е свършена — каза той, прекъсна връзката и седна зад волана.

Неговият колега, който бе докарал колата на Лалик, я остави там, където беше, с ключа на таблото. После се намести на задната седалка на мерцедеса.

В същия момент сътрудниците им в къщата на свещеника вече прехвърляха материалите на компютъра му — няколкостотин мегабайта абсолютно забранени порнографски изображения. Техният анонимен източник беше непроследим. Същото се отнасяше и за натрапниците в дома на отца.

Малко след като светлините на мерцедеса изчезнаха в мъглата и фолксвагенът остана сам на пустия виадукт, последните думи на отец

Фабрис Лалик бяха съставени и разпратени по имейл до всички контакти в списъка на електронната му кореспонденция:

Скъпи приятели,

Когато четете това съобщение, аз вече няма да съм между живите. Моля ви да не скърбите за мен, понеже съм недостоен за вашата скръб.

Срамът от греховете ми е бreme, което повече не съм в състояние да нося. Нека Бог се смили над мен за ужасните неща, които съм извършил.

2

Две седмици по-късно

Буреносни облаци бяха надвиснали заплашително над морето, когато поредна мощна вълна се разби в носа на ферибота „Роден“, собственост на компания „Сий-Франс“, и заля палубата с гъста завеса от бяла пяна и водни струи. Повечето от деветстотинте пътници, дръзнали и този бурен декемврийски ден да прекосят Ламанша към английския бряг, се бяха скупчили на топло в баровете и фойетата на огромния кораб.

На палубата се виждаше самотен мъж. Беше облегал на парапета, вдигнал нагоре яката на пооръфаното си кожено яке. Вятърът рошеше гъстата му руса коса, тялото му ловко се нагаждаше към люлеенето на ферибота. Присвил сините си очи срещу солените пръски на морето, мъжът се взираше на север, където скалите на Дувър едва се очертаваха в следобедния полумрак. Той дръпна от цигарата си и издиша облак дим, който бе отнесен мигновено от поредния порив на вятъра.

Казваше се Бен Хоуп. Наполовина англичанин, наполовина ирландец, току-що навършил четирийсет, но жилав и як като юноша. В младите си години беше служил като професионален войник, впоследствие бе напуснал британските специални части, за да се потопи в мрачния свят на международния бизнес с отвлечения и откупи.

Бен работеше на свободна практика и сам бе нарекъл себе си „консултант по кризисни ситуации“. Използваше методи и умения, за които обичайните правоохранителни органи нямаха или нужната подготовка, или съответните правомощия. Беше успял да върне значителен брой жертви на отвлечане на техните любящи семейства, като същевременно бе ликвидирал немалко от похитителите им.

В последните години за дом му служеше едно усамотено кътче в Нормандия — изоставената ферма „Льо Вил“, превърната в специализирана база за тактическа подготовка, където полицейски

служби, военни подразделения, специалисти по преговаряне с похитители и дори застрахователи идваха, за да научат по нещо полезно от Бен и хората му. Светът си оставаше неспокойно място и клиенти не им липсваха.

Понякога на Бен му се отваряше служебно пътуване до Англия, но сега случаят не беше такъв. „Льо Вал“ не работеше по Коледа, а той имаше две лични дела за уреждане, всяко от които по свой начин допринасяше за угрижения му вид, докато стоеше на палубата.

На следващата вечер трябваше да присъства на церемонията по откриването на новата концертна зала в Лангтън Хол — музикалната академия на графство Оксфордшър, създадена от Лай Луелин. Приживе Лай се бе прочула като една от най-талантливите оперни певици на планетата. Освен това беше първата любов на Бен, а впоследствие — много по-късно и за кратко — бе станала и негова съпруга.

Смъртта ѝ бе отворила в него рана, която никога нямаше да зарасне. А обстоятелствата около нея бяха тема, за която Бен избягваше да мисли, макар кошмарите все още да го преследваха нощем. Човекът, който му бе отнел Лай, се казваше Джак Глас и я бе надживял само с няколко минути.

Като член на настоятелството на фондацията, носеща нейното име, той беше поканен да пререже лентата на величествената нова концертна зала, да произнесе реч и да връчи наградата на най-обещаващия млад оперен изпълнител, обучаващ се в академията. Бен не беше кой знае какъв оратор. Навремето, когато бе работил в специалните части, бе провел тихомълком стотици инструктажи на малки екипи от обучени мъже. Като експерт по тактически операции, беше свикнал да изнася лекции в познатата обстановка на класната стая в „Льо Вал“, но самата мисъл да се изправи на сцената и да говори пред многобройна публика го притесняваше. И все пак имаше отлична подготовка. А и това бе най-малкото, което можеше да направи в памет на Лай.

Втората причина за пътуването му до Англия го безпокоеше още по-силно. Едва след дълги, болезнени двоумения той бе решил да се отбие в Лондон на път за Оксфордшър. В Лондон живееше доктор Брук Марсел, някога гостуващ лектор по психология на отвличането в „Льо Вал“, впоследствие превърнала се в нещо много повече за него.

Но както се развиваха нещата между тях след онзи ужасен скандал през септември, Бен не знаеше как тя ще реагира на внезапното му посещение. Едно обаче беше сигурно: през изминалите месеци Брук безумно му бе липсвала.

Когато фериботът спря в Дувър, Бен слезе на палубата, където се намираше колата му. Останалите пътници се качиха на новите си лъскави опели и нисани, а той отвори със скърцане ръждивата, очукана врата на някогашния военен ленд ровър серия II, известен сред момчетата от екипа като „Льо Крок“, метна армейската чанта върху захабената съседна седалка и потегли в късния дъждовен следобед.

„Льо Крок“ не беше от онези автомобили, които могат да бъдат прищпорвани, и докато се придвижваше бавно към Лондон, Бен си помисли, че вероятно това е бил подсъзнателният му мотив да вземе стария ленд ровър: той изобщо не изгаряше от нетърпение да стигне до целта на пътуването си. На два пъти го обзе силно изкушение да се откаже, да заобиколи Лондон и да продължи на северозапад към Оксфордшър; втория път беше на косъм да се поддаде, но тогава вече навлизаше в покрайнините на града, а къщата на Брук в Ричмънд беше едва на няколко километра.

— Майната му — каза си той. — И бездруго съм тук, нека видим какво ще излезе.

3

Дъждът заплашваше да се превърне в мокър сняг, когато Бен спря срещу голямата викторианска къща от червени тухли, в която живееше Брук. Изгаси двигателя и за миг си помисли за плоската бутилка в чантата си, която при отпътуването от Франция бе напълнил с петнайсетгодишно малцово уиски. Вместо обаче да посегне към нея, Бен бръкна в джоба си, измъкна смачкан пакет „Голоаз“ и бензинова запалка „Зипо“. Беше готов на всичко, за да отложи момента, в който щеше да се изправи пред входната врата на Брук.

Докато седеше в джипа и пушеше, Бен наблюдаваше дъждовните капки, които се стичаха по стъклото, и се питаше за пореден път дали е разумно да се появи без предупреждение. После си спомни за събитията отпреди три месеца, довели личния му живот до пълна безизходица.

В досегашния си живот Бен така и не бе получил нужното спокойствие, но миналият септември се бе оказал прекалено натоварен дори за неговите представи. Не се случва всеки месец човек да бъде несправедливо обвинен в убийство, въввлечен в интрига с участието на руската мафия и преследван из цяла Европа от армия полицаи, предвождани от една особено амбициозна служителка на Агенцията за борба с тежката организирана престъпност на име Дарси Кейн.

Ала разминаването на косъм с опасността да бъде изтезаван до смърт, размазан в автомобилна катастрофа, вкаран в италиански затвор или ликвидиран от руски щурмови хеликоптер далеч не беше най-лошото, което му се бе случило през въпросния септември. Нищо от изброеното не можеше да се сравни с шока да види Брук в ръцете на друг мъж.

Ранен и бягащ от сигурна смърт, Бен се бе отправил към закътаната вила на Брук в португалската провинция, като бе очаквал, че ще я заvari празна и ще може на спокойствие да събере силите си. Но се бе излъгал. Когато се приближи в тъмното, за своя изненада откри светлина в един от прозорците на долния етаж и надникна през

щорите. Гледката го накара да се отдръпне от ужас. Брук и някакъв непознат мъж седяха на свещи и пиеха вино, видимо току-що излезли от банята. Имаше едно-единствено възможно обяснение.

Бен си бе тръгнал незабелязано. От Португалия бе изминал опасен маршрут до Италия, а от там бе отишъл в Монако, Грузия и обратно в Рим. Междувременно двамата с Дарси Кейн бяха обединили силите си, за да победят престъпниците, които се опитваха да ги убият, и разкриха заговор в самото сърце на британското разузнаване. Една от най-тежките задачи на Бен бе да избяга от любовната хватка на — трябваше да си признае — изключително привлекателната чернокоса Дарси. Когато всичко свърши и двамата се освободиха от ангажиментите си в Рим, тя му даде ясно да разбере, че представата ѝ за уикенд във Вечния град не се изчерпва с посещение до Колизея и Сикстинската капела. „Не се отказвам лесно, така да знаеш — бяха последните ѝ думи, преди Бен да замине за Франция. — Накрая винаги хващам мъжа, когото съм си заплюла.“

Първото нещо, което Бен бе направил при завръщането си в „Льо Вал“, беше да провери кога е следващата лекция на Брук. После се погрижи да изчезне за двата дни, които тя щеше да прекара там. За претекст си измисли едно фиктивно пътуване до Нант, уж за оглед на нова алармена система за оръжейния склад, и от там до Париж за среща с въображаем клиент. В действителност се покри наблизо в един хотел във Валон. Даваше си сметка, че постъпва като жалък страхливец, но не му оставаше друг избор. По-скоро би се изправил на пътя на разярен бик, отколкото лице в лице с Брук.

Джеф Декър, бивш командос от британските специални части и дясна ръка на Бен в „Льо Вал“, не бе издържал на напрежението да го прикрива през цялото време и му бе позвънил на мобилния телефон.

— Господи, Бен! Какво ви става на вас двамата? Тя е объркана и разстроена. Най-напред се връща от отпуск, за да открие, че гаджето ѝ е арестувано и преследвано от полицаи из цяла Европа, а сега ти я избягваш, сякаш е прокажена. Не може да продължаваш така, приятел!

— Не искам да говоря за това.

Брук си бе запазила самолетен билет от Шербур за Лондон в 7:15 вечерта на втория ден. Малко след осем, засрамен и намръщен, Бен се върна в „Льо Вал“ и отиде право в кухнята, за да си налее чаша вино.

Беше толкова улисан в мислите си, че не усети чуждото присъствие в стаята.

— Нима си вярвал, че ще се прибереш тихомълком зад гърба ми?
— попита тя с треперещ от вълнение глас.

Бен за малко не изпусна чашата. После рязко се обърна.

Брук се надигна от стола в ъгъла, където го бе чакала. Лицето ѝ беше зачервено, в зелените ѝ очи проблясваше ярост.

— Няма ли поне да ми кажеш коя е тя?

— Коя „тя“? — заекна Бен, напълно объркан.

Брук изсумтя презрително.

— Как коя? Ти за глупачка ли ме мислиш? Аз говорих с нея, Бен! Обади се тук, докато ти си играеше на криеница с мен.

— Не разбирам.

— Така ли? „Чудесно си прекарахме в Рим. Трябва да го направим пак някой път.“ Това звучи ли ти познато?

Известно време Бен я наблюдаваше недоумяващо. После му просветна.

— Имаш предвид Дарси Кейн ли? — Още докато го изричаше, си даде сметка колко глупаво звучи.

Очите на Брук се замъглиха, по бузата ѝ се стече сълза.

— От всички мъже на света, Бен Хоуп, за теб последно бих предположила, че си способен на подобно нещо. А дори нямаш куража да ми го кажеш в лицето.

— Моля те, престани. Това е безумие!

— Какво си правил в Рим?

— Знаеш много добре какво. Опитвах се да не вляза в затвора. Гледала си новините, нали?

— Сигурно ти е било трудно и съжалявам, ако е така — сопна се Брук. — По-скоро те попитах какво си правил там с нея.

— Нищо. Абсолютно нищо.

— Тогава какви ги дрънка тя?

— Дълга история.

— Не се съмнявам.

— Не мога да повярвам, че ме обвиняваш — каза Бен и добави:
— Тъкмо ти...

Сега вече я загази здравата. Той веднага съжали за думите си.

Брук го гледаше изпепеляващо.

— Това пък какво значи?

Нямаше връщане назад.

— Много добре знаеш какво значи. Заварих те с твоя зализан ухажор в Португалия.

— С моя какво!? — избухна Брук.

— Чу какво казах.

— Бил си в къщата ми?

— Все някъде трябваше да отида. Не очаквах да те намеря там. Видях ви през прозореца. Май се забавлявахте доста добре. Не отричай, обиждаш ме.

— Бен! Това е бил Маршъл, зет ми!

Бен се олюля.

— Имаш любовна афера със зет си? С банкера?

— За каква ме смяташ, дяволите да те вземат? Разбира се, че не!

— Тогава какво правехте заедно?

— Е, добре — въздъхна тя. — Маршъл ме проследи до Португалия. Мисли си... — Брук се поправи: — *Мислел* си е, че е влюбен в мен. Дебнеше ме от седмици. Отидох на вилата, за да избягам от него, но той се появи неканен. Тогава му казах да се вземе в ръце и да спре да ми досажда.

Няколко минути Бен остана безмълвен, докато осмисляше думите ѝ. Бе преповтарял наум сцената толкова пъти, че сега му беше трудно да я види в нова светлина.

— Но Маршъл беше по халат! — протестира той.

— Навън имаше буря — отвърна ядосано тя. — Когато дойде, беше подгизнал от дъжда и му предложих да си вземе душ. Аз самата тъкмо излизах от банята.

— Ами свещите... виното?

— Знаеш много добре, че при всеки по-силен вятър токът там спира. А виното беше за успокояване на нервите. Маршъл беше напълно полудял. Когато си ни видял, се опитвах да поговоря с него като с разумен човек. Аз съм психолог. Това ми е работата.

Бен я гледаше втренчено. Трябваше да признае, че обясненията ѝ звучаха правдоподобно. Но изведнъж му хрумна нова мисъл.

— Значи онзи нещастник Маршъл те е дебнел със седмици, а ти дори не си сметнала за нужно да ми кажеш?

— Защо да го правя? За да го намериш и да го смажеш от бой ли? А после какво? Добре щяхме да се подредим. И сестра ми щеше да научи... Фийби е емоционално уязвима. Подобно нещо би я съсипало. Налагаше се сама да реша проблема.

— Такова ли е мнението ти за мен? Някакъв побъркан хулиган, който преодолява препятствията, като пребива останалите?

— Е, невинаги. Понякога ги застрелваш.

— Как си могла да не ми се довериш? — извика той.

Брук се изсмя презрително.

— Ти да не би да ми се доверяваш? Как изобщо си допуснал, че ти изневерявам? През цялото време, докато ти казвах, че те обичам, си мислил, че лъжа?

Спорът се ожесточаваше и никой не бе готов да отстъпи. Щом усети, че нещата са отишли твърде далече, Бен се опита да поиска прошка, но вече беше късно. Двамата си бяха разменили прекалено много обидни думи.

Накрая Брук си тръгна, треперееща от гняв. За последно Бен я зърна, докато тя се отдалечаваше с таксито по алеята на бившата ферма.

Два дни по-късно с пощата се получи делово писмо, адресирано до „майор Бенедикт Хоуп, управител на учебна база «Льо Вал»“. Само три кратки реда, с които Брук му съобщаваше, че си подава оставката като лектор и няма да се върне повече.

Когато ѝ позвъни по телефона, за да се опита да я разубеди, Бен откри, че номерът ѝ е сменен. Имейлите му се връщаха непрочетени, а писмата му — неотворени.

Сега, три месеца по-късно, той седеше в колата пред апартамента ѝ на приземния етаж, чудейки се доколко е разумно да бъде там. Разкопча чантата си и извади подаръка, който старателно бе завил в хартия на коледни еленчета. Беше направил три опита, за да докара приличен пакет. Но поне не се съмняваше, че съдържанието ще ѝ хареса. По баща Брук беше наполовина францужойка, затова Бен ѝ бе купил пълна колекция от филмите на Ерик Ромер, макар сам да нямаше спомен да е гледал някой от тях.

Като осъден на смърт, който крачи към бесилката, Бен слезе от ленд ровъра и прекоси улицата. Отвори малката порта, която водеше към цветната градинка на Брук, и натисна звънеца.

Нямаше отговор. Той опита отново. Пак нищо. Пакетът под мишницата му беше твърде голям, за да го вкара през процепа за писма във вратата. А ако разопаковаше дисковете и ги пуснеше един след друг, едва ли щеше да я зарадва особено. Ето защо реши да ѝ ги прати по пощата.

Почувствал странна смесица от горчиво разочарование и дълбоко облекчение, Бен се обърна да си ходи. Вече бе тръгнал към ленд ровъра, когато някакъв висок симпатичен азиатец се зададе по улицата и влезе през портата. Мъжът беше облечен с дебело дълго яке и носеше пазарска торба. Когато видя Бен, спря и се усмихна.

— Здравей — каза приветливо той. — Ти сигурно си Бен?

Бен го изгледа подозрително.

— Виждал съм твоя снимка — обясни мъжът. — Брук я държеше на бюрото си.

Миналото глаголно време не убягна от вниманието на Бен.

— Аз съм Амал — представи се непознатият и сякаш прочел мислите му, бързо добави: — Съседът на Брук. Живея в апартамента над нея.

— Писателят — досети се Бен. Брук му бе споменавала за амбициозния драматург от горния етаж, който по някакъв начин успяваше да плаща безбожния наем, въпреки че нямаше видим източник на доходи.

— Е, поне се старая да бъда такъв — ухили се Амал.

— А знаеш ли къде е Брук? — попита го Бен.

Усмивката на Амал се изкриви в гримаса.

— Боя се, че я няма. Замина за Виена със Сам.

Сам, помисли си Бен. Ясно. Той помълча за малко, след което погледна пакета в ръцете си и каза:

— Донесъл съм ѝ подарък.

— Мога да ѝ го предам от твое име. Ще се погрижа да го получи.

— Благодаря ти.

Амал вдигна очи към небето. Мокрият сняг се засилваше, около уличните лампи се бяха образували белезникави ореоли.

— Ще влезеш ли да изпием по едно кафе? Тук е страшно студено...

Бен поклати глава.

— Трябва да тръгвам.

Докато излизаше през портата, Амал се провикна зад гърба му:
— Бен?

Той се обърна.

— „Сам“ е галено от Саманта — продължи Амал и го погледна многозначително. — Казвам ти го, за да... не стане недоразумение.

Бен кимна.

— Благодаря ти за информацията. Весела Коледа, Амал.

— И на теб. И... умната, нали?

4

На другия ден Бен се събуди много преди изгрев-слънце, стана от леглото и изпълни пет бързи серии по двајсет лицеви опори на килима в скромната си хотелска стая. После си взе душ и с чаша силно кафе в ръка наблюдава просветляването на хоризонта в Оксфордшър. Не беше спал добре, в съзнанието му изплуваха сцени от минали събития, превъртаха се като на филм и го поддържаха в постоянно напрежение. Само желязната му воля го спираше да посегне към плоското шише и да отпие голяма глътка уиски.

След известно време той облече коженото си яке и слезе на долния етаж, където го посрещна миризма на бекон, наденички и пържени яйца, приготвени от госпожа Болд — собственичката, която изглеждаше така, сякаш бе погълнала твърде големи количества от собствените си закуски. Бен учтиво отказа да опита от предизвикващата ѝ инфаркт кухня и излезе навън в мразовитата утрин. След тъмните облаци и ледения дъжд от предишната вечер небето се беше изчистило. Бледа слънчева светлина се процеждаше през голите клони на дъбовете и брезите и хвърляше отблясъци по заскрежената ливада.

Той седна зад волана на ленд ровъра. Двигателят се закашля и за миг Бен си помисли, че няма да може да запали, но после се чу дрезгаво гъргорене и гумите заскърцаха по чакъла на дългата алея.

Гробището се намираше през няколко ниви от Лангтън Хол, в двора на една църква от шестнайсети век, заобиколена от обрасъл с мъх каменен зид. Бен коленичи до гроба и полека отстрани с ръка падналите листа. Надписът върху гранитния надгробен камък беше простичък и лаконичен, както тя би го харесала. Съдържаше единствено името ѝ и годините на раждане и смърт.

Бе навършила едва трийсет и две.

Бен беше сам в гробищния парк. Каза няколко думи, усети как гърлото му се свива и поседя известно време с наведена глава. После

постави една бяла роза върху гроба, изправи се и бавно тръгна към колата.

В крайна сметка речта се получи по-добре, отколкото бе очаквал. Бен не беше обличал смокинг от едно пътуване до Египет преди години и сега яката на ризата пристягаше врата му, но иначе се чувстваше спокоен. При вида на тълпата, изпълнила до краен предел концертната зала на Лангтън Хол, отначало изпита леко притеснение, но всичко премина, когато се качи на сцената и каза встъпителната си реплика. Думите извираха направо от сърцето му, а ако можеше да се съди по продължителността на аплодисментите, бяха стигнали и до сърцата на неговите слушатели.

Облекчен да се махне от лъчите на прожекторите, Бен се здрависа с няколко души, гаврътна чаша шампанско и намери мястото си в залата за първо действие на представлението. Радваше се, че настоятелството на фондацията бе гласувало за „Севилският бръснар“ вместо за някоя патетична, угнетяваща трагедия. Според него оперните композитори обичаха да докарват героите си до лош край, но Росини беше лек и жизнерадостен, с мелодични арии, които после хората си тананикаха. Бен имаше чувството, че и Лай би одобрила този избор, както и изящното пеене на солистите.

Самият Бен обаче не харесваше особено оперите и скоро се изгуби в гънките и обратите на романтичната интрига между граф Алмавива и красавицата Розина. Последната сцена от първо действие — появяването на пияния войник — го обърка. Какъв беше този тип, какво искаше? Дали беше графът, предрешен, и как другият герой, доктор Бартоло, се бе оставил да бъде въввлечен в толкова очевиден опит за прелъстяване на дъщеря му? А тя беше ли му изобщо дъщеря? А бе, майната му. До края на първо действие Бен се изнерви напълно и щом избухнаха аплодисментите, тръгна право към бара.

Тъкмо бе надигнал чашата уиски, когато усети докосване по рамото си. Извъртя се и зърна мъж и жена, които му се усмихваха. За момент не ги позна, но после се сети, че не ги е виждал от двайсет години.

— Саймън? Микаела?

— Чудесна реч, Бенедикт.

Саймън Аръндел беше на ръст колкото Бен, около метър и осемдесет, със спортна, добре поддържана фигура. Тъмната му коса беше гъста и лъскава, както някога, в студентските години. Като цяло изглеждаше превъзходно за възрастта си, ако не се броеше умореното и угрижено изражение на лицето му.

Микаела бе подстригала късо русата си коса и сякаш бе наддала някой и друг килограм, но лъчезарната ѝ усмивка върна Бен назад към младежките години, когато тримата бяха състуденти в колежа „Крайст Чърч“ в Оксфорд. Също като Бен, по онова време Саймън учеше богословие, но беше с няколко години по-голям и вече готвеше аспирантура. Микаела Уорд беше в долния курс и следваше три специалности: философия, политически науки и икономика, или ФПИ, както тази комбинация бе известна в Оксфорд.

— Каква приятна изненада! — каза Саймън. — Нямах представа, че ще бъдеш тук. Но изведнъж видях познато лице и попитах Микаела: „Боже, това не е ли Бенедикт Хоуп?“

— В днешно време съм само Бен — поправи го усмихнат той.

— Страхотно е, че те срещнахме, Бен — заяви Микаела. — Изобщо не си се променил.

— Е, надявам се поне с нещо да съм различен отпреди — отвърна Бен, който бе забелязал еднаквите златни халки на ръцете на Саймън и Микаела. — Трябваше да се досетя, че двамата ще се ожените в даден момент.

— Стана малко след като... ти напусна университета — обясни Микаела. Явно искаше да добави още нещо, но се поколеба. Обстоятелствата около неговото напускане не бяха тема за светски разговори.

— Е, в такъв случай честито, макар и със закъснение — каза Бен.

Двамата избухнаха в смях, но после изражението на Саймън отново стана сериозно.

— Много съжалявам за съпругата ти. Нямах представа...

Бен кимна.

— Благодаря — промърмори той.

— Харесва ли ти представлението? — попита Микаела, за да смени темата.

— Честно ли да ти отговоря? По-скоро бих отишъл в някой джаз клуб.

— Само не ми казвай, че живееш някъде наблизо — продължи тя. — Би било ужасно, ако сме съседни от толкова години, а не сме се срещнали нито веднъж.

— Не, в момента живея в Нормандия. Имам фирма там. А вие? — добави бързо той, преди да го попитат с какво точно се занимава в „Льо Вал“.

— Грижим се за малка енория в Литъл Дентън — отвърна Саймън. — На няколко километра от тук.

— Саймън се грижи за нея — поправи го Микаела. — Аз съм само съпругата на викария.

— Значи успя! — възкликна Бен. — Сигурен бях, че ще отидеш докрай.

— Никога не съм смятал, че мога да върша друго, освен да служа на Бог, доколкото ми позволяват силите — заяви Саймън.

— Скромничи — прошепна Микаела, като закри театрално устата си. — Саймън е суперзвезда.

— Между другото, Бен — каза Саймън леко изчервен, — къде си отседнал? — Когато Бен му разкри името на хотела си, той поклати яростно глава. — О, не! Само не при госпожа Болд! Тя е една смахната дърта вещица, да ме прости Бог. Освен това лъже в сметките.

— Остани при нас, Бен — предложи Микаела.

— Много любезно от ваша страна, но...

— Настояваме! — добави Саймън. — Ще е страхотно да си побъбрим за доброто старо време. Ще се запознаеш и с Джуд.

— Джуд?

— Нашият син — обясни Микаела. — Само че... — Тя погледна Саймън и завъртя очи. — Скъпи, доколкото си спомням, Джуд имаше планове за уикенда.

Саймън се намръщи.

— Няма значение. Е, какво ще кажеш, Бен? Ще ни е много приятно да ни погостуваш. Остани ден-два или пък до края на коледните празници. Ако още си падаш по хубаво вино и уиски, те чакат приятни изненади.

Бен обмисляше предложението. Не че бе правил особени планове за следващите дни. Най-скорошните му ангажименти в „Льо Вал“ бяха чак през януари, а докато Джеф и хората му се върнеха от отпуск, там нямаше да има никого, освен пазачите и кучетата. На Бен му се искаше

да прекара няколко дни със сестра си Рут в Швейцария, но сега тя беше директор на компания и участваше в конференции и срещи по целия свят. В момента беше на някаква мисия за озеленяване на Далечния изток.

— Е, добре — заяви накрая той. — Убедихте ме. Ще си взема нещата от госпожа Болд и ще дойда утре по някое време.

— Глупости, човече — възрази Саймън. — Идваш още тази вечер. Ние не си лягаме рано, така че ще имаме достатъчно време да си поприказваме след представлението.

— Като стана дума... — намеси се Микаела и погледна многозначително часовника си. Гонгът бе обявил началото на второ действие.

Минаваше полунощ, когато Бен стигна до селцето Литъл Дентън. Следвайки указанията на Саймън, той сви наляво при селската кръчма, продължи по виещата се алея покрай брега на Темза и накрая откри къщата на енорийския свещеник, сгушена между няколко дървета зад висока каменна ограда. В мрака прозвуча глас на сова, когато той слезе от ленд ровъра и пое по застланата с чакъл пътека към входа. Луната беше изгряла и осветяваше обраслата с бръшлян фасада на старата къща. Вътре изляя куче и Бен чу как Саймън се провиква: „Кротко, Рошльо!“.

Вратата на къщата се отвори и на прага се появи преподобният отец Аръндел, небрежно облечен с джинси и размъкната жилетка. Той стисна топло ръката на Бен.

— Много се радвам, че дойде. Наистина. — Погледна през рамото на Бен към ленд ровъра и повдигна вежди. — Господи, тази кола е истински ветеран. Серия две, нали? Сигурно е поне от седемдесет и трета.

— Шейсет и девета — поправи го Бен. — Започва да ми създава проблеми. Един от клапаните има нужда от регулиране.

— Боже, тоя звяр е на моите години! По-древен е дори от стария лотус...

— Още ли го караш?

Бен си спомни с носталгия как двамата бяха обикаляли кръчмите с червения лотус елан на Саймън, модел '72, в търсене на най-добрата

тъмна бира, известна на човечеството. По онова време, дори в Оксфорд, малко студенти притежаваха коли, а бляскавото спортно купе беше нещо невиждано, обект на всеобща завист и сериозен коз на Саймън пред момичетата.

— Никога не бих го продал — отвърна той. — Боя се, че сме свързани, „докато смъртта ни раздели“.

На вратата се появи Микаела, хванала за каишката проскубано черно-бяло куче от смесена порода, което се дърпаше нетърпеливо, за да поздрави госта. Бен си помисли, че животинчето напълно е заслужило името си.

— Момчета, има ли шанс да ви откъсна от ергенските спомени? — попита закачливо Микаела. — Ще изстине къщата!

— Тя кара мазда — прошепна съзаклятнически Саймън и намигна на Бен.

— Това ли е всичкият ти багаж, Бен? — попита Микаела. — Явно не носиш много неща.

Домът на енорийския свещеник беше топъл и уютен, с леко захабения вид на къщите от минали епохи, които не са претърпели особена модернизация. В камината гореше буен огън, в ъгъла до украсената коледна елха имаше малък роял, отрупан със снимки в рамки. Бен се спря и се загледа в една от тях. На нея се виждаше рошав ексцентричен младеж на двайсетина години, който позираше на тропически плаж пред редица палми. Облечен в неопренов костюм, стиснал сърф под мишница, той гледеше ухилено в обектива.

— Това сигурно е Джуд — каза Бен.

— Да, нашето момче — отвърна Саймън. — Красавец, прилича на майка си.

— Май си пада по водни спортове?

— И още как! Следва морска биология в Университета в Портсмут. Не можеш да го изкараш от морето. Всъщност съвсем наскоро прекара две седмици в гмуркане сред бели акули в Нова Зеландия. Напълно е побъркан, науми ли си нещо, няма спирание. — Саймън въздъхна. — Поне още не е загубил ръка или крак, доколкото знам. Това е важното. Да ти наля ли едно, Бен? Малцово, без лед?

— Не си забравил — каза Бен.

Докато Саймън вадеше чашите и бутилката от шкафа в другия край на стаята, Микаела донесе от кухнята поднос с малки пайове с

месо. Постави го на масата и се усмихна на Бен, като погледна с крайчеца на окото към съпруга си.

— Така се радвам, че дойде — прошепна тя. — Присъствието ти ще го ободри. През последните дни беше доста угрижен.

Междувременно Саймън наливаше уиски в чашите и пускаше диск с грегориански песнопения, така че не чу думите ѝ. Микаела понижи още повече глас и добави:

— Наскоро научихме ужасна новина за негов колега... по-скоро близък познат, от Южна Франция.

Бен се намръщи съчувствено.

— Болест?

— *Самоубийство* — прошепна едва доловимо тя и плъзна показалец през гърлото си, за да засили ефекта.

Чак сега Бен разбра защо Саймън изглежда толкова измъчен и състарен. Преди да успее да реагира, енорийският свещеник се върна от шкафа с напитките, стиснал две щедро напълнени чаши. Пъхна едната в ръката на Бен и се чукна с него.

— За старите приятели — заяви Саймън Аръндел. — Добре дошъл в нашия дом, Бен.

5

Снегът се носеше на спирали от нощното небе и затрупваше частния път, водещ към имението „Уитуърт“ — огромната резиденция на Уесли Холанд, която се намираше на три километра от бреговете на езерото Онтарио. Всеки, който следеше подвизите на шейсет и седем годишния милиардер и филантроп в светските хроники, би се учудил да го види сам зад волана на седемгодишен крайслер, но въпреки баснословното си богатство Уесли Холанд беше човек със скромни потребности. Дори в младостта си, току-що наследил огромно състояние от своя баща, той не се бе поддавал на обичайните изкушения на парите. В днешно време предпочиташе да се дистанцира от модерния свят, който пораждаше у него все по-голямо негодувание.

Ала всеки човек си има своята слабост, а тази на Уесли Холанд, продължила над пет десетилетия въпреки отвращението му от всякакъв вид жестокост, беше завладяващата страст към древни оръжия, бойни щитове и доспехи. Ако не притежаваше необятната колекция, която можеше да си позволи благодарение на натрупаните богатства, изобщо нямаше да му е необходим толкова голям дом. Понякога си казваше, че би се чувствал напълно удобно и в едностайно жилище. В крайна сметка живееше сам, ако не се брояха персоналът и Моисей, старият му пъстър котарак.

Уесли паркира колата пред къщата и слезе, посрещнат от двама свои сътрудници. Докато неизменният му личен секретар Колман Наш го пазеше с чадъра си от падащия сняг, другият мъж, Хюбърт Клем, негов иконом от двайсет и пет години, започна да разтоварва багажа от крайслера. Моисей благоразумно бе останал на топло.

— Внимавай, Хюбърт — каза Уесли, когато Клем извади от багажника изработения по поръчка калъф от фибростъкло. Теоретично той беше нечуплив, но това не му пречеше да се притеснява. Всеки на негово място би се притеснил за съдържанието му. Огромната кутия, дълга почти метър и двайсет, имаше стоманени заключалки и

изглеждаше така, сякаш в нея се съхранява рядка китара, собственост на концертиращ музикант.

Уесли Холанд обаче никога не бе държал китара през живота си.

— Добре ли пътувахте, господин Холанд? — попита Колман и придружи работодателя си към къщата.

— Благодаря ти, Колман. Имал съм и по-приятни пътувания.

Уесли още се чувстваше разочарован след поредната среща с група така наречени „експерти“, чиито жалки, недоразвити мозъци просто не можеха да проумеят невероятната истина, която се разкриваше пред очите им. Този път бе попаднал на някакви псевдоинтелектуалци от Катедрата по история към Университета в Бъфало. Понякога се страхуваше, че възможностите му се изчерпват, макар че нищо не бе в състояние да му отнеме възторга от неговото откритие. То беше автентично и Уесли не се интересуваше от мнението на академичните среди. Един ден щяха да се събудят, да прогледнат. Искрено се надяваше на това.

— Как вървят нещата тук? — попита той Колман.

Милиардерът имаше пълно доверие на личния си секретар. Колман пазеше като питбул резиденцията и парка, дори държеше в стаята си една чудовищна 17,78-милиметрова двуцветна карабина — ей така, „за всеки случай“. Уесли неведнъж го бе питал на шега дали ще стреля слонове с нея.

— Всичко е спокойно — отвърна Колман, докато минаваха през вестибюла. Встрани от стълбището се виждаха средновековни доспехи. Бяха оригинали, не репродукции. Същото важеше и за древните оръжия, проблясващи в стъклените витрини на стените. — Оставил съм пощата на бюрото ви, както обикновено — продължи Колман. — Уредникът на музея „Уолас“ в Лондон ви търси три пъти, докато отсъствахте.

— За нагръдниците от времето на Кромвел ли става дума?

— Не спомена за какво. Казах му, че ще се свържете с него, щом се приберете.

— Ще му звънна. Хюбърт, качи чантите горе, без черния калъф. Него го остави в салона. Аз сам ще го прибера.

— Да, господин Холанд.

— Между другото — каза Колман, — Абигейл е стотвила за вечеря любимите ви телешки филенца.

— Със сметана ли? — Уесли усети как устата му се пълни със слюнки.

Беше сменил безброй готвачи, преди да попадне на Абигейл. Тя беше истинско съкровище. Нищо не можеше да повдигне настроението му така, както едно вкусно приготвено ястие. Определено се нуждаеше от подобно нещо сега. И то не само заради разочароващата среща в Бъфало. Разкритията около Фабрис Лалик го бяха извадили от релси. Като всички други Уесли бе шокиран от новината за педофилските наклонности на свещеника.

Той остави черния калъф със скъпоценното съдържание на килима в салона, където го бе положил внимателно Хюбърт, и изтича нагоре по стълбите до работния си кабинет. Все още беше пъргав за възрастта си. Стените на стаята бяха облицовани с пищно зелено кадифе и върху тях бе изложена съвсем малка част от лъснатата му до блясък колекция от древни оръжия. Той насочи дистанционното към стереоуредбата и помещението се изпълни със звуците на любимата му соната за клавесин от Солер. Бюрото, върху което Колман старателно бе подредил пощата му, някога бе принадлежало на генерал Робърт Едуард Лий. Никъде в кабинета, всъщност в цялата къща, не се виждаха следи от компютър. Телефонът беше единственият компромис със съвременните средства за комуникация, който Уесли Холанд бе допуснал в дома си въпреки непрестанното мърморене на Колман за неудобството да се живее без интернет и електронна поща. Уесли смяташе, че ако човек иска да пише на някого, трябва да го направи, както се полага: на ръка, върху лист хартия, в затворен пощенски плик. Собствената си кореспонденция той запечатваше с червен восък. Е, добре, беше динозавър. Но нима динозаврите не бяха владели Земята много по-дълго, отколкото хората?

Уесли отдели няколко минути, за да провери пощата си — нямаше нищо интересно или спешно — и погледна часовника си. Лондон спеше дълбоко по това време. Брайън Камерън положително бе звънял за нагръдниците за доспехи от времето на Английската гражданска война, които музеят му от месеци молеше да наеме. Холанд не беше сигурен дали е склонен да се раздели с тях, макар и временно. Колекциите бяха голямата му страст. Можеше да се обади на англичанина утре сутринта или пък да го остави да се мъчи още няколко дни, преди да му даде окончателен отговор.

Единственото, което не търпеше отлагане, бяха телешките филенца в сметанов сос.

Уесли затвори вратата на кабинета и заслиза по стълбите. Червата му закъркори в очакване на вечерята и той пресече мраморния коридор към кухнята. Обичаше да се храни на простата кухненска маса, вместо да кара Хюбърт да му сервира в сводестата трапезария. Докато привършеше с вкусната вечеря, подавайки на Моисей малки парченца под масата, Абигейл щеше да шета край него и да приготви десерта му. Той се радваше на компанията ѝ — нещо, което далеч не можеше да каже за нито една от четирите си съпруги, всяка по-алчна и безскрупулна от предшественицата си. Уесли беше на петдесет и седем, когато се разведе с последната и се закле, че никога повече няма да се ожени.

Вратата на кухнята сякаш бе подпряна с някакъв предмет отвътре.

— Аби? — извика той. Нямаше отговор. Уесли натисна по-силно дръжката и вратата се откря с няколко сантиметра; до него достигна миризма на прегорено. — Аби? — повтори.

При последния медицински преглед личният му лекар го беше уверил, че сърцето му е като на четирийсет и пет годишен мъж. Но при вида на онова, което Уесли завари в кухнята, то подскочи и за малко не спря завинаги. От гърлото му се изтръгна вик на ужас.

Котаракът Моисей лижеше невъзмутимо следата от гъста кръв, която проблясваше под светлината на лампите. Тя водеше от готварската печка към вратата, докдето Абигейл бе пропъзляла, преди да умре. Беше застреляна два пъти в гърдите с голямокалибрено оръжие. Ръката ѝ все още стискаше шпатулата, с която бе бъркала сметановия сос. Сега той се бе превърнал в загоряла черна каша в тигана, над който аспираторът отвеждаше дима.

— Колман! — извика Уесли, обзет от паника. — Колман!

После изтича по коридора и влезе в салона.

Трупът на Хюбърт Клем лежеше извит върху огромния персийски килим с разперени встрани ръце. Лицето му бе обърнато към вратата. В средата на челото му зееше голяма дупка от куршум, дамаската на канапето зад него беше опръскана с кръв.

— Колман! — изпищя Уесли.

Чу шум зад себе си и се обърна рязко. Преди да успее да реагира, нечия ръка го блъсна назад към салона, а в лицето му се навряха две дула на пистолети, снабдени със заглушители. Той се строполи тежко в едно кресло и погледна безпомощно към двамата нападатели, надвесени над него. Единият беше висок, над метър и осемдесет, облечен с дълъг шлифер от груба кафеникава кожа. Другият беше с карирано сако. И двамата носеха черни скиорски маски, скриващи напълно лицата им.

Крадци. Сърцето на Уесли биеше до пръсване. С крайчеца на окото си той виждаше трупа на Хюбърт и това беше непоносимо.

— Имам над милион долара в сейф на горния етаж — изрече задъхано. — И бижута. Лично ще ви го отворя. Вземете каквото поискате. Моля ви, само си вървете.

Двамата маскирани се спогледаха. Възможността да си поделят милион долара в брой беше доста примамлива, но дадените им инструкции бяха ясни и строги.

— Меча — каза по-високият с кожения шлифер. — Дай ни го. — Говореше с британски акцент. Може би беше лондончанин.

Уесли се поколеба. Мозъкът му работеше на бързи обороти.

— Не знам за какъв меч говорите — протестира той.

Ала знаеше, и то много добре. Ако с неговите сътрудници се окажеха прави — а продължилите близо три години неуморни усилия несъмнено го бяха убедили в това — съкровището имаше неизчислима стойност. Не разбираше само откъде тези мъже са научили за съществуването му. На практика никой извън малката им групичка не подозираше за него. Кой би могъл да издаде тайната, която пазеха с тържествена клетва? Хилел Зада? Не, едва ли. Той не знаеше достатъчно.

Най-лошото беше, че мечът се намираще съвсем наблизко. Уесли отчаяно се мъчеше да не поглежда към черния калъф от фибростъкло само на няколко метра от него.

— Ето го — заяви той и посочи през отворената врата към огромния рицарски меч, който заемаше централно място във витрината в коридора.

Разстоянието между върха на острието и края на дръжката надхвърляше ръста на едър мъж. Мечът беше почти на четири века.

Но беше твърде голям. И не достатъчно стар. Изобщо не съответстваше. Уесли блъфираше наслуки, воден от надеждата, че бандитите едва ли ще могат да различат един меч от друг.

— Вземете го — подкани ги той. — Струва цяло състояние.

Последното не беше лъжа.

Мъжете хвърлиха бърз поглед към оръжието във витрината. Онзи с кожения шлифер поклати глава.

— Не се бързай с нас.

Другият, с карираното сако, притисна дулото на пистолета към слепоочието на Уесли.

— В твой интерес е да кажеш истината, старче.

И той говореше с британски акцент. Кои бяха тези хора?

— Хвърлете оръжието и бавно се обърнете — чу се спокоен, равен глас откъм вратата. Сърцето на Уесли заби радостно.

Колман Наш бе насочил към тях чудовищната двуцевна пушка за слонове.

Мъжете замръзнаха на местата си. Натискът от дулото върху слепоочието на Уесли отслабна. Колман ги беше хванал натясно.

Имаше само един малък проблем. Той никога преди не бе насочвал оръжие към жив човек, а още по-малко бе натискал спусъка. А тези двамата с това си изкарваха хляба. Аматьорите се колебаеха. За разлика от професионалистите.

Всичко се случи прекалено бързо за забавените сетива на Уесли. Глухите изстрели от двата пистолета прозвучаха бързо един след друг; вторият почти се сля с парализиращия трясък на пушката, която отвори кратер в отсрещната стена.

Коленете на Колман потрепериха и се подгънаха. Той се срина на пода, от устата му се проточи струйка кръв.

Уесли изкрещя.

Последва още един приглушен изстрел. И още един.

Този път Уесли видя попаденията на куршумите и вече знаеше, че с нищо не може да помогне на бедния Колман. Скочи от креслото си, грабна черния калъф и хукна като заек към страничния изход. Едрият мъж с кожения шлифер се опита да го спре, но залегна зад канапето в мига, когато смъртно раненият Колман натисна повторно спусъка на пушката и проби огромна дупка в облегалката на скъпата антична мебел.

В следващите секунди върху Колман се изсипа градушка от куршуми. Той беше мъртъв още преди пушката да бе паднала от ръцете му.

Междувременно Уесли, стиснал скъпоценния черен калъф, тичаше по коридора, сякаш подгонен от призраци. Чу как вратата зад гърба му се отваря с трясък и долови бързите стъпки на двамата мъже. Страхът удвои силите му, той изкачи тичешком стълбището, профуча по следващия коридор и стигна до вратата.

Аварийното скривалище бе построено преди няколко години точно за такива ситуации. Уесли бе възложил на Колман да организира всичко, след което бе подписал чека и бе забравил за случая. Беше истинско чудо, че сега успя да си припомни гласовата парола за автоматичната врата.

— *Барбароса!*

Шестте резета от кована стомана се отвориха с глухо изщракване. Уесли се втурна в скривалището, а блиндираната врата се затвори и заключи зад гърба му.

Беше в безопасност. И най-важното, бе взел със себе си меч. Уесли се облегна на стената, останал без дъх. Отвън се чуваха приглушените ругатни на преследвачите му. За пръв път в живота си Уесли Холанд благодари на Бог за модерните технологии. Ако трябваше да прерови джобовете си за ключ, със сигурност щяха да го спипат. Дали биха го убили веднага, или щяха да го измъчват, докато им посочи калъфа с меч?

Уесли с мъка се добра до контролния пулт и се втренчи в стената от екрани, на които се виждаше всяко кътче от голямата къща. Той зърна трупа на Абигейл в кухнята. Хюбърт и Колман лежах безжизнено в салона. Кръвта им изглеждаше неестествено ярка.

Усети как му прилошава и извърна поглед встрани, към другите монитори. Обзети от ярост, убийците се лутаха от стая в стая. Сигурно знаеха, че се състезават с времето, но явно вярваха, че все още могат да открият плячката си в имението „Уитуърт“.

Ако имаха капка разум обаче, не биха останали твърде дълго. Уесли вдигна телефона и набра 911. Разговорът му с полицейския диспечер беше припрян, но недвусмислен и той затвори телефона, след като се увери, че патрулните коли вече са на път. После преглътна мъката си и събра сили, за да направи едно още по-важно обаждане.

От другата страна на океана Саймън Аръндел вдигна телефона на второто позвъняване, което го изтръгна от дълбокия сън.

— Саймън? — каза познат глас.

— Уесли, тук е три сутринта — промърмори Саймън и прокара длан през лицето си.

Бяха си легнали късно и главата му още се въртеше от изпитото уиски. Очевидно годините не се бяха отразили ни най-малко върху алкохолните навици на госта му. Микаела спеше дълбоко, тялото ѝ се повдигаше и спускаше ритмично под одеялото до него.

— Слушай внимателно — изсъска американецът в ухото му. — Случи се нещо.

Саймън се опита да проясни съзнанието си. Като внимаваше да не събуди Микаела, се надигна от леглото и спусна крака на пода.

— Задръж така, Уесли. — Той прекоси тъмната спалня, влезе в банята и затвори безшумно вратата след себе си. — Е, казвай. Какво се е случило?

— Търсят меча.

— Какво? Кой?

— Въоръжените мъже, които нахлуха в къщата ми тази вечер. Или човекът, платил им да дойдат тук и да го откраднат.

Саймън се отпусна тежко върху ръба на ваната. Беше парализиран от ужас.

— Господи! Добре ли си?

— Аз съм в безопасност. Всеки момент ще дойде полиция. — Гласът на Уесли трепереше от вълнение. — Застреляха Колман. — Той замълча, обхванат от прилив на скръб. — Мъртъв е, Саймън.

— Мъртъв?

— Да. Хюбърт и Абигейл също.

Сърцето на Саймън биеше като лудо. Той го усещаше как тупти в основата на шията. Внезапно изпита нужда да зарови глава в тоалетната чиния и да повърне.

Онова, което Фабрис бе споделил с него малко преди смъртта си, щеше да се окаже вярно. Някой действително проявяваше нездравословен интерес към изследванията, които те толкова усилено се стараеха да запазят в тайна. Някой наистина беше по следите им.

Някой беше готов на убийство, за да постигне целта си.

Саймън преглътна тежко.

— В безопасност ли е?

— Тук е, до мен — отвърна Уесли и потупа с длан калъфа.

— Не те ли предупредих, Уесли? Не ти ли казах, че ме следят?

Нима не ти споменах за мъжа, който дойде в църквата преди две седмици? — Сцената изплува ясно в съзнанието му. Непознатият се бе появил изневиделица, докато Саймън помагаше с коледната украса на една от църквите си в Оксфордшър. Когато Саймън отиде да го посрещне, мъжът се обърна и си тръгна също толкова внезапно, колкото бе дошъл. — Не ти ли казах и нещо друго: че Фабрис никога не би се самоубил по подобен начин? Че не би извършил нищо от онова, в което го обвиняват?

Те бяха водили този разговор отново и отново, откакто научиха за смъртта на своя колега и прочетоха шокиращия му имейл.

— Нямам представа какво е извършил Фабрис — прекъсна го нетърпеливо Уесли. — Нито защо му е трябвало да прави фалшиви признания. Не знам дали сам се е хвърлил от проклетия мост, или не. Ти също не знаеш. Сигурно е единствено, че и двамата сме в опасност заради меча. Това е реалността, пред която сме изправени.

— Но кои са тези хора? Откъде са разбрали за нас?

— Разговарял ли си с някого? С когото и да било? Те дори знаят как изглежда мечът.

— Не, с никого — отвърна веднага Саймън. — Заклевам се.

— Абсолютно ли си сигурен?

— Уесли, никога не бих...

— Добре. Продължавай все така. Виж, трябва да затварям. Ченгетата ще са тук всеки момент. Когато приключа с тях, ще звънна на адвоката си и ще уредя частна охрана за теб и семейството ти.

— Няма нужда. Ще се оправя сам.

— Можеш ли да наемеш въоръжени охранители в Англия?

— Не, не мисля. Освен ако не си министър-председателят или нещо такова. Но един стар приятел има голям опит в тези работи.

— Дано да е толкова добър, за колкото го мислиш — заяви Уесли. — Положението е сериозно.

— А ти?

— Аз ли? Отивам във вилата на Марта. Ще скрия меча на сигурно място. Той е по-важен от нас двамата. Ти сам го каза, не помниш ли?

Саймън кимна. Още не можеше да се съвземе от шока.

— Да, така е.

— Ще ти се обадя, след като замина. Бъди внимателен, чуваш ли?

6

Малко преди изгрев-слънце Бен скочи от удобното си легло в пристройката за гости на семейство Аръндел, протегна се и направи петдесет лицеви опори, последвани от още толкова коремни преси. Вече се готвеше за втора серия упражнения, когато чу характерното гърлено боботене на лотуса отвън. Избърса с длан замъгления прозорец и видя как стоповете на колата изчезват през портата. Изглежда, денят бе започнал рано за енорийския свещеник.

Мислите, занимавали го предишната вечер, все още се въртяха из главата му. Впечатлен от спокойния, щастлив живот, който Микаела и Саймън водеха в това затънтено английско селце, Бен се чудеше защо и неговата съдба не бе поела в същата посока. Навремето, преди много години, бе мечтал именно за такава бъдеще.

Както често в миналото, и сега той се опита да се види в ролята на Божи човек. Представи си обраслата с бръшлян къща, стегнатата около шията свещеническа яка, всички останали атрибути на сана. Бен Хоуп, пастир на слабите, образец на добродетел и въздържание.

Подобни фантазии го спохождаха често, но той така и не бе успял да повярва с цялото си сърце в този образ. Дори и да беше християнин, с нищо не го показваше, от години не бе стъпвал в църква. В сравнение с вярата на Саймън, която блестеше като ярка звезда, неговата беше едва мъждукаща свецица. Той често се молеше без вътрешна убеденост, почти не отваряше Библията. Старата, подвързана с кожа версия на крал Джеймс, която бе чел през целия си съзнателен живот, бе завършила в крайпътната канавка, изхвърлена от движеща се кола в пущинаците на Монтана. Трябваше да мине много време, преди Бен да почувства угризение за невъздържаната си постъпка.

И все пак вярата, колкото и особено да бе нейното проявление, никога не бе напускала изцяло Бен Хоуп. Всеки път когато се замисляше за естеството ѝ, както и в момента, го обземаше мъглявото усещане за някакъв странен копнеж в дълбините на душата му. Неопределеното чувство, че някой ден може би ще намери

спокойствие. Че някой ден от небето ще се спусне напътстваща ръка и ще му посочи правия път.

Той затвори очи и за миг зърна един друг, напълно различен Бен Хоуп, който живееше с Брук в тази тиха, усамотена идилия.

Видението го накара да потръпне и да отвори очи. Бен изруга наум, че е допуснал подобна абсурдна романтична представа да проникне в съзнанието му. Брук — съпруга на енорийски свещеник? Сигурно полудяваше. Та тя бе толкова различна от Микаела, колкото Бен от Саймън. Само ако й споменеше нещо такова, щеше да му се изсмее в лицето.

Но Брук и без това нямаше да поиска да го види повече.

— Ти си глупак, Бен Хоуп — каза на глас той.

За да разпръсне мрака в душата си, направи още една бърза серия лицеви опори, осемдесет без почивка. Мускулите му затрепераха от болка, тениската му залепна за кожата.

След като си взе душ, се облече и излезе навън в мразовитото утро. Пресече двора на къщата до паркирания ленд ровър.

— Нека се опитам да позная какво ти е — заяви той и вдигна очукания матовозелен капак, готов да поизцапа ръцете си.

Беше прекарал дълго време там, когато чу стъпки по чакъла и вдигна глава. Микаела идваше към него с порцеланова чаша в ръка, от която се носеше пара.

— Донесох ти кафе — каза тя и постави чашата върху калника на ленд ровъра. — Как успя да се омажеш така? — Протегна ръка, докосна го по бузата и погледна намръщено върховете на пръстите си, които бяха станали черни. — Уф, гадост. Поне откри ли проблема?

— Джеф беше прав — отвърна Бен. — Сбърках, че не взех друга кола.

Микаела беше достатъчно тактична, за да не го дразни допълнително с ехидни забележки.

— Ще я оправиш ли? — попита тя, като надничаше през рамото му.

— Трябват ми резервни части — каза Бен.

— Остави го за после. Ела вътре и ще ти приготвя най-хубавия омлет, който някога си опитвал.

— Кафето ми стига — протестира той.

— Моля те! Все пак си на почивка. Всичко е прясно, местно производство. Яйцата са снесени вчера, купуваме ги същия ден от съседите. Не можеш да ми откажеш.

Бен отстъпи. След като се изми от мръсотията, се зае с омлета, който наистина беше изумително вкусен — с органично масло, щипка морска сол и току-що смлян черен пипер.

— Стори ми се, че Саймън излезе рано тази сутрин — каза той, докато дъвчеше.

— Трябваше да замине за Оксфорд, ще даде интервю по радиото — обясни Микаела и отпи от чая си. Омлетът беше само за Бен; тя се опитваше да пази диета.

— Май наистина е знаменитост.

— Човек с мисия, повел еднолична борба срещу упадъка на Църквата.

— Толкова ли е западнала? — попита Бен.

— Изглежда, не си много в течение на нещата.

— Само донякъде — призна Бен.

Но и той усещаше признаците, както във Франция, така и в Англия. Катинарите на църковните врати. Замлъкналите камбани. Занемарените сгради с решетки на прозорците, за да не чупят вандали безценните стъклописи, чиято красота се оценяваше от все по-малко хора.

— Саймън е твърдо решен да влее младост и енергия в християнската вяра. Това са собствените му думи. Бог ни е свидетел, че е нужен човек с неговия ентузиазъм, за да й постави спасителна инжекция. Иначе всичко ще се разпадне. И вярата, и институцията, и църковните сгради. Когато бащата на Саймън почина преди три години, му остави близо четиристотин хиляди британски лири. Саймън дари и последното пени за реставрация на църкви. Но както твърди той самият, църквата не струва нищо без хората в нея. Затова не спира да се бори. Често работи по повече от дванайсет часа на ден. Когато не е в църквата, дава интервюта по радиото и телевизията. Води блог и участва в социалните мрежи. Полага огромни усилия, за да популяризира Христовото учение пред съвременната публика. И го прави с невероятна отдаденост.

— Явно е доста енергичен — каза Бен с пълна уста.

— Дори представа нямаш, Бен. Минаха времената, когато енорийският свещеник водеше спокоен живот в своето уютно кътче. Англиканската църква изнемогва за пари, възрастните свещеници ги пенсионираха, а нови попълнения няма. Саймън е принуден да служи в три църкви и постоянно се разкъсва между тях. Някои от колегите му имат и повече, но досега никой не е успял да привлече толкова посетители, колкото него. Той е просто изумителен! Не мога да си обясня как намира време да събере материали за книгата си.

— Каква книга пише? — попита Бен, докато ѝ помагаше да раздигне масата.

— Знам само заглавието — отвърна Микаела и прибра чиниите в шкафа. — И то само защото веднъж Саймън беше забравил разпечатаната титулна страница върху бюрото си. Казва се „Свещеният меч“.

— Интересно — отбеляза Бен.

— И доста загадъчно — добави Микаела. — Докато работеше върху първите си две книги, Саймън не спираше да говори за тях. Знаех толкова много, че можех да ги напиша вместо него. Но сега... държи се много загадъчно. Започнал е да заключва вратата на кабинета си, когато не е вкъщи. Дори си купи сейф, за да съхранява бележките си. А след като аз случайно намерих онази страница, той я изгори. Оттогава не е отпечатвал нищо.

— Вероятно си мисли, че книгата ще стане бестселър.

— Не е само книгата. Той говори с часове по телефона с хора от целия свят, а после не споделя какво са обсъждали. Дори когато отиде до Америка, за да се срещне с някакъв „експерт“, не ми даде никакви обяснения. Не разбрах кой е човекът, нито как се казва. Мисля, че той звъня по телефона през нощта. На сутринта не го попитах нищо, макар че ми се стори доста угрижен. Допускам, че е било заради разговора. Знам ли? Може би един ден, когато е готов, сам ще ми каже.

Микаела замълча и се замисли, докато двамата приключваха с подреждането. После вдигна очи към прозореца и се усмихна измъчено.

— Жалко е да стоим вкъщи, когато навън е такъв прекрасен ден. Искаш ли да се поразходим?

— С удоволствие — отвърна Бен.

Двамата излязоха в слънчевата мразовита утрин и тръгнаха надолу през стръмния заден двор. Рошльо тичаше около тях с пръчка в уста. Бен беше обул гумените ботуши на Саймън и заскрежената трева скърцаше под подметките му.

— Не е ли прекрасен въздухът? — заяви Микаела. — Може би след всичките дъждове най-после ще дойде истинската зима. Надявам се на снежна Коледа.

— Би било чудесно — съгласи се Бен. За него снегът бе свързан само с главоболие, защото трябваше да се рине.

В дъното на двора имаше порта, която водеше към малка горичка. Врани грачеха в студа. През пролуките между дърветата се виждаше буйна река, по която танцуваха слънчеви отблясъци.

Бен посочи кучето, което подтичваше напред с надеждата да изкара някой заек от храстите и да го подгони.

— Харесва ми.

Микаела се усмихна.

— Страхотен образ е, нали? Появи се изневиделица преди година. Никой не знаеше откъде е дошъл или кои са били предишните му собственици. Ние го прибрахме. Мисля, че е на три-четири години. Обичам го безумно.

Микаела на няколко пъти хвърли пръчката на кучето и Бен забеляза как доволното изражение на лицето ѝ постепенно се сменя с тревожна гримаса.

— Знаеш ли, много съм притеснена за Саймън — каза внезапно тя. — Толкова грижи има на главата си, че понякога се страхувам да не се разболее или претовари психически. Работи твърде усилено, а и постоянните му скандали с Джуд... Да не говорим за онази ужасна история с Фабрис Лалик.

— Онзи, който се самоубил ли?

Тя кимна.

— Беше католически свещеник. Двамата със Саймън се запознаха преди няколко години във Франция покрай един проект за реставрация на църкви. Бяха приятели. — Тя поклати глава. — Все още не мога да повярвам. Какъв шок! А най-лошото от всичко се оказаха последвалите разкрития.

— Какви разкрития?

— Ден-два след смъртта на Лалик полицаите нахлули по сигнал в дома му. Иззели компютъра му и на харддиска открили... как да го формулирам? — Микаела замълча от неудобство. — Определен вид материали. Много неприятни, с твърде експлицитен характер. Снимки на деца. Разбираш ли какво имам предвид?

— Мога да се досетя — заяви Бен и потръпна от отвращение.

— Затова се е самоубил — продължи Микаела. — От срам или чувство на вина, или просто защото е знаел какво ще стане, ако го хванат. Преди да го направи, е изпратил имейл до всички свои познати, признал е греховете си и е поискал прошка. А после се е хвърлил от най-високия мост във Франция.

— Сигурно е свършило работа — отбеляза Бен без капка съжаление.

Микаела се обърна и го погледна, закрила с длан очите си от сутрешното слънце.

— Смяташ ли, че е възможно човек да получи прошка за нещо толкова ужасно, дори и да се е покаял? Трябва да призная, че ми е трудно да отговоря.

Бен се спря. Спомни си за педофилите, които бе изпратил на онзи свят с един изстрел в упор. Като се замислеше, не им бе отделил и половин секунда, за да ги попита дали се покайват. Ако човек, към когото е насочена двуцевна пушка, чуе този въпрос, вероятно ще падне на колене и ще започне да рецитира „Отче наш“, само и само да се спаси. Но Бен не им бе дал такава възможност.

— Ти познаваше ли добре Лалик? — поинтересува се той.

— Никога не съм го срещала. Саймън се чуваше често с него по телефона през последната година. Във връзка с книгата, предполагам. Друго не знам. — Тя се опита да се усмихне. — Но нека сменим темата. Ужасно се радвам да те видя, Бен. Не е ли странно, че двамата се разхождаме заедно след всичките тези години?

— Да, наистина мина много време.

— Колко млади бяхме тогава, нали?

— На деветнайсет.

Тя се засмя.

— Ти беше доста див.

В съзнанието на Бен изникнаха спомени от колежа. Повечето бяха нежелани — смътни и отблъскващи сцени на запои и безразсъдни

сбивания с хулигани по кръчмите, винаги спечелвани от него. Веднъж бе изхвърлил телевизор през прозореца на стаята си. Бягаше редовно от лекции, правеше се на луд. Повечето неща, които си спомняше от студентските години, би предпочел да забрави.

— Бяха трудни времена — каза Бен.

— Никога не си говорил за проблемите си.

И сега не му се говореше за тях.

— Съжалявам, ако съм ти причинил болка — отвърна той.

— Наистина те обичах — заяви тя след кратко мълчание и го погледна. — Но знаех, че ти не споделяш чувствата ми. Колко време изкарахме заедно? Шест седмици? Или и толкова не успяхме?

— В крайна сметка си намери много по-достоеен мъж.

Микаела не отговори. Дватама повървяха още малко между дърветата. Сухите листа шумоляха под краката им, кучето тичаше напред.

— Спомням си първия път, когато те заведох при родителите си — продължи тя.

— Първият и единствен — добави Бен и си помисли за онзи горещ летен следобед в Съри. — Шикозното градинско парти.

Микаела се изсмя.

— Още говорят за него. Тогава успя да скандализираш всички присъстващи. Сигурно беше изпил няколко бутилки уиски. А после поведе политически спор с баща ми.

Бен завъртя очи.

— Моля те!

— Що се отнася до братовчед ми Еди, смятам, че до ден-днешен не може да се съвземе от травмата, която му причини.

Бен и това не беше забравил. От самото начало бе изпитал силна антипатия към Еди; чувствата му се споделяха от Хамлет, пекинеза на Микаела. Единствено Бен бе видял как Еди рита кучето в главата, мислейки си, че никой не гледа. Секунди по-късно Еди, както си беше облечен, полетя с главата напред в басейна пред очите на осемдесет гости. Истински забавно стана, когато се разбра, че той не може да плува. Още четирима души трябваше да се измокрят до кости, преди да го извадят от водата. В този момент настъпи пълният провал на партито.

— Малко след това ти ме заряза — каза Бен.

— Постъпих ужасно с теб.

— Напротив, беше права. Аз ти влияех зле. Сигурен съм, че родителите ти харесват Саймън много повече от мен.

— Мама и татко го боготворят. Но откакто се преместиха да живеят в Антигуа, не се виждаме толкова често. Изобщо не понасят британския климат.

Тя се засмя.

— Кое е толкова смешно?

— Сетих се за друга случка. Онази нощ в Оксфорд, когато ти се нахвърли върху банда рокери на Каули роуд. Божичко, сигурно бяха поне осем души. Още си спомням как се разпръснаха във всички посоки.

Бен не бе забравил случката. Бяха по-скоро десетина. Двамата с Микаела си минаваха кротко покрай тях, когато един от групичката направи неприличен коментар по неин адрес.

— Няма ли да престанеш да ме измъчваш? — попита я сега той.

Двамата се изкачиха към билото на малък тревист хълм, откъдето между голите клони на брезите се виждаше виещият се селски път за Литъл Дентън.

— Значи след Оксфорд просто си постъпил в армията? — поинтересува се Микаела.

— Нецо такова — отвърна Бен. — Изкарах тринайсет години служба.

— А имало ли е друга... след Лай?

— Да — осмели се да каже той. — Или по-скоро имаше. Не ме бива много с жените. Може би е съдба, кой знае?

— Не ставай глупак. — Тя го докосна по ръката. — Ти си подобър, отколкото предполагаш, Бен Хоуп. Винаги е било така.

— Понякога си мисля, че съм избрал напълно погрешен път — призна Бен. — Само като видя как добре си живеете двамата със Саймън...

— От теб би излязъл страхотен свещеник. Само трябва да се поукротеш.

— Там е работата, да! — засмя се той.

— Никога не е късно.

— Вече опитах веднъж, преди време. Реших да се върна в университета и да завърша следването си.

— Наистина ли?

— Нищо не излезе — каза той. Не му се говореше повече по въпроса и реши да смени темата: — Жалко, че няма да видя Джуд.

Микаела сви рамене.

— Някой друг път.

— Толкова ли сериозно се скараха със Саймън?

— Семейни истории — заяви тя. — Джуд би се разбунтувал срещу собствената си сянка. Има свои представи за живота. Но съм сигурна, че нещата ще се уталожат. О, струва ми се, че чувам колата.

Бен също я бе чул и сега зърна елегантния червен силует на лотуса, който се стрелкаше между дърветата в далечината. Саймън се прибираше.

— Да го посрещнем — предложи Микаела.

Когато отидоха в къщата, Саймън изглеждаше още по-мрачен и напрегнат от предишната вечер, въпреки че полагаше големи усилия да го прикрие. Той отпиваше от кафето си и разказваше на Бен за интервютата, които току-що бе дал на тема „Какво е мястото на Исус в ерата на Фейсбук?“.

— Тайният ми обожател отново се включи по телефона към края на предаването — обърна се Саймън към Микаела. — Нарече ме „долна хлебарка“ и ми пожела да горя в ада заедно с всички останали.

— Не разбирам как допускат подобни обиди в ефир — изсумтя ядосано Микаела. — „Долна хлебарка“. Каква гнусотия!

— Често ли ти се случва? — попита Бен.

— О, не ми липсват врагове — отвърна развеселено Саймън. На Бен му се стори, че зад усмивката му прозира нещо друго, някаква твърде сериозна нотка.

Микаела очевидно нямаше търпение да смени темата.

— Колата на Бен все още е повредена — заяви тя, докато доливаше кафе в чашите им. — Скъпи, мислиш ли, че Бърти би могъл да й хвърли един поглед? — После се обърна към Бен и обясни: — Бърти е местният механик, живее на няколко минути от тук, в Грейтър Дентън.

— Чудесна идея — отбеляза Саймън. — Бърти ще я вдигне на крака за нула време. Редовно поправя карбуратора на лотуса. И услугите му са доста евтини.

— Защо не му се обадиш още сега? — предложи Микаела. — Ако е готов до довечера, ще можем да я вземем по пътя.

— По пътя за къде?

— Мислех си, че ще е хубаво да вечеряме в „Старата мелница“. Все пак имаме специален гост.

— Нямаше нужда... — започна Бен.

— Страхотно — каза Саймън. — Веднага ще позвъня на Бърти.

Саймън тръгна напред с лотуса, а Бен го последва с немощния, задъхан ленд ровър. От време на време свещеникът намаляваше скоростта, за да може Бен да го настигне по безкрайните завои на селския път към Грейтър Дентън.

Механикът Бърти, чиято работилница се помещаваше в преустроена конюшня на края на селото, беше дребно жилаво човече, сякаш направено от стоманени въжета и сбръчкана щавена кожа. Явно беше готов на всичко за Саймън. Още щом Бен му описа симптомите на „Льо Крок“, Бърти грабна кутията с инструменти и се завря под ръждивия капак на двигателя. Като че ли бе твърдо решен да не подава глава навън, докато не отстрани проблема, дори и това да му отнемеше цяло денонощие.

На връщане към Литъл Дентън Саймън шофираше нервно. При изкачването на последния хълм преди селото колата набра такава скорост, че когато стигна билото, за малко не излетя във въздуха. После продължи надолу по дългата поредица от остри завои и премина с грохот по тясното каменно мостче, което се извиваше над буйната, пълноводна река.

Бен усещаше, че старият му приятел събира сили да сподели нещо, но очевидно не можеше да избере подходящите думи. Саймън навлажни устни и започна колебливо, заглушаван от шума на двигателя:

— Бен, трябва да ти... Както и да е, няма значение.

— Какво има?

Саймън въздъхна тежко.

— Истината е, че не беше съвсем случайно. Идването ни на концерта, искам да кажа. Всъщност изобщо не си падам по операта. — Той замълча за миг и добави: — Очаквах, че ще си там. Видях името ти във вестника и дойдох нарочно, за да се срещнем. Не съм го обсъждал с Микаела. Тя не знае нищо по въпроса, а аз предпочитам и да не научава.

— Ясно — кимна Бен и изчака продължението.

— Често съм се питал с какво ли се занимаваш от толкова време — каза Саймън. — Беше потънал вдън земя. Двамата с Микаела се опитвахме да те издирим, но напразно. Изведнъж преди няколко месеца открих името ти в интернет и разбрах какво работиш. Помагаш на хората.

— Моята професия е твърде специфична — отвърна Бен. — „Льо Вал“ е център за тактическа подготовка.

— На бодигардове ли?

— Нещо от сорта — обясни Бен. — Но не точно.

— Ако човек има проблеми, стане обект на заплахи или смята, че е в опасност, може да се защити, нали така? А доколкото разбирам, ти се занимаваш точно с такива работи. Даваш съвети, предоставяш определен род услуги... Както виждаш, не съм много навътре в материята.

— Мини по същество, Саймън. Какво се опитваш да ми кажеш?

Бяха пристигнали в Литъл Дентън. Саймън въздъхна.

— Нуждая се от помощ, Бен. Или поне така ми се струва. Не знам какво става, но съм много уплашен. Не толкова за себе си, колкото за Микаела и Джуд. Ако нещо се случи с тях...

— Защо направо не споделиш какво те мъчи?

— Не знам откъде да започна — отвърна Саймън. — От известно време работя по един доста важен проект. Всъщност не е просто важен, а революционен. Ужасяващо революционен. — Саймън поклати глава, сякаш съзнанието му още не можеше да обхване целия мащаб на проекта.

— Нещо във връзка с книгата ти?

Саймън го погледна изненадано.

— Микаела спомена, че пишеш нова книга — поясни Бен. — И че си станал някак тайнствен. Тя се безпокои за теб.

Саймън се поколеба, после кимна.

— Да, това до голяма степен е свързано с предмета на книгата. Работя по нея денонощно... или по-скоро *работим* денонощно. В проекта не участвам само аз.

Портата на къщата се приближаваше от дясната страна на пътя. Саймън влезе по алеята и чакълът заскърца под гумите. Той спря колата, изгаси двигателя и се обърна към Бен.

— Неотдавна се случи нещо ужасно. Нещо кошмарно и напълно неочаквано. Когато си познавал някого толкова добре, или поне така си мислел, и изведнъж научиш, че въпросният човек е извършил чудовищно престъпление, просто не си в състояние да...

Бен се досети, че Саймън говори за самоубилия се свещеник.

— Продължавай.

Саймън стисна зъби.

— Преди две седмици... — добави той, но бе прекъснат от гласа на Микаела откъм къщата.

Двамата се обърнаха и я видяха как пресича чакълестата алея, притиснала до ухото си слушалката на домашния им телефон.

— Току-що си дойде — обясняваше тя. — Ето, давам ви го, архидякон!

— Дяволите да го вземат! — измърмори Саймън и слезе от колата, за да поеме телефона. — Ще говорим по-късно — каза той през рамо на Бен. После доближи слушалката до ухото си и заяви: — Доктор Грант! Много се радвам да ви чуя!

Микаела хвана Бен за ръката.

— Хайде, Саймън ще се разправя поне час с тоя досадник. Да влезем вътре. Приготвила съм нещо за теб.

— Какво?

— Изненада.

Когато отидоха в затоплената всекидневна, тя му направи знак да почака, изтича на горния етаж и след минута се появи отново с малко пакетче, превързано с панделка.

— Весела Коледа, Бен.

— Нямаше нужда — каза той и пое подаръка, засрамен, че не е донесъл нищо на семейство Аръндел. — Може ли да го отворя?

— Недей! — отвърна бързо Микаела и протегна ръка, за да му попречи. После добави с усмивка: — Не сега. Обещай ми, че няма да надничаш вътре, докато не се прибереш във Франция. Чак тогава го отвори и си мисли за нас.

— Обещавам — каза Бен, любопитен какво съдържа пакетът. През лъскавата хартия напипваше книга с тънки корици, не много по-голяма от дневник.

— Тържествено ли обещавах? Нали няма да се изкушиш?

— Дай ми една библия и ще ти се закълна. Или може би вътре има точно това?

— Не — заяви тихо Микаела. — Не е библия. — Лицето ѝ излъчваше странна смесица от облекчение и безпокойство. Тя помълча малко, промърмори, че трябва да провери нещо на горния етаж, и изчезна.

Саймън още говореше по телефона с архидякона. Останал сам, Бен се отби в пристройката за гости и прибра подаръка на Микаела в чантата си. После отиде до бараката за дърва отвън, за да подсили огъня в камината, който му се стори позатихнал. Дървата за огрев бяха прилежно наредени до стената край вратата. Вътре Бен намери тежка брадва за цепене и по-малка секира с извита дръжка. Той постави едно изсъхнало дъбово пънче върху дръвника, вдигна брадвата и с добре премерен удар го разцепи на две. Пресегна се и взе от купчината още едно дърво. Докато работеше, дъхът му излизаше на бели облаци през устата.

Нещо го докосна по прасеца и го накара да се обърне.

— Здравей, Рошльо! — каза той.

Кучето подуши крачолите му, а Бен се наведе да го погали по твърдата козина на главата. Не беше най-красивото животно, което бе виждал — приличаше на кръстоска между алигатор и диво прасе — но в широко раздалечените му очи се четяха спокойствие и интелигентност. Грешник или светец — на Бен му беше трудно да прецени към коя от двете категории принадлежеше.

— Харесва ли ти да си куче на свещеник? — попита той.

Рошльо извъртя глава и го изгледа с любопитство, после се дръпна настрани, седна на земята и загриза доволно парче дърво. Защо животът не е толкова прост и за хората, помисли си Бен.

Той продължи с цепенето на трупи и скоро чу гласа на Саймън откъм къщата, който се провикваше, че трябва да излезе отново по работа. Секунди по-късно лотусът се отдалечи с глух рев по селския път.

Бен добави още две разцепени пънчета към нарастващата купчина и се зачуди защо Саймън Аръндел — енорийският свещеник, който се ползваше с всеобщо уважение и водеше спокоен живот сред тишината на английската провинция — си бе наумил, че е в опасност. Това звучеше не просто странно, а направо нелепо. Според Бен

Саймън Аръндел беше последният човек на света, на когото някой би искал да навреди.

Изведнъж усети, че го наблюдават. Вдигна очи от дръвника и през отворената врата зърна Микаела, която се дръпна от прозореца на горния етаж на къщата. В краткия миг, когато погледите им се срещнаха, той забеляза странното изражение на лицето ѝ.

Защо го наблюдаваше? Бен не спираше да мисли за това, докато нахвърляше нацепените дърва в един чувал. После ги понесе към къщата, за да ги нареди до камината.

Когато огънят отново се разгоря, той седна при Рошльо и се втренчи в пламъците, като се питаше какви ли тайни се крият зад семейната идилия на Саймън и Микаела Аръндел. Нещо се случваше там и Бен не можеше да се отърси от усещането, че по някакъв начин е замесен в цялата история.

— Странна работа, а, Рошльо? — прошепна той, обърнат с лице към кучето.

Рошльо го близна по ръката. Каквото и да знаеше по въпроса, явно нямаше намерение да го сподели.

8

Пътят беше дълъг и тъмен. Уесли Холанд шофираше бавно на изток през щата Ню Йорк. Пред фаровете му се виеха снежинки, чистачките отмерваха равномерния си ритъм. Малко след Онейда в окръг Медисън снегът се бе усилил дотолкова, че той се бе уплашил да не би шосето напред да се окаже затворено, но снежните патрули бяха на мястото си и се бореха с една от най-тежките зими от години насам.

Той напредваше упорито и около час след Скенектъди, в заснеженото подножие на Апалачите, спря да налее бензин. Все още беше в шок, съкрушен от мъка и напълно изтощен. До крайната му цел оставаха над осемстотин километра; в тази виелица щяха да му се сторят като пет хиляди. Не отиваше на един милиардер да пътува по подобен начин.

Но в момента Уесли Холанд за нищо на света не би се качил на самолет. Дори и условията да бяха по-благоприятни, самият факт, че трите му частни самолета и осемте му хеликоптера се водеха на негово име, позволяваше на всеки, проявил интерес към меча, да проследи движенията му. А и след като веднъж за малко не бе загинал в катастрофа в Тайпе, той тържествено се бе заклел никога повече да не лети с гражданската авиация. Не, единственият начин беше по шосе. Така никой нямаше да го проследи. Никой на света освен Саймън Аръндел не знаеше за вилата на Марта. Там мечът щеше да бъде в безопасност.

Междувременно мечът се намираше съвсем близо до него, заключен в калъфа на задната седалка на колата. Едно от най-важните творения в историята на човечеството. Вероятно най-важното.

Уесли Холанд не беше вярващ човек. Колкото и да се опитваше, не можеше да сподели трескавия религиозен възторг на хора като Саймън Аръндел. На моменти набожността на Саймън го дразнеше, но в повечето случаи се улавяше, че всъщност му завижда. Чувстваше се изолиран и ядосан на самия себе си, задето не бе в състояние да достигне такава степен на духовно пречистване. Още помнеше

пламъка в очите на Саймън и на Фабрис Лалик през онзи не толкова далечен ден във Франция, когато им бе съобщил за уникалната си находка. Но дори агностик като Уесли не можеше да остане безразличен към подобно грандиозно откритие.

Тримата се бяха срещнали при ремонта на една занемарена средновековна църква край Мийо, финансиран изцяло от него. За целта той бе наел сравнително нова, но обещаваща парижка фирма, прочула се като най-добрата в бранша. Уесли бе пристигнал на място, за да инспектира качеството на възстановителните работи. Същото бе направил и младият английски свещеник Саймън Аръндел, който неотдавна се бе замогнал и искаше да научи повече за реставрирането на църкви. Третият, дошъл да наблюдава зорко изпълнението на проекта, беше местният свещеник в Мийо, отец Фабрис Лалик.

Американец, англичанин и французин. Звучеше като начало на виц, но в крайна сметка се разви в крепко приятелство. Веднъж, след като вечеряха заедно и пресушиха доста скъпа бутилка вино, осигурена от Уесли, той реши, че вече има достатъчно доверие в двамата духовници, за да им сподели тайната. Беше мечтал да я разкрие пред човек, който ще може да я разбере, оцени и — най-важното — да я запази за себе си. Първоначалната им реакция бе на объркване и съмнение — също като неговата, когато бе направил откритието. Но щом им представи доказателствата, скептицизмът им постепенно се превърна в любопитство, почуда и благоговение.

Саймън бе посрещнал мълчаливо този неочакван обрат в живота си.

— Но ние трябва да го разгласим! — настоя Фабрис.

— Имай търпение — възрази Уесли. — Все някога ще дойде подходящият момент.

Уесли Холанд още вярваше в това, въпреки че от близо три години си губеше времето с експерти, които бяха прекалено глупави, за да осъзнаят какво им се показва. За пръв път обаче първоначалният му ентузиазъм бе помрачен от съмнения. Около него умираха хора. Струваше ли си да продължава?

Да, реши той, стиснал волана. Ако Фабрис бе умрял, за да запази тайната, а Колман и останалите бяха загинали заради нея, Уесли щеше да се погрижи тя никога да не попадне в ръцете на онези бандити.

След като стигнеше крайната си цел, смяташе да наеме цяла армия от най-добрите частни охранители, които можеха да се купят с пари.

Нека долните копелета го открият тогава. Нека само опитат.

Алената зора надничаше изпод снежните облаци и Уесли си даде сметка, че се нуждае от почивка. Ако не спреше за малко, щеше да задреме на волана и да катастрофира. Стегнатите мускули на раменете му се отпуснаха облекчено, когато след няколко километра край пътя се появи неонов надпис „Свободни стаи“. Слава богу, промърмори той.

Отби към паркинга и се озова между няколко занемарени, затрупани от снега сгради. Единствената друга кола наоколо беше някакъв стар форд експлорър. Уесли слезе тронаво от крайслера, грабна калъфа от задната седалка и закрачи бавно през снега към мръсната стъклена врата, водеща към мрачното фоайе.

В отсрещния край се намираще рецепцията, зад която дремеше небръснат тип с бейзболна шапка. Той се ококори при вида на платинената карта „Американ Експрес“ в ръката на Уесли, вдигна рамене и я прокара през процепа на терминала.

— Стая номер дванайсет — каза той и плъзна ключа към него.

Уесли закуцука към стаята с единственото си парче багаж. Както можеше да се очаква, мястото беше същинска дупка, но в този момент той с радост би си легнал и в септична яма. Заклучи вратата, сложи калъфа на пода, отиде до леглото и се строполи отгоре, без дори да сваля палтото и обувките си. Миг след като отпусна глава върху зацапаната възглавница, потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, зъзнеше от студ, а дрехите му бяха залепнали за тялото. Гърбът му се бе схванал от коравия матрак, ключът от колата сякаш бе пробил дупка в бедрото му през джоба. Уесли веднага си помисли за меча и го обзе паника. Извърна се и погледна към пода.

Калъфът си беше на мястото. Можеше да диша спокойно.

Златният му часовник за петдесет хиляди долара показваше, че е спал над четири часа. Не му трябваша повече на тази възраст. Смяташе да изпие една-две чаши горещо кафе, за да се ободри, и после отново да потегли на път. С малко късмет щеше да се добере до вилата на Марта само с още едно спиране за бензин.

Цената на стаята не включваше машина за кафе. Уесли излезе на студа, като взе калъфа със себе си и заклучи вратата. През нощта бе продължило да вали и колата му беше затрупана от три пръста сняг.

Фордът бе отпътувал, на мястото му се виждаше малка хонда. На паркинга нямаше други коли. Доста популярен мотел, помисли си Уесли, докато вървеше по заснежената пътека към рецепцията, за да провери дали кафето е познат артикул по тези места.

Небръснатият мъж бе заменен от навъсена млада жена, която седеше прегърбена над някакво списание. Разглеждаше снимки на далеч по-стройни от нея манекенки и слушаше стържеща рок музика на портативно електронно устройство, произведено от една от компаниите на Уесли. До лакътя си бе оставила ключа от хондата, закачен за евтина пластмасова висулка с надпис „Кейт“. Когато Уесли я попита за кафе, рецепционистката го погледна глупаво, сякаш бе поискал шампанско с миди. После посочи към отсрещната страна на фоайето и го информира, че в дъното на коридора има автомат.

Уесли се затрудни както в намирането на машината, така и в привеждането ѝ в действие. След няколко удара с юмрук тя се съгласи да приеме дребните му монети, закашля се и изплю някаква тъмна гореща течност в пластмасовата му чаша. Незнайно защо, чашата се оказа препълнена и той трябваше да я носи внимателно, за да не залее ръчно ушитите си обувки за хиляда долара.

Когато стигна до фоайето, хвърли поглед към Кейт. Не бе мръднала дори на милиметър, сякаш някой бе поставил с кран огромното ѝ тяло върху стола.

— Благодаря много — извика подигравателно Уесли, без да получи отговор. — Страхотно обслужване — добави той, но реакция отново не последва.

Уесли поклати глава и дръпна стъклената врата. Лицето му се изкриви от болка, когато кафето преля от чашата и опари пръстите му. Такива проблеми не подхождаха на един милиардер.

Когато наближи стаята си, внезапно спря. Вратата беше открената на петнайсетина сантиметра.

Я чакай! Нали я заключих?

Може би са дошли да почистят, помисли си той. Определено имаше нужда. Уесли надникна през пролуката и забеляза движение вътре. Зърна някакъв мъж, който изобщо не приличаше на чистач. Едър, с шифер от груба кафеникава кожа.

Уесли замръзна.

Мъжът бе обърнат с гръб към вратата. Казваше нещо неразбираемо на друг човек в стаята, който оставаше скрит. После се извърна леко наляво и Уесли видя безизразното му лице. В ръката му проблесна ръбест черен пистолет с голям цилиндричен заглушител.

Уесли се отдръпна от вратата, като с мъка сподави вика в гърлото си. Струваше му се, че сърцето му ще се пръсне, но намери сили и тръгна по пътеката към рецепцията. Двамата мъже трябваше само да погледнат през откренатата врата, за да го забележат.

Но по някакво чудо не го направиха. Уесли се закле, че ще започне да вярва в Бог. Той блъсна стъклената врата и нахлу във фойето.

Кейт все така си седеше зад бюрото, прегърбена над модното списание.

— Извикай полиция — каза с дрезгав глас той. — В стаята ми има... — Думите заседнаха в гърлото му. Той потрепна от ужас.

Кейт не помръдваше. Единственото движение около нея беше на локвата кръв, която заливаше бюрото, мокреше страниците на списанието и всеки момент щеше да прелее на пода.

Чашата се изплъзна от пръстите на Уесли и кафето изпръска обувките му.

— Боже господи! — изстена той.

Трябваше да се махне от тук. Стиснал в желязна хватка дръжката на калъфа, Уесли извади ключа от колата от джоба си, изтича до входната врата и надникна през изцапаното стъкло към двора. Затрупаният от сняг крайслер се намираще по средата между рецепцията и вратата на стаята му. Освен хондата на Кейт на паркинга не се виждаше друг автомобил. Сигурно убийците бяха паркирали от задната страна на сградата.

Можеше ли да стигне незабелязано до колата си и да я запали? Те щяха да чуят шума на двигателя, но Уесли навярно имаше шанс да се отдалечи, преди да успеят да предприемат нещо.

Тези мъже носеха пистолети. Куршумите им спокойно щяха да минат през метал и стъкло на потеглящ автомобил.

Уесли обаче трябваше на всяка цена да се измъкне. Той протегна свободната си ръка към вратата.

И тъкмо понечи да я отвори, когато мъжът с кожения шлифер внезапно изскочи от стая номер 12 и тръгна целеустремено към

рецепцията.

Той се дръпна от вратата. Мъжът сигурно не го виждаше през мръсното стъкло, но след секунди щеше да бъде при него.

Уесли изтича до рецепцията, като за малко не стъпи в локвата кръв на пода. Зад бюрото имаше врата с надпис „Офис“. Ръката на Кейт затискаше подвижната преграда. Той я отместа встрани и едва не повърна от допира на мъртвата ѝ плът. После повдигна преградата, блъсна припряно вратата и я затръшна след себе си миг преди мъжът с кожения шлифер да влезе във фойето.

Беше се озовал в тясна стаичка. Потъналият в паяжини прозорец се отваряше с плъзгане нагоре и гледаше към заден двор, задръстен от торби с боклук и изпочупени мебели. Зад паянтовата ограда се виждаше шосето, което се виеше в далечината. Уесли отвори прозореца, стъпи на един стол и изхвърли калъфа през пролуката, после скочи след него. Коленете го заболяха от падането върху твърдия заснежен цимент, но той бързо се съвзе, грабна калъфа от земята и хукна с всички сили напред. Чувстваше как сърцето му бие като лудо, докато си проправяше път към оградата. Очакваше всеки момент да чуе приглушен изстрел зад гърба си и да усети парещата болка на куршума, преминал през плътта му.

Но това не се случи. Уесли успя да прескочи оградата заедно с калъфа и затича през преспите към шосето. На два пъти се подхлъзна и падна в мръсните купчини полуразтопен сняг покрай банката, поглеждайки с ужас през рамо. Дъхът му излизаше на дрезгави хрипове от гърлото, но той не спираше. За пръв път от изобретяването на мобилните телефони съжали, че няма такъв, за да позвъни за помощ.

Едва ли можеше да отиде далече. Всеки миг убийците щяха да открият, че е избягал, да се качат в колата си и да го последват. После щяха да го завържат, да насочат пистолетите си към него и да го ликвидират.

Плътният басов звук на клаксон го извади от кошмара. Той се обърна и видя грамадната хромирана решетка на тежък камион, който спираше с остро свистене на гумите. Уесли пусна калъфа на земята и започна да маха като обезумял.

— Помощ! — извика с последни сили той. — Помощ!

Шофьорът отвори вратата и му се ухили с редките си зъби.

— На стоп ли си тръгнал, старче? Качвай се, какво чакаш!

Когато Саймън се върна от църковните си ангажименти, навън вече бе паднал мрак и приближаваше време да тръгват за планираната вечеря в „Старата мелница“. Тримата се бяха събрали в антрето на къщата и тъкмо излизаха навън, когато телефонът иззвъня.

— Само дано да не е досадният архидякон — каза Саймън и вдигна слушалката. — О, ти ли си, Бърти? Наистина ли? Колко бързо се справи само! Да, той много ще се зарадва. Ще минем още сега.

Хора като Бърти определено бяха на изчезване в днешно време. Бен не можеше да повярва колко добре върви колата му, докато следваше лотуса по краткия път между гаража на Бърти и ресторанта. Стариият механик бе настроил радиото на местна станция и Бен слушаше разсеяно. Изведнъж входът на ресторанта се появи между дърветата и той спря зад лотуса на осветения паркинг.

Името на заведението бе добре избрано. Силуетът на старата каменна мелница се очертаваше на звездното небе, но самият ресторант беше модерна сграда с големи прозорци, от които се разкриваше гледка към околните гористи хълмове. Домакините на Бен го въведоха вътре и минаха покрай бара, където една усмихната келнерка ги посрещна с думите: „Здравейте, отче, здравейте, госпожо Аръндел!“, и ги поведе през сводестата врата към оживения ресторант. Помещението бе украсено с разноцветни коледни светлини и бляскави гирлянди, в единия ъгъл имаше огромна елха. Карираните покривки по масите придаваха на заведението топлина и уют. От тонколоните се носеше гласът на Бинг Кросби.

— Добре че запазихме маса предварително — извика Микаела, за да заглуши глъчката. — Сигурно е била последната.

— По дяволите! — промърмори Саймън, като се потупа по джоба. — Май съм си забравил телефона в другия панталон.

— Е, тази вечер няма да ти трябва, скъпи — заяви Микаела и дискретно завъртя очи към Бен, сякаш за да му каже: „Виждаш ли какво имам предвид?“.

Докато пресичаха ресторанта, няколко жени на средна възраст, скупчени около отрупана с напитки маса, ги посрещнаха в хор с думите: „Здравейте, отче!“. Саймън им помахаша.

— Дамският клуб по бадминтон — прошепна той на Бен.

— И всички са страстни почитателки на съпруга ми — добави Микаела. — Особено Петра Норингтън.

— О, я стига!

— Вярно е! Тя те боготвори, издигнала те е в култ. Смята, че си съвършеният мъж. Виж я само как те гледа иззад чашата си. Като изрусена тарантула.

— Глупости! — протестира Саймън.

Тримата заеха местата си около масата. Бен беше с гръб към сводестата врата и бара. Вдясно, през огромния прозорец, се открояваха паркингът и гората зад него.

Келнерката взе поръчката им за питиета. Микаела искаше бяло, а Бен — чаша трапезно червено вино.

— Аз няма да пия — каза Саймън. — Боя се, че ако близна алкохол тази вечер, мигрената ми отново ще се събуди.

— Пак ли? — намръщи се Микаела.

После си поръчаха основните ястия — печена патица за Бен по препоръка на Саймън, който си взе същото, и стек от съомга за Микаела. Обслужването беше бързо, а храната — отлична. Докато вечеряха, от масата на дамския клуб зад гърба на Бен често се чуваше бурен женски смях. Саймън отпиваше замислено от минералната си вода, а Микаела за пореден път изрази твърдото си убеждение, че ги очаква снежна Коледа.

Бен се чудеше какво ли се бе опитал да му каже Саймън по-рано. Смяташе да повдигне отново темата, когато се върнеха в дома им и си сипеха чаша уиски преди лягане.

Тримата бяха преминали на десерта (пудинг със сливи за Саймън, шоколадова торта за Микаела и синьо сирене със солени бисквити за Бен, за да си допие виното), когато с крайчеца на окото си той забеляза тъмносиньото беемве, пристигнало на паркинга. Колата спря срещу лотуса и „Льо Крок“. Шофьорската врата се отвори, отвътре слезе висок едър мъж и тръгна към бара. Бен бързо забрави за него и се заслуша в разказа на Саймън за новия документален сериал, който му бяха предложили да води по телевизията.

— Отново скромничи — обади се Микаела. — Сериалът ще бъде нещо грандиозно. Продуцентската компания е инвестирала милиони и за нас е огромна чест, че избраха Саймън за водещ. — Тя се пресегна през масата и стисна дланта на мъжа си.

— За мен това е единствено възможност да разпространявам словото Божие — заяви Саймън. — Парите не ме интересуват. Ще даря и последното пени за реставриране на стари църкви, както направих с наследството от баща ми. Толкова много храмове са оставени да се рушат...

— Докато един ден не ги превърнат в „Макдоналдс“ — изсумтя презрително Микаела. — В такива времена живеем. Ще ми повярваш ли, че обиколих цял Оксфорд, за да намеря пощенски марки с изображение на Рождество? Всичко днес е с еленчета, шейнички и надписи „Весели празници“. Войнствените атеисти са твърдо решени да завладеят света.

— Може пък да успеем да преобърнем тенденцията — каза Саймън. — Със сигурност този сериал ще бъде голяма крачка напред.

— Кога започват снимките? — попита Бен.

— В средата на февруари. Продуцентите още спорят за заглавието.

— „Християнството днес“ звучи тъкмо на място — отбеляза Микаела. — Ти какво мислиш? — обърна се тя към Бен.

Преди Бен да успее да отговори, в салона проблесна ярка светкавица. Една жена от клуба по бадминтон — същата кльоцава дама с фалшив тен и наниз от перли на шията, която бе оглеждала похотливо Саймън — се бе изправила и снимаше приятелките си.

— Усмехнете се! — извика кокетно тя.

— О, само това не! — измърмори Микаела, когато жената се отдели от групата и се насочи към тях. — Идва насам. Здравей, Петра!

Очите на Петра Норингтън блестяха от възбуждане. Тя се спря до масата им и седна до Саймън. Бен забеляза как лицето на Микаела помръква.

— Страхотна рокля, Микаела! — изчурулика Петра, без да отделя вниманието си от съпруга ѝ, и дискретно огледа Бен.

Той извърна лице и се усмихна на себе си.

— Благодаря — заяви хладно Микаела и представи Бен като техен стар приятел.

Очите на Петра продължаваха да искрят.

— А къде е хубавият ви син? Ще си идва ли за Коледа, дяволчето?

— В Корнуол, със своя приятел Роби — обясни Микаела.

— О! — възкликна презрително Петра. — Там бил значи!

Саймън погледна Микаела и повдигна вежди.

— Аз пък си мислех, че ще си дойде направо у дома от Нова Зеландия.

— Казах ти, че има други планове, скъпи! — напомни му търпеливо Микаела.

— Корнуол? Значи е в онази полусрутена стара ферма? Какво търси на това място?

— Да не преувеличаваме — заяви Микаела. — Малко е занемарена, наистина, но пък той обожава да ходи там с приятелите си.

Саймън изпъшка разочаровано.

— Може ли да ви направя една снимка? — намеси се Петра и размаха фотоапарата си, сякаш беше пистолет. — За коледния албум на клуба.

— Щом настояваш — отвърна хладно Микаела.

Бен също не беше във възторг.

— Усмехнете се! — извика Петра и светкавицата ѝ блесна.

Тя погледна часовника си, намръщи се и се извини, че трябва да се прибира заради някой си Били. Последва кратко сбогуване и размяна на любезности от сорта на „Приятно ми беше“ и „Весела Коледа, ако не се видим дотогава“. Петра изпрати въздушни целувки на дамите от клуба и изтича навън към чисто новото си лъскаво волво.

— Е, май е време и ние да се ориентираме към къщи — каза Саймън и поиска сметката.

— Аз черпя — намеси се Бен и извади портфейла си.

— В никакъв случай!

— Това е най-малкото, с което мога да ви се отблагодаря за гостоприемството.

Двамата още спореха кой да плати, когато отвън се чу стържещ звук от огъване на ламарина.

— А така! — възкликна Микаела, като надникна през прозореца. — Петра току-що си удари колата. Пада ѝ се на тая тъпа кучка.

— Микаела! — изсъска Саймън.

Бен погледна навън. Задната част на волвото бе потънала дълбоко в предницата на тъмносиньото беемве. Върху асфалта бяха нападали парченца стъкло.

Петра слезе несръчно от колата, притисна с длан устата си при вида на щетите и изтича обратно в ресторанта. Откъм бара долетя гласът ѝ:

— Извинете, ваше ли е онова беемве отвън? Толкова съжалявам! Мисля, че го блъснах на заден ход.

Някакъв мъж отговори:

— Не се притеснявайте. Няма проблем.

— Но аз счупих левия ви фар! — Гласът на Петра беше станал писклив от напрежение. — Каква съм глупачка! Бързах и не се огледах. Но ако ми дадете нужната информация, още утре ще пиша на застрахователя...

— Забравете за това — прекъсна я мъжът. Тонът му беше равен, но твърд.

— Моля?

— Чухте ме. Няма проблем. — Този път той звучеше раздражено.

— Но така или иначе трябва да им съобщя...

— Глуха ли си, жено? Казах да забравиш за случилото се.

Междувременно келнерката бе донесла сметката и Бен ѝ подаде няколко банкноти, като я помоли да задържи рестото. Около масата на бадминтонистките се бе възцарила мъртвешка тишина; те бяха чули спора между невидимия господин на бара и Петра Норингтън, която вече се отдалечаваше нацупено към волвото си.

— Какво стана? — попита Микаела. — Онзи тип се държа доста нахално.

Саймън пожела „лека нощ“ на дамите от клуба и тримата излязоха от ресторанта. Когато стигнаха до колата си, волвото бе изчезнало. Удареното беемве също.

10

— Ще се видим у дома — провикна се Саймън, вече седнал зад волана на лотуса. Докато затваряше вратата, той изгледа Бен многозначително, сякаш за да му каже: „Там ще си довършим разговора“.

Бен запали „Льо Крок“ и потрепери от струята леден въздух, с която го обля повреденият климатик. Снежни облаци закриваха звездите, тревните площи около пътя бяха потънали в скреж, който блестеше на светлината на фаровете. Ако температурата паднеше с още половин градус, шосето щеше да се заледи.

Колкото и добре да се държеше след магическата намеса на Бърти, ленд ровърът не беше спортна кола. Бен нямаше шанс да следва лотуса, особено след като Саймън бе решил да настъпи здраво газта. Ниско разположените му стопове се скриваха от погледа на Бен след всеки завой и го принуждаваха да ускорява, за да не изостане. На дългия наклон преди Литъл Дентън двигателят на ленд ровъра се задъха, оборотите паднаха и Бен се отказа от състезанието. Превключи на по-ниска скорост, като добродушно наруга Саймън за безразсъдното му шофиране.

Далече напред лотусът изкачи грациозно билото и изчезна от другата страна. Бен се усмихна на лудориите на приятеля си. Въпреки налегналите го грижи, каквито и да бяха те, Саймън все още бе способен да се радва на живота. Той леко му завиждаше за това.

Ленд ровърът приближаваше върха на хълма, когато на хоризонта се появи ореол от ярка бяла светлина, избухна в ослепителна светкавица и принуди Бен да извърне поглед. Иззад билото изскочи силует на голям автомобил, който се носеше стремително в обратната посока. Двигателят ревеше силно и измъчено, сякаш шофьорът бе натиснал докрай газта. Колата бе развила толкова висока скорост, че за миг четирите ѝ колела се отлепиха от пътната настилка и тя полетя във въздуха надолу по склона, който Бен току-що бе изкачил.

Бен запримигва, за да проясни зрението си, като се взираше напрегнато през предното стъкло на ленд ровъра. За кратката частица от секундата, в която се разви всичко, той забеляза нещо странно около бясно препускащата кола: единият от двойката фарове вляво не работеше; насреща му блестяха три светлини вместо обичайните четири. Но в следващия момент колата отмина и стоповете ѝ се отдалечиха бързо в огледалото за обратно виждане.

— Идиот — промърмори Бен.

Беше изкачил хълма и започваше да ускорява по надолнището. Не очакваше да види лотуса някъде напред и не се изненада от пустото шосе. Саймън несъмнено бе изминал серпентините до подножието на хълма и сигурно приближаваше покрайнините на селото.

Тъй като не искаше да форсира излишно стария ленд ровър, Бен взе бавно завоите и намали още повече преди тесния мост над реката.

Тогава изведнъж забеляза следите от гуми, които се виеха по пътното платно като две черни змии.

И огромната дупка в каменната стена.

Бен удари спирачки и ленд ровърът спря със занасяне пред входа на моста. Сърцето му биеше като лудо, инстинктът му подсказваше, че се е случило най-лошото. Той скочи от колата и се затича към назъбената дупка в каменната стена.

Когато се наведе над буйната река, от гърдите му се изтръгна задавен вик.

По заскрежения речен бряг имаше разпилени камъни и отломки. Задницата на лотуса стърчеше над водата, но бързото течение заливаше покрива. Фаровете още светеха, като разпръскваха ярко сияние под водната повърхност. От Саймън и Микаела нямаше и следа.

Дълбока, страховита тишина обвиваше като саван света наоколо. Бен я познаваше твърде добре. Беше абсолютният покой, който настъпва само в присъствието на смъртта.

Той смъкна припряно коженото си яке, събу обувките си и без колебание се хвърли в реката. Шокът от допира с ледената вода го зашемети и скова сърцето му, силното течение едва не го отнесе. От водното налягане ушите му пищяха, докато плуваше с всички сили към потъналия автомобил. Клиновидната предница на лотуса беше заровена в кал и камънаци, напълно разрушена от удара. Предното стъкло се бе превърнало в белезникава паяжина от пукнатини. Все още

привързани с коланите си за седалките, Бен различи две тела, вероятно на Саймън и Микаела. Отвътре не се долавяше никакво движение. Мехурчета излязоха от устата му, когато извика имената им.

В този момент фаровете на лотуса угаснаха, водата бе предизвикала късо съединение в акумулатора. Речните дълбини потънаха в мрак. Бен усети как го обзема паника; сърцето му заби още по-бързо. Пипнешком заобиколи колата и натисна дръжката на шофьорската врата. Тя не помръдваше. Или беше заключена, или налягането между вътрешността на колата и околното пространство не се беше изравнило. Следователно в купето все още имаше въздух. Бен знаеше, че са нужни две-три минути, за да може водата да изпълни докрай потънал автомобил. Вероятно за двамата съществуваше надежда, но всяка секунда беше ценна. Налягането в дробовете на Бен се повишаваше бързо, с всеки изминал момент пулсът му се ускоряваше, започна да го обзема кислороден глад.

Той се покатери върху смачкания преден капак и заблъска с юмрук по напуканото стъкло. Не усещаше болка, само смътно си даваше сметка за раните по ръката си. Стъклото поддаде навътре и през него избликна гейзер от въздушни мехурчета. Бен пхна двете си ръце през пролуката и като се подпираше с крака върху капака, напрегна всичките си сили и изтръгна стъклото. Зрението му вече свикваше с тъмнината и той разпозна силуетите на Саймън и Микаела.

Колко време бяха прекарвали под водата? Деветдесет секунди? Две минути?

Вцепенен от студа, блъскан и подмятан от силното течение, Бен захвърли стъклото встрани и се гмурна в купето.

Беше виждал достатъчно трупове през живота си, за да разбере от пръв поглед, че с Микаела е свършено. Остарелият предпазен колан не бе успял да я защити, а в лотуса липсваха въздушни възглавници. Ето защо тялото ѝ се бе люшнало напред от сблъсъка и главата ѝ се бе ударила в арматурното табло. Около смачкания ѝ череп плуваше тъмен облак от кръв.

Саймън се бореше, но силите го напускаха. Внезапно отвори очи и видя Бен. Тялото му се бе спряло във волана. Гръдният му кош със сигурност бе премазан, но той още беше жив. Бен затърси трескаво закопчалката на колана. Дробовете му се пръскаха. Движенията му

бяха хаотични. *Само без паника. Иначе и двамата ще умрете в тази река.*

Треперещите му пръсти намериха закопчалката и освободиха колана. Той го отметна встрани и сграбчи с две ръце Саймън. Нова серия мехурчета изскочиха от устата му, докато напрягаше сили, за да повдигне приятеля си и да го извлече навън през отвора. Прехвърлил едната му ръка около шията си, той се оттласна от предния капак на колата, като се опитваше да изплува с тежкия си товар към повърхността. На по-малко от метър над главата си забеляза светли отблясъци. Бяха толкова близо и същевременно толкова далече. Чувстваше се изнемощял.

Беше прекарал под вода две минути и половина. Може би три. Щеше да се удави.

Само без паника.

Откъде дойдоха силите му за този решителен, отчаян напън, Бен така и не проумя. Когато главата му се подаде над водата, той изпусна с хриптене последния въздух от дробовете си и вдиша жадно, за да ги изпълни докрай. Стори му се, че откъм брега се чуват викове. Горе на моста имаше движение и светлини. Наоколо беше пълно с хора. Бен не разбираше какво му говорят. Гребеше с едната ръка, като стискаше Саймън с другата и държеше главата си над повърхността.

Изведнъж усети мека кал под краката си. Тръстики дращеца лицето и ръцете му. Той изкрещя и повлече безжизненото тяло на Саймън към брега, където двама шофьори, минали случайно по моста, го посрещнаха с насърчителни викове. Те сграбчиха Саймън за китките и го извадиха от водата. Бен прегази през лепкавата кал и коленичи до приятеля си. Обърна го настрани, за да изтече речната вода от дробовете му, и извика името му. Двамата мъже го наблюдаваха мълчаливо.

Очите на Саймън бяха затворени. Лицето му беше бяло на фаровете от моста, мократа му коса бе залепнала за челото. От ъгълчетата на устните му бликаше кръв, стичаше се по бузите му и капеше на земята. В далечината се появиха още фарове. Откъм хоризонта се зададоха пулсиращи сини светлини, придружени от вой на сирени.

Пулсът на Саймън беше едва доловим. Бен се надвеси безпомощно над него и опипа с ужас хлътналия му навътре гръден

кош. Ребрата му бяха смачкани от удара и Бен знаеше, че всякакви опити за съживяване чрез масаж на сърдечния мускул ще го убият мигновено.

Саймън отвори очи и за миг се втренчи в Бен. Раздвижи устните си, сякаш се опитваше да каже нещо. Ръката му потрепери, вдигна се нагоре и леко стисна Бен за лакътя.

— Джуд... — Гласът му беше предсмъртен шепот. Очите му гледаха умоляващо Бен.

После се затвори отново.

— Саймън! — Бен потърси пулса му. Този път не усети нищо. Искаше да го раздруса, да го удари, да го върне към живота. — Саймън!

Първата линейка спря със свирене на гуми пред моста и обля всичко в пулсираща синя светлина. Сирената ѝ заглушаваше шепота на нарастващата тълпа от шокирани наблюдатели. Отвътре слязоха група парамедици и се затичаха към брега с оборудването си за бърза помощ. Бен се дръпна встрани. Те поставиха дефибрилатор върху хлътналия гръден кош на Саймън и приложиха първия електрошок в отчаян опит да го съживят. Гръбнакът му се изви в болезнен гърч, сякаш той се мъчеше да стане от земята. Но Бен знаеше, че е твърде късно.

— Няма пулс — каза един от парамедиците.

Приложиха втори електрошок. Тялото на Саймън се сгърчи отново и се отпусна безжизнено. Лицето му беше бледо като порцелан, очите му гледаха изцъклено нагоре.

— Няма пулс — повтори парамедикът.

— Боя се, че човекът си отиде — заяви друг. — Нищо повече не може да се направи.

Отново беше завалял сняг. От черното небе падаха ледени кристалчета и се оцветяваха в синьо от проблясващите светлини на линейките. Бен наблюдаваше как снежинките се трупат върху тялото на приятеля му. Обърна се, погледна към потъналата кола и си помисли за Микаела. Сбогува се мълчаливо и с двамата.

Пред моста беше пристигнала втора линейка, придружена от полицейски микробус. Полицаяте започнаха да извеждат зяпачите от зоната на произшествието. Навсякъде се чуваха гласове и припукваха радиостанции. Някаква жена плачеше на рамото на мъжа си.

Всичко се случваше като насън. Аварийните екипи наобиколиха катастрофирания лотус и се опитаха да извадят трупа на Микаела. Вече бе станало ясно, че линейките са дошли, за да откарат два трупа. Нямаше нужда от бързанае.

Минаха няколко минути, преди Бен да усети сковаващия студ и раните по ръцете си. Парамедиците го прегледаха за признаци на хипотермия — завален говор, дезориентираност, виене на свят. От мократа му коса капеше вода върху термичното одеяло, с което го бяха завили. Седнал в отворената задна част на трета линейка, той наблюдаваше сцената, сякаш се намираше на милиони километри от нея. Отговаряше механично на въпросите на полицаите, докато чакаше да го откарат в болница. Име, адрес, професия, връзка с починалите. Каза им какво бе видял. Описа колата, профучала покрай него откъм моста, отбеляза, че единият ѝ фар му се е сторил счупен.

На въпроса дали бе станал свидетел на сблъсък между двата автомобила Бен отвърна отрицателно.

Но постепенно в съзнанието му започваха да се оформят хипотези за инцидента: двете коли се бяха срещнали на тесния път преди моста. Непознатият шофьор бе свил встрани, за да избегне движещия се с голяма скорост лотус, и бе закачил с фара си каменната стена покрай шосето. Саймън бе полетял в противоположната посока и бе изгубил управление. Изпаднал в паника, другият бе избягал от местопроизшествието. Или пък изобщо не бе забелязал какво се е случило.

А може би нещата се бяха развили по различен начин. Бен си помисли за следите от гуми на пътя преди моста. Вероятно онази кола бе чакала в засада характерния силует на лотуса да се приближи по склона. После шофьорът, издебнал подходящия момент, бе дал газ, за да пресече пътя на Саймън и да го принуди да свие встрани и да катастрофира.

Бен се сети за инцидента на паркинга пред ресторанта. За счупения фар на беемвето. За държанието на собственика му. Явно беше човек, който не искаше да го занимават с дреболии. Или пък държеше да не привлича внимание върху себе си.

Той обаче не сподели подозренията си с ченгетата.

През мъглата, обгърнала мислите му, чу как един от полицаите го пита за най-близките роднини на починалите. Спомни си, че

родителите на Микаела се бяха преместили да живеят в Антигуа. За семейството на Саймън не знаеше нищо.

— Имат син — отвърна той. Не можеше да се насили да използва минало време. — Джуд Аръндел. В момента е в Корнуол с приятели.

— Ще трябва да му се обадим — каза полицаят.

— Няма да го откриете лесно — заяви Бен и обеща, че лично ще информира Джуд.

След като го оставиха на мира, той поседя още малко в линейката и се загледа в парамедиците, които прибираха оборудването си. Нямаше никакво намерение да стъпи в болница тази вечер. Достатъчно болници бе виждал през живота си. Когато линейките със Саймън и Микаела потеглиха една след друга, Бен се измъкна незабелязано и се приближи до ленд ровъра, преместен от полицаите встрани от пътя. Снегът се усилваше и покриваше всичко с бяла пелена.

Той се качи в джипа и пое обратно към къщата на енорийския свещеник. Нямаше къде другаде да отиде.

11

Светлините на къщата грееха примамливо в нощта, когато Бен слезе от ленд ровъра и закрачи бавно с мокрите си дрехи към входната врата. Спря за миг и надникна през прозореца на празната всекидневна. Видя блестящата коледна елха, която Саймън и Микаела бяха украсили, но не можеха да развалят; удобните мебели, които никога повече нямаше да използват.

Колкото по-ясно осъзнаваше случилото се, толкова по-ужасно се чувстваше.

Кучето излая отвътре. Бен бръкна в джоба си и извади ключа за пристройката. На същата връзка имаше и потъмнял месингов ключ от главния вход на къщата. Обзет от странното усещане, че влиза с взлом, той го вкара в ключалката и отвори вратата. Кучето седеше в коридора и го гледаше.

— Здравсти, Рошльо — каза тихо Бен. Животното наклони глава на една страна, видимо объркано, че господарите му не са дошли с госта. Бен пристъпи към него и го почеса зад ухото. — Няма да се върнат, приятелю. Много съжалявам.

Кучето изплези дългия си розов език и задиша тежко.

— Е, добре, ти идваш с мен — заяви Бен.

После зашляпа по коридора с подгизналите си обувки и отиде до вътрешната врата, водеща към пристройката. Къщата беше тиха и празна.

Треперещ от студ, той свали мокрите си дрехи в банята на пристройката и влезе под душа. Остана там дълго време с надеждата, че горещите струи ще отмият ужаса на преживяното. Очакваше, че когато излезе навън, всичко ще бъде по-старому.

Но се лъжеше.

Бен машинално се избърса с хавлията, след което си облече сиво долнище на анцуг и поизносена тениска, измъкнати от пътната му чанта. Между дрехите си намери плоската бутилка с уиски и отпи две големи глътки. Това също не помогна. Отиде бос в малката

всекидневна на пристройката, изгаси всички лампи и легна със затворени очи върху канапето. Помъчи се да не мисли за нищо, но не можеше да избяга от образите, които проблясваха в съзнанието му. Постоянно виждаше лицето на Саймън от онези последни мигове. Бледата му кожа, отчаянието в очите му. Също и Микаела, която седеше неподвижно в потъналата кола, ужасяващите кървящи рани по лицето и челото ѝ.

В един момент бе вечерял с приятелите си, а в следващия те бяха изчезнали завинаги — като пламък на свещ, духнат от вятъра. На другата сутрин щеше да се сблъска с кошмарните последици от смъртта им. Тази нощ усещаше само празнота, от която му прилошаваше, все едно вътрешностите му бяха изстъргани с тъп нож.

Бен напипа бутилката в тъмното и изпи останалото в нея уиски. Глътка след глътка. Виденията започнаха да избледняват. Унесе се в странен, неспокоен сън, който сякаш продължаваше вечно и бе изпълнен с писъци на страдащи хора. Не можеше да им помогне, колкото и да се опитваше... Не бе в състояние да направи нищо.

Мускулите му се стегнаха и той рязко подскочи, объркан от необичайния звук, който бе пробил обвивката на съня му. Светещите зелени стрелки на водолазния му часовник показваха един без четвърт след полунощ. Бен спусна краката си на пода и наостри уши.

На няколко метра встрани от канапето, в отсрещния ъгъл на тъмната стая, кучето изръмжа гърлено и продължително. Тогава Бен разбра какво го бе събудило. Тъкмо се готвеше отново да си легне, когато долови още нещо.

От другата страна на вратата се чуваше глухо трополене. Звук от разместване на тежки предмети в къщата на свещеника.

Бен скочи от канапето, внезапно разбуден. Първата му мисъл беше, че Джуд Аръндел се е върнал от Корнуол. Понечи да запали осветлението, като се подготвяше психически за момента, в който щеше да съобщи на момчето за смъртта на двамата му родители.

Ала ръката му замръзна във въздуха, когато от къщата долетя друг шум — приглушен трясък от разцепване на дърво, сякаш някой разбиваше врата. След секунда нещо се удари в стената.

Рошльо отново изръмжа.

Бен се пресегна в тъмното и сложи ръка на главата му.

— Тихо, моето момче. Нека проверя какво става.

После пристъпи на пръсти до вътрешната врата, притисна ухо към нея и долови мъжки глас.

— Шшшт — прошепна той на кучето.

Нямаше време да се обува. Без да издаде звук, Бен отвори вратата и тръгна по коридора от другата страна.

До слуха му достигна още един глух удар, този път по-силен. Идваше по-отблизо, някъде от приземния етаж на къщата.

Крадешком, Бен запристъпва по посока на шума.

12

Малко мъже са посветени в тайните на тишината. Способността да се придвижваш бързо и незабелязано през всякакъв терен, да се сливаш с околната среда по всяко време е изкуство, което трябва да бъде усвоено и усъвършенствано посредством специализирано обучение и практика. А Бен Хоуп го бе овладял преди много години. Малцина от колегите му в специалните десантни части на Британската армия бяха успели да достигнат неговото ниво.

В основата на това изкуство е умението да стъпваш на правилните места. Подът на къщата беше от масивни дъбови дъски, но те се бяха поизкривили с времето и скърцаха при най-малкия допир. Бен се придържаше към ръбовете им, като опипваше предпазливо с пръстите на босите си крака за сглобки, които биха могли да се разместят под тежестта му. Дишането му беше бавно и отмерено, сърцето му биеше спокойно, а умът му бе изострен като на хищно животно. Когато дебнеш решителен и добре обучен противник, дори миризмата на страха ти е в състояние да те издаде.

Той се прокрадна напред в полумрака и се огледа за предмет, който би могъл да използва за самозащита. Домът на енорийския свещеник не изобилстваше от импровизирани оръжия. Очите му се спряха върху една висока дървена статуетка на масичката до стената. Вдигна я безшумно от мястото ѝ. Масивното парче дърво прилягаше плътно в ръката му като къса бухалка.

До слуха му долетя поредният сподавен удар, последван от стържене на метал и силен трясък.

Както бе очаквал, кучето в пристройката избухна в яростен лай, заглушен от дебелите стени. Той не се притесни — натрапниците сигурно знаеха, че и най-близкият съсед е твърде далече, за да чуе шума. А и съзнанието, че кучето е заключено в друга част на къщата, щеше да приспи бдителността им. Именно това искаше Бен.

Полутъмният коридор пред него се вливаше в друг под формата на буквата „Г“. Вляво беше пълен мрак. От дясната страна през

невидима врата зад ъгъла се процеждаше слаба светлина.

Бен пристъпи към ъгъла. Откъм източника на светлината долови мъжки глас, който промърмори нещо неясно. Той се спря и се заслуша, като се опитваше да пренебрегне лая на кучето. Дали бе чул същия глас преди малко? Трудно му беше да прецени. Не можеше да отгатне и броя на натрапниците в съседното помещение.

Бен се приближи по-плътно до ъгъла и опря гръб в стената, стиснал дървената фигура в ръката си. Вече виждаше вратата. Беше открената на около два пръста, а светлината, която струеше през пролуката, огряваше разбитата рамка. Като внимаваше сянката му да не падне върху отсрещната стена, Бен пристъпи към вратата и надникна в стаята.

Беше кабинетът на Саймън. Навсякъде имаше рафтове, отрупани с книги. В средата на помещението бе поставено семпло бюро с плосък компютърен екран и безжична клавиатура. В далечния ъгъл, вграден в стената, се открояваше стоманен сейф. Силният метален трясък, прозвучал преди малко, беше от разбиването му.

Мъжът, отворил сейфа, бе коленичил пред него с гръб към вратата. Носеше черно пилотско яке, върху лицето му бе нахлузена скиорска маска. На левия му хълбок се виждаше пистолет в кобур, каквито ползват в армията. Той извади от сейфа голям кафяв плик и го сложи в платнения сак пред краката си. После отново бръкна в сейфа и измъкна малък черен лаптоп, който прибра на същото място.

Мъжът беше сам. Но Бен току-що го бе чул да говори. Може би на себе си или с някого по телефона? Освен ако...

Изведнъж нещо твърдо го сръчка между лопатките. Бен извърна глава и видя едно тлъсто, черно О с диаметър близо 19 милиметра. Дулото на 12-калибрена пушка-помпа.

— Разкарай тази статуетка — каза мъжът с пушката. Лицето му оставаше скрито в тъмнината. Акцентът му беше от Източен Лондон. Говореше с равен, спокоен тон.

Пръстите на Бен се отпуснаха и статуетката падна на пода.

— Добре го беше измислил — добави мъжът и направи крачка напред, към светлината.

Очите му, фиксирани в Бен през тесните прорези на скиорската маска, бяха с цвят на стомана, студени и твърди. Прикладът на късата гладкоцевна пушка бе плътно опрян в рамото му. Това означаваше за

Бен няколко неща. Първо, мъжът се готвеше да посрещне силния откат, което показваше, че при нужда не би се поколебал да дръпне спусъка. Второ, той очевидно познаваше оръжието и го бе използвал и преди. И трето, тръбният магазин под цевта вероятно бе пълен с бренеке, което лесно можеше да отнесе главата на Бен от раменете му и да размаже мозъка му по стената.

Всички тези подробности сочеха, че въпросните типове не са обикновени крадци с взлом, проникнали в чужда къща само защото им се е видяла празна. Бяха професионалисти. А щом мъжът с пушката бе успял да издебне Бен така незабележимо, значи наистина беше много добър. Или поне толкова добър, колкото самия него — човек, посветен в тайните на тишината.

Или пък просто Бен вече не ставаше за нищо.

Той направи крачка назад. Мъжът не го изпускаше от очи. Дулото на пушката беше неподвижно.

През стената се чуваше настървеният лай на кучето.

— Защо сте тук? — попита Бен.

— Това е всичко. Няма нищо друго в шибания сейф — каза мъжът със сака на другаря си.

После се изправи, прехвърли дръжката през рамо и излезе от кабинета, като се провря покрай Бен. Онзи с пушката помръдна леко дулото към отворената врата.

— Ей, ти. Влизай вътре — заповяда той на Бен.

Бен отстъпи назад към стаята. Въръженият мъж дръпна за миг облечения си в ръкавица показалец от спусъка и освободи предпазителя.

Бен разбираше какво става. Мъжът не възнамеряваше да оставя свидетели. Или поне не такива, които все още носеха глави на раменете си.

Значи нямаше какво да губи.

Той направи още една бавна крачка назад и вдигна ръце от двете страни на главата си. Мъжът го последва. Бен наблюдаваше дулото на оръжието. Пристъпи бързо напред, сграбчи хладната стомана на цевта и я дръпна едновременно встрани и към себе си. Усетил, че пушката му се изплъзва, мъжът инстинктивно дръпна спусъка и тя гръмна като бомба на сантиметри от дясното ухо на Бен.

Оръжието беше практически безопасно, преди следващият патрон да бъде вкаран в цевта, а Бен не възнамеряваше да позволи това да се случи. Хванал здраво цевта, той блъсна пушката към мъжа и заби приклада в лицето му. Улучи го в устата. Онзи извика от болка и пусна оръжието. Бен отново го удари по главата.

Цялата операция по обезоръжаването отне по-малко от две секунди. Може би все още ставам за нещо, помисли си Бен.

Мъжът със сака замръзна за миг на мястото си, след което хукна по коридора. Бен обърна пушката и задейства механизма, за да зареди патрон. После прескочи тялото на пода и излезе от кабинета на Саймън.

Бягащият натрапник тъкмо завиваше зад ъгъла. Бен лесно можеше да го застреля, но с такова оръжие щеше да го разполови, а той му трябваше жив. Ето защо праметна пушката през рамо и се затича след него. Мъжът се блъсна в масичката, от която Бен бе взел дървената статуетка, и тя падна на земята, препречвайки пътя му. Бен я прескочи, убеди се, че другият не е отишъл далече, и се хвърли като ръгбист след него, като го сграбчи за глезените. Загубил равновесие, мъжът се стовари по лице на пода и нададе силен вик. Бен се метна върху гърба му. С едната си ръка сграбчи дръжката на сака, а с другата, свита в юмрук, замахна към слабините му.

Ударът не попадна в целта. Бен така и не видя войнишката обувка, прицелена в лицето му. Ритникът го улучи в скулата и го запрати към стената. Той продължаваше да държи сака.

Мъжът посегна към пистолета си.

Бен — към пушката.

Другият се разколеба. Пусна сака и тръгна към входната врата. Отвори я със замах и побягна навън в нощта.

Рошльо лаеше като обезумял в пристройката. Бен се надигна с мъка, зашеметен от ритника. Изтича до вратата и видя как натрапникът заобикаля къщата. Насочваше се по пътеката, която водеше от задния двор към горичката.

Още в първите секунди на гонитбата Бен разбра, че шансовете не са на негова страна. Мъжът не беше особено бърз, но пък и не му се налагаше да тича бос по замръзналата земя с тежък сак и пушка в ръце. Бен едва бе стигнал до началото на горичката, когато си даде сметка, че обектът на преследването е изчезнал в мрака. Малко след

това зад дърветата изрева двигател и някаква кола се отдалечи с бясна скорост по пътя.

13

Бен закуцука обратно с изранените си боси стъпала. В нито една от съседните къщи, които едва се виждаха между дърветата, не светеха прозорци. Изстрелът от голямокалибрена пушка, заглушен от дебелия каменни стени, вероятно се бе чул като пукване на тапа от шампанско от стотина метра разстояние — твърде слабо, за да предизвика тревога дори в едно затънтено селце като Литъл Дентън.

Но от няколко сантиметра ефектът беше съвсем различен. Бен знаеше, че трябва да минат поне ден-два, за да се отърве от пищенето в дясното си ухо и да възстанови напълно слуха си. Той влезе в къщата и се насочи към кабинета на Саймън. Бе дошло време да разбуди своя маскиран приятел и да изкопчи от него истината за случващото се.

Още с влизането си обаче се закова на място, вперил невярващ поглед в пода, където само допреди секунди мъжът бе лежал в безсъзнание.

Беше изчезнал.

Бен го бе ударил доста силно с пушката. Но явно не достатъчно силно.

Той запали лампата в коридора и последва капките кръв, които водеха към задния вход. Вратата зееше отворена; по касата и бравата се виждаха следи от взлом. Бяха пипали професионално и ефикасно.

А и моментът на проникване едва ли бе избран случайно. Катастрофата на моста също не беше случайност. Бен вече не се съмняваше, че някой бе искал да отстрани семейство Аръндел от пътя си, като причините за това се криеха в сейфа на Саймън.

Бен разгледа пушката в ръцете си. Беше „Мозберг“ със сгъваем приклад и цев, не по-дълга от трийсетина сантиметра — абсолютно забранено оръжие във Великобритания и много други страни. В магазина имаше четири патрона, плюс още пет в малка паласка, прикрепена към приклада. Всичките бяха бренеке, както и бе очаквал. Но не това го вълнуваше в момента.

Повечето оръжия от този вид, които се намираха в обращение из подземния свят, първоначално са били предназначени за лов или полицейски нужди, преди новите им собственици да ги пригледат за престъпните си цели, скъсявайки цевите им. Пушката пред Бен обаче беше различна. Матовата повърхност, серийният номер и обозначенията по цевта подсказваха, че тя бе започнала живота си като армейско оръжие. Такава пушка не попадеше лесно в чужди ръце, а по лекотата, с която мъжът го бе издебнал в коридора, Бен заключи, че си има работа с бивш военен. И то доста добре обучен. Не всеки смъртен би се съвзел толкова бързо от удара, който Бен му бе нанесъл.

Той се запита дали да не повика полиция, но реши да не го прави. Ченгетата щяха да разкалят терена като стадо добитък и да задават твърде много въпроси. Освен това Бен нямаше никакво желание да му отнемат пушката. Доколкото познаваше британската полиция, за тях подобно оръжие бе равностойно на ядрена бойна глава, а притежателят му — на потенциален терорист.

Не, по-добре беше да запази инцидента в тайна и сам да разследва всички улики.

Той отвори вратата към пристройката и пусна кучето при себе си. Като душеше навсякъде и ръмжеше тихо, Рошльо го последва в кухнята. Бен сложи сака на крадците върху дървената маса и придърпа един стол. Притъпяващото сетивата му чувство на скръб бе отстъпило място на взривоопасна смес от ярост и адреналин. Докато изсипваше съдържанието на сака върху масата, ръцете му трепереха.

Вътре нямаше нищо, освен кафявия плик и малкия лаптоп „Тошиба“, който крадецът бе извадил пред очите му от сейфа на Саймън. Бен остави лаптопа настрана и се зае с плика.

Не съдържаше много неща. Самолетен билет за Йерусалим с дата отпреди осемнайсет месеца, хотелска сметка, отпечатана на иврит, и купчина гланцови цветни снимки, вероятно направени по време на пътуването. Повечето бяха на туристически забележителности: Стената на плача, силуетът на града нощем, всевъзможни църкви, джамии и синагоги, пустинята, палмови дървета, камили, някакви покрити с пясък развалини.

Бен ги разгледа една по една и се натъкна на групова снимка, на която Саймън и още трима мъже позираха на фона на същите древни руини. Всичките се усмихваха, очевидно бяха приятели. Саймън бе

преметнал ръка през широките рамене на мъжа вляво от себе си, който приличаше на израелец — едър и як, около шейсетгодишен. От дясната му страна беше застанал друг, по-дребен мъж, вероятно европеец, с бели коси и грижливо подстригана брада. Изглеждаше в добра форма, но бе значително по-възрастен, някъде към седемдесетте. Мъжът най-вдясно беше с петнайсетина години по-млад, с къдрава прошарена коса, кръгло жизнерадостно лице и малко коремче на човек, свикнал да си угажда.

Бен не научи кой знае какво от снимките, но може би щеше да извади повече късмет с компютъра. Той отвори капака, включи лаптопа и скоро откри, че харддискът е почти празен, с изключение на един-единствен документ в „Уърд“ с наименование СМ.

Каквото и да съдържаеше файлът, сигурно беше важно за Саймън, иначе едва ли би го държал в сейф. Бен кликна върху иконата на документа, за да го отвори, и на екрана се появи нов прозорец.

Компютърът искаше парола. Бен току-що се бе сблъскал с тухлена стена.

СМ. Не приличаше на инициали. По-скоро беше абривиатура. Но на какво? След няколко секунди размисъл Бен си припомни разказа на Микаела от същата сутрин. Изведнъж му просветна.

СМ. *Свещеният меч*. Документът съдържаеше недовършения ръкопис на книгата, която Саймън бе започнал да пише. От него Бен можеше да научи много, но нямаше как да пробие защитата на Саймън. Доколкото го познаваше, най-вероятно паролата се състоеше от малко известен пасаж от Библията или от неразбираем латински цитат. Непосилна задача. Бен провери характеристиките на файла, но имаше чувството, че наднича в заключена стая. Единственото, което научи, беше размерът на документа — около половин мегабайт, както и моментът на последното му запамятаване, 15:04 ч. на 14 декември.

Бен изруга наум и с неохота затвори капака на лаптопа. После си спомни за компютъра в кабинета на Саймън и реши да провери имейлите му.

Този път нямаше парола. Седнал зад бюрото на Саймън, Бен заотваря стотиците му съобщения, повечето отнасящи се до църковни дела. Някои бяха от продуцентската фирма, други от мениджърската агенция, която се бе ангажирала да посредничи на Саймън в новата му роля на телевизионна звезда. След като прегледа още няколко имейла,

Бен се почувства неловко, задето се ровеше без полза в личните дела на приятеля си. Тъкмо щеше да се откаже, когато поредното съобщение привлече вниманието му.

Беше от мъжа, за когото Микаела му бе разказала по време на разходката им в гората. Отец Фабрис Лалик, свещеника, чието самоубийство толкова бе разстроило Саймън. Бен отвори имейла, получен преди две седмици. Текстът гласеше:

Скъпи приятели,

Когато четете това съобщение, аз вече няма да съм между живите. Моля ви да не скърбите за мен, понеже съм недостоен за вашата скръб.

Срамът от греховете ми е бreme, което повече не съм в състояние да нося. Нека Бог се смили над мен за ужасните неща, които съм извършил.

Да гние в ада, какво ме интересува, помисли си гневно Бен. Той затвори пощата и потърси името „Фабрис Лалик“ в Гугъл. След секунда на екрана се появиха безброй статии от френската преса с подробности за самоубийството му. В тях се споменаваха и за огромните количества порнографски материали, открити на домашния компютър на отца в село Сен Кристоф край Мийо, в Средните Пиренеи на Южна Франция.

Разкриването на педофилски наклонности у даден човек е в състояние за миг да изтрие всичко положително, случило се някога в живота и кариерата му; съвсем разбираемо преобладаващият тон в медийните публикации беше на отвращение и омраза. Материалите изобилстваха с коментари на негови енориаши, които изразяваха своя шок и погнуса от разкритията. Нямаше и следа от съчувствие към мъртвеца. Някои коментатори в интернет го бяха прекръстили на „Педалик“. Бен откри форуми и блогове, където скандалът беше предизвикал разгорещени дебати. Спонтанно възникнали групи за натиск настояваха правителството да се намеси незабавно, за да сложи край на ширещата се поквара в Католическата църква, или — още по-добре — да разпусне веднъж завинаги тази прогнила институция.

В повечето статии бе публикувана една и съща снимка на Лалик, направена на някакво официално събитие. Отецът носеше свещенически одежди, но Бен мигновено разпозна мъжа с жизнерадостното лице и закръгленото коремче от снимката на Саймън. На други изображения се виждаше виадуктът Мийо и мястото, откъдето властите бяха събрали останките му след падането от огромната височина. Отецът наистина бе избрал доста ефикасен метод на самоубийство.

Бен затвори компютъра, излезе от кабинета и тръгна към всекидневната. Опитваше се да осмисли информацията от последните часове, но съзнаваше, че все още е твърде далече от истината. Докато се озърташе наоколо за вдъхновение, една от книгите в старинната библиотека привлече погледа му. Той отвори стъклената вратичка и измъкна древната библия от рафта. Беше великолепно, подвързано с кожа издание, което за последен път бе виждал през първата година на следването си в Оксфорд. Разгърна внимателно корицата и позна собствения си избелял почерк: *На моя скъп приятел Саймън от Бенедикт Хоуп.*

Трогнат от факта, че Саймън бе пазил подаръка му толкова години, Бен усети как отново го обзема тъга. Разлисти книгата, чиито текстове преди бе знаел почти наизуст. Все още помнеше някои дълги пасажии, но голяма част се бе изтрила от паметта му. Може би си струва да я прочета отново, помисли си той. Саймън едва ли щеше да има нещо против, ако я вземеше назаем.

Постави библията на масата и посегна да затвори вратичката на библиотеката, когато забеляза колекцията от видеокасети и дивидита на най-горния рафт. Сред тях имаше игрални и документални филми и програми на религиозна тематика, записани от телевизията. Всички бяха обозначени със специални етикети. Една касета привлече вниманието на Бен. Заглавието гласеше: САЙМЪН СРЕЩУ ВРАГА. Той си спомни думите на своя приятел от предишния ден: „Не ми липсват врагове“. Бен не можеше да прецени дали Саймън се бе пошегувал, или не.

Телевизорът на семейство Аръндел се намираше на една поставка в ъгъла на стаята. Под него се виждаха видеокасетофон и дивиди плейър. Бен свали касетата от рафта и я постави в устройството.

Според датата, отбелязана с маркер върху етикета, Саймън бе записал телевизионното предаване преди малко повече от година. Наричаше се „Дебатът в понеделник“, едно от онези превзети дискуссионни шоута, които се излъчват късно вечер. Водещият беше някакъв интелектуален тип, чиято физиономия беше смътно позната на Бен от редките случаи, в които изобщо бе гледал телевизия. Откакто живееше във Франция, се бе отказал напълно от подобен вид занимания.

— Тази вечер в предаването — обяви водещият — ще зададем един въпрос, който става все по-актуален с всяка изминала година: Вредна ли е религията и по-добре ли е да живеем без нея?

Зад катедрите от двете му страни като съперници в предизборен дебат стояха двамата участници. Отдясно беше Саймън, с бялата си свещеническа якичка, но иначе с всекидневни дрехи, а отляво — някакъв мъж, когото Бен виждаше за пръв път. Беше малко по-възрастен от Саймън, в края на четирийсетте, с гъста, сресана назад коса, която приличаше на боядисана. Бе се облякъл по-елегантно от опонента си, със скъп и безупречно изгладен сив костюм, и изобщо създаваше впечатление на човек, който възприема себе си изключително сериозно. Очите му бяха подвижни и строги. Водещият го представи като Пенроуз Лукас, професор по социология и антропология в Дърам и автор на нашумелия бестселър „Бог ли? Какъв бог?“.

Няма съмнение на коя страна е, помисли си Бен. Той никога не бе чувал за Лукас. От кратката биографична справка, прочетена от водещия, излизаше, че неочакваният успех на книгата му го бе изтръгнал от изолацията на академичните среди и го бе превърнал едва ли не в знаменитост, в нещо като говорител на набиращото популярност антирелигиозно лоби.

Още с откриването на дебата Пенроуз Лукас се нахвърли като хрътка върху опонента си. Демонстративно се обърна към Саймън със

светското „господине“ вместо с „преподобни отче“, след което се впусна в гневна тирада за ужасните кланета, преследвания и безсмислени войни в името на религията.

Тезата му не блестеше с оригиналност, но затова пък беше доста трудна за оборване. Ето защо професор Лукас реши да я изчерпи докрай в своя полза. Говореше разпалено и красноречиво, аргументите му бяха убедителни. Религиозната вяра била една от най-големите глупости, които човечеството някога е измисляло. Без разрушителното ѝ влияние хората щели да живеят в пълно разбирателство с ближните си. След нейното дългоочаквано и неизбежно изхвърляне на бунището на историята щяла да се възцари нова ера, чиито крехки филизи вече се виждали сред опустошения от религиозни пожари пейзаж. Ера на разума. Ера на научното просвещение.

След като набързо унищожи две хилядолетия християнска традиция и обяви последователите ѝ за лековерни глупаци, Пенроуз великодушно отстъпи думата на Саймън. Когато камерите дадоха в близък план лицето на приятеля му, гърлото на Бен се сви от болка.

— Догмата на християнството ерозира с напредъка на науката — бяха встъпителните думи на Саймън.

Водещият го погледна стъписано, а веждите на Пенроуз Лукас подскочиха от радост, сякаш и той самият не бе очаквал да спечели дебата толкова лесно.

— Да! Именно! — прекъсна го професорът с блеснали очи и кимна енергично. — Значи господин Аръндел признава, че...

— Нищо не признавам — възрази спокойно Саймън. — Това беше цитат на една известна историческа личност. Човек, притежавал изключителни военни умения. Убеден съм, че моят многоуважаем събеседник, който наред с неизброимите си други постижения разбира доста от история, знае кой е изрекъл тези думи, предизвикали такъв възторг у него.

Пенроуз Лукас знаеше единствено, че е попаднал в ужасен капан. Лицето му се изчерви под ярките светлини на прожекторите.

— Цитатът принадлежи на Адолф Хитлер — продължи Саймън. — Яростен атеист, който, ако нацистка Германия бе спечелила Втората световна война, щеше да изкорени християнството в империята си така, както смяташе да унищожи евреите. Но моят ерудиран

събеседник едва ли би могъл да твърди, че войната се е водила на религиозна основа.

Лукас благоразумно реши да не коментира. След като бе притиснал опонента си в ъгъла, Саймън не го остави да се съвземе и продължи с други примери от историята: Виетнамската война, избухнала заради идеологически различия, които нямаха нищо общо с религията; Гражданската война в САЩ, водена заради робството, а не вярата. И така нататък, макар че Саймън внимаваше да не отегчи аудиторията си с лавина от информация. С всеки нов цитиран факт Пенроуз Лукас сякаш се смаляваше зад катедрата си, а лицето му ставаше все по-червено. От началото на дебата бяха минали не повече от две-три минути, а заученото му самообладание започваше да го напуска.

— Всъщност — подразни го Саймън с победоносна усмивка — може ли професорът да посочи поне един значим военен конфликт от последните двеста години, който по някакъв начин е свързан с християнската идеология?

— Това няма значение! — изкрещя Пенроуз. — Всеки, който вярва в самото понятие за Бог, страда от сериозно душевно разстройство. Тези хора имат нужда от лечение.

— Като квалифициран психиатър ли говорите? — попита Саймън, все така кротко усмихнат. — С цялото ми дължимо уважение, надявам се познанията ви във въпросната наука да са малко по-широки от тези по история.

Постепенно дебатът се отдалечи от темата за войните и навлезе още по-разпалено в други области. Всъщност се палеше единствено Пенроуз Лукас, докато Саймън успяваше да запази ледено самообладание. Бен погледа още няколко минути, възхитен от лекотата, с която приятелят му оборваше доводите на професора.

Преди да спре видеозаписа, в долната част на екрана бяха изписани резултатите от телефонното гласуване: 76% в полза на Саймън. Последваха избрани цитати от зрителски обаждания.

„Ако книгата на професор Лукас е също толкова добре аргументирана, колкото участието му в предаването, няма да си я купя“, гласеше един от тях. Останалите мнения не се различаваха особено.

Беше изключително забавно, но Бен не бе в подходящото настроение. Той изключи телевизора. Изведнъж в стаята настъпиха мрак и тишина. Саймън си беше отишъл, за втори път тази нощ.

Професор Пенроуз Лукас излезе на балкона на вилата си, която бе разположена върху една стръмна скала, и се загледа към голия бряг на Капри над тъмните неподвижни води на Неаполитанския залив. Слепоочията му пулсираха от мигрената, тялото му още се тресеше от кошмара, който го бе измъчвал сякаш с часове, преди той най-накрая да успее да се отскубне от лапите му, задъхан и облян в студена пот.

Дори и сега гласът на баща му не спираше да отеква в ушите му.

Ще се пържиш в ада, копеленце мръсно! Пляс!

Пенроуз потрепери. Продължаваше да усеща миризмата на ужасния кожен каиш, който онзи извратен садист държеше навит в буркан с оцет, за да му е винаги под ръка. Той никога нямаше да забрави парещата болка от каиша върху тялото си. Пляска на жилавата кожа във въздуха. Собствените си писъци, запечатали се в паметта му след трийсет години.

Запомни, момче! Който се поклони на звяра и на образа му, ще пие от виното на яростта Божия, ще бъде измъчван с огън и жупел пред светите ангели. Пляс! Пляс!

Пенроуз наблюдаваше белите гребени на вълните в далечината. Гласът на баща му постепенно заглъхна, мигрената започна да го отпуска.

Ах, как мразеше този мъж, с каква дива ненавист мислеше за него още от ранното си детство до момента, в който бе напуснал семейния дом, та чак до смъртта му преди единайсет години. Спомни си как бе стоял до гроба му, заобиколен от отчаяни, подсмърчащи роднини, които нямаха достатъчно мозък, за да прозрат какво се крие зад заучения чар на стария тиранин. При вида на ковчега, който се спускаше в зиналата яма, Пенроуз не се сдържа и се изсмя злорадо с глас. Единственото му съжаление беше, че преподобният Джералд Колингзуърт Лукас, дякон на епархията на Уинчестър, най-послед се бе отървал от агонията на рака, който го бе разяждал бавно и неумолимо в продължение на цяло десетилетие.

Към момента на дългоочакваната смърт на баща му академичната кариера на Пенроуз вече напредваше. Самороден талант, той от ранна възраст си бе поставил за цел да стане един от най-младите професори на своето поколение. Никога не се бе женил, нямаше сериозни връзки, а приятелите му бяха малко. Пенроуз беше изцяло отдаден на работата си и на идеите, които по-късно щеше да доразвие в първата си книга. Но дори когато успеше да вдигне глава от бързо нарастващия ръкопис на „Бог ли? Какъв Бог?“, той си оставаше прикован към бюрото, където пишеше десетки дълги, пламенни статии в интернет за покварата на организирани религии и преди всичко на християнската.

Готовият ръкопис на книгата — сто и осемдесет хиляди гневни, богохулни думи — предизвика неочаквания интерес на две известни британски издателства. Изведнъж Пенроуз стана притежател на шестцифрен аванс, от който всъщност нямаше нужда, и веднага намери добро приложение на парите. Така започна втората фаза от личната му война срещу Църквата и паметта на баща му.

Пенроуз тайно плати седемнайсет хиляди лири на „Хардстаф и Болдуин“ — малко детективско бюро от Дарлингтън, което трябваше да изрови колкото се може повече мръсотия за представители на църковния клир от всички християнски деноминации в Североизточна Англия. Само за три месеца старателните детективи успяха да се сдобият с видеозапис на най-уважавания пастор в Лийдс, преподобния Тобайъс Бейтман. На него се виждаше как той се измъква тайно нощем, за да се отдаде на съмнителни удоволствия на печално известната Уотър Лейн в „Холбек“. Там го чакаше жена с черна кожена маска, която го връзваше за леглото и го биеше с камшик.

Пенроуз се нахвърли настървено върху жертвата си. Последвалият медиен фурор доведе до отлъчването, публичното опозоряване и развода на преподобния отец Бейтман. Разбира се, източникът на информацията остана неразкрит. Парите на Пенроуз бяха отишли по предназначение, а сега книгата му се продаваше като топъл хляб и му осигуряваше солиден доход. Веднъж вкусил кръв, той разшири обхвата на операцията си върху цялата територия на Англия — амбициозна инициатива, която му струва остатъка от аванса на издателя и част от личните му спестявания. За негов ужас детективите не намериха нищо в продължение на месеци. Никакви сцени на групов

секс с участието на Божии служители, никакви пристрастени към хазарта епископи или монахини лесбийки. Нямаше и следа от скандал. Тогава Пенроуз разбра, че ще трябва да прояви повече изобретателност.

Не след дълго той напипа златна жила в лицето на известната и високоуважавана психотерапевтка д-р Нора Гибс — консултант и личен хипнотизатор на спортни и филмови знаменитости. Съвсем случайно един от детективите, наети от Пенроуз, се натъкна на старо съдебно дело и докладва за него на работодателя си. Оказа се, че преди две десетилетия въпросната лекарка, която още се наричала Нора Джеймисън и следвала в Университета в Съсекс, била арестувана за разпространение на амфетамини, кокаин и халюциногенни гъби сред състудентите си. Един от тях се отровил и трябвало да постъпи в болница. Навремето това бе предизвикало лек скандал, но оттогава бяха минали много години и никой не се бе сетил да направи връзката с популярната д-р Гибс.

Два дни след разкритието на Пенроуз личната психотерапевтка на звездите получи анонимно писмо с извънредно ясни инструкции какво точно да направи, за да избегне изтичането на истината в националните медии. Съвсем скоро един известен телевизионен водещ, участвал в хипнотичните сеанси на д-р Гибс заради стрес и депресия, внезапно възстанови дълго потисканите си спомени за тежкия сексуален тормоз, нанесен му от свещениците и монахините в католическия пансион, който бе посещавал като дете. Телевизионният водещ, потресен до дъното на душата си, но същевременно благодарен на д-р Гибс, задето му бе помогнала да си припомни забравеното минало, отправи публични обвинения към заведението. Въпреки липсата на най-малкото доказателство, последвалата буря от обществено негодувание доведе до затварянето на пансиона. Един пенсиониран свещеник на име О'Рурк се размина на косъм да бъде линчуван от побеснялата тълпа, събрала се пред дома му, и почина скоро след това от инфаркт.

Пенроуз водеше с две на нула срещу Бог. По цели ноци се въртеше буден в леглото, опиянен от брилянтната изобретателност на последния си удар, и мечтаеше за бъдещите си подвизи. При наличието на достатъчно пари би могъл да срине до основи цялата прогнила институция и да размаже хлебарките, които пъплекха из нея.

Тогава той вече подготвяше материалите за втората си книга, „Убийството на Бог“ — безмилостна присъда над всички военни престъпления и прояви на насилие, извършени в името на християнството. Междувременно бе стартирал и чисто новият му блог със собствен дискуссионен форум, който бързо привлече просветени мислители и войнстващи атеисти от целия свят.

Пенроуз Лукас бе набрал скорост.

Но в един дъждовен октомврийски ден, докато вървеше към колата си след поредица от напрегнати лекции по социална антропология, съдбата сложи ръка на рамото му по твърде неочакван начин. И от този момент нататък животът му се промени.

Непознатият чакаше, небрежно подпрян на елегантен черен мерцедес, който Пенроуз никога преди не бе виждал на служебния паркинг на университета. Колата изглеждаше чисто нова, с частен регистрационен номер. Мъжът беше на около четирийсет, с прошарена над ушите коса, стройна фигура и остри черти на лицето. Носеше тъмен костюм и балтон от камилска вълна, чиято цена вероятно се равняваше на месечната заплата на Пенроуз. Обувките му блестяха върху мокрия асфалт. Когато Пенроуз се приближи по алеята, мъжът се отдели от мерцедеса и пристъпи към него.

— Професоре?

Пенроуз се закова на място.

— Да?

— Казвам се О’Нийл — заяви мъжът. — Представявам „Тримбъл Груп“.

Той бръкна в джоба на балтона си и извади визитка. Пенроуз я пое. Беше черна и лъскава. Върху едната ѝ страна със златни релефни букви бе отпечатано името на организацията. Нямаше адрес или телефонни номера.

— „Тримбъл Груп“? Какво е това?

О’Нийл се усмихна.

— Не се опитвайте да ни намерите в интернет, професоре. Няма да ни откриете. Но ние ви наблюдаваме и проявяваме определен интерес към вашата работа.

— Моята работа ли?

— Нямам предвид академичната ви кариера — поясни О’Нийл и очите му проблеснаха. — Ще кажа само, че... извънкласните ви

занимания се следят внимателно от хората, за които работя. Вие сте доста прозорлив човек, нали?

Пенроуз усети как краката му омекват. Стомахът му се сви на топка.

— За какво говорите? Нещо лошо ли съм направил? — Беше убеден, че някой се опитва да му отмъсти. Някой, който е шпионирал шпионите му. Англиканската църква бе наела хора да го сплашат. Той се оглеждаше наоколо, готов да побегне като изплашена котка.

— Спокойно, професоре. Точно обратното. — О'Нийл бръкна в джоба на балтона си, но вместо пистолет извади продълговат бял плик и го подаде на треперещия от страх Пенроуз. — Хайде, отворете го.

Пенроуз се поколеба, преглътна и разкъса плика. Вътре имаше неподписан чек на негово име. Отдолу пишеше „Тримбъл Груп“. Сумата беше сто хиляди лири.

Долната челюст на Пенроуз увисна. О'Нийл видя изражението му и се ухили.

— Това е много малко капаро. Моите работодатели искат да ви отправят едно предложение. Ако се интересувате от него, елате в бара на хотел „Кингс Лодж“ утре на обед. Ще ви заведе да се запознаете. Те ще дойдат в Лондон специално за целта.

— Не разбирам. Кои са работодателите ви?

— Всяко нещо с времето си, професоре. Ако предложението не ви заинтригува, ще се сбогуваме, сякаш нищо не се е случило. Чекът ще бъде подписан и парите ще са ваши. Но ако приемете да станете част от екипа ни... Е, ще кажа, само че възнаграждението за личност с вашите качества ще бъде значително. Моите работодатели смятат, че вие сте човекът, който ни трябва. Всъщност единственият подходящ.

Пенроуз гледаше изумено чека в ръката си. Не, това не беше някаква груба шега. Беше истина. Нямаше друго обяснение.

— Подходящ за какво?

О'Нийл се усмихна.

— До утре, професор Лукас — каза той, обърна се и закрачи към черния мерцедес.

След като спря видеозаписа, Бен си наля чаша „Гленморанджи“ от бара на семейство Аръндел. Значи това са враговете на Саймън, помисли си той и отпи една голяма глътка. Дамите от Женския клуб на Литъл Дентън може би представляваха по-голяма заплаха, отколкото превзетият и егоцентричен професор Лукас.

За пореден път Бен усети, че някой го наблюдава. Сведе очи и видя кучето, което го гледаше с любопитство, наострило едното си ухо.

— Знам какво се чудиш, Рошльо — изрече на глас той. — А сега накъде? Добър въпрос.

Отговорът беше ясен. Бен се втренчи в снимката на Джуд Аръндел, поставена в рамка върху рояла. Трябваше да го открие и да му разкаже за случилото се.

Телефонният бележник на семейство Аръндел бе оставен върху холната масичка. Бен разлисти страниците и забеляза, че са пълни с телефонни номера, сякаш Саймън бе съхранявал координатите на всичките си енориаши. Той видя номера на Джуд и го набра от мобилния си телефон, опитвайки се да намери подходящите думи. Как можеш да съобщиш на един напълно непознат човек, и то посред нощ, че вече няма семейство?

След второто позвъняване се включи гласова поща. Бен остави кратко съобщение, без да разкрива подробности, като помоли Джуд да се свърже с него при първа възможност. После въздъхна и се отпусна в креслото. Времето минаваше. Мозъкът му работеше трескаво, но накрая силите го напуснаха, клепачите му се затвориха и главата му клюмна на гърдите.

Събуди го силният звън на домашния телефон в другия край на стаята. Той скочи от креслото и се затича да вдигне слушалката.

— Джуд? Ти ли си?

По линията имаше шум. След кратка пауза се чу мъжки глас:

— Саймън? Тук е Уес. — Мъжът говореше с американски акцент и звучеше тревожно. Преди Бен да успее да реагира, той продължи: — Слушай, още не съм стигнал до вилата на Марта. Обаждам ти се от пътя. Те са по следите ми... По дяволите, връзката е ужасна! Ало? Чуваш ли ме?

— Саймън го няма — каза Бен.

— Кой е там? — попита рязко гласът.

— Негов приятел. — В слушалката настъпи тишина. Бен долови колебанието на мъжа и добави: — Моля ви, не затваряйте. Нека да ви помогна. Кой са „те“? Какво става?

Клик. Връзката прекъсна.

— По дяволите! — извика Бен.

След минута от вътрешността на къщата се разнесе друг телефонен звън — далечен и едва доловим. Бен изтича в коридора и се послуша. Идваше от горния етаж. Той тръгна по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Звукът се чуваше зад една от четирите лъскави бели врати след площадката.

Веднага щом отвори вратата, телефонът замлъкна. След миг Бен се озова в спалнята на Саймън и Микаела. Отново го изпълни тъга, когато зърна оправеното легло и долови аромата на фин парфюм, оставен от Микаела.

Но откъде бе дошъл продължителният звън?

Той си спомни как при пристигането им в „Старата мелница“ Саймън се бе ядосал, че си е забравил телефона в другия панталон. Бен веднага го откри, праметнат върху облегалката на един стол до гардероба. Блекбърито на Саймън се намираше в задния джоб. Той го извади и видя, че има две пропуснати съобщения в гласовата поща.

По-новото бе оставено току-що. Бен го прослуша и разпозна американския акцент на мъжа, който преди минути бе звънял на домашния телефон. Гласът му звучеше още по-уплашено.

Саймън? Тук е Уес. Какво става? Обадох се в дома ти, но ми вдигна непознат човек. Искам да се убедя, че си добре. Виж, ония типове се опитаха отново преди няколко часа. Извадих чист късмет, че се измъкнах невредим. Не знам кои са, но искат меча и няма да се спрат пред нищо. Когато пристигна във вилата на Марта и го скрия на сигурно място, ще ти позвъня пак. Пази се, приятелю, най-сериозно ти го казвам.

Бен избра номера от блекбърито, но отсреща никой не отговаряше. Прослуша съобщението още два пъти и го записа в паметта на телефона. Беше почти сигурен, че мечът, споменат от американеца, е същият от книгата на Саймън. „Свещеният меч“ не беше случайно избрана тема на научно изследване, а нещо реално, което очевидно се намираше във владение на въпросния Уес.

Може би ставаше дума за ценна историческа реликва? За церемониален предмет? Какво особено значение имаше този меч, че бе събудил интереса на толкова опасни хора?

Проектът е революционен, бе споменал Саймън в колата. Ужасяващо революционен.

Едно нещо беше ясно: каквото и да бе мечът, Саймън и колегите му бяха попаднали в ситуация, от която не можеха да се измъкнат.

Бен премина на следващото съобщение в гласовата поща на блекбърито. Саймън вече го бе прослушал и запаметил. Беше записано на 2 декември, късно вечерта. Когато разбра от кого е, Бен се намръщи.

Саймън... Аз съм, Фабрис. Онова, за което ти разказвах... Убеден съм, че пак се случва. Тази вечер, в момента. Мисля, че ме следят. Моля те, обади ми се веднага щом можеш.

Бен седна на ръба на леглото, стиснал телефона на Саймън в ръката си.

Думите, които току-що бе чул, не звучаха като предсмъртно послание на човек, готов да скочи от някой мост.

След като позвъни на Саймън и му остави съобщение, Уесли Холанд излезе от телефонната кабина и тръгна с калъфа под мишница към близката закусвалня, треперещ от нощния студ.

Той неохотно се бе разделил с Мейнард, шофьора с редките зъби от Върмонт, който бе спасил по чудо кожата му край онзи злополучен мотел няколкостотин километра по-назад. Мейнард трябваше да разтовари стока малко по-надолу по същия път, но от там щеше да завие на север към Ню Хампшър, а Уесли беше в съвсем друга посока. Малката крайпътна закусвалня му се бе сторила подходяща за кратка почивка. Така той се озова посред нощ в покрайнините на някакво затънтено градче, на което не знаеше дори името, без транспорт и отчайващо далече от крайната си цел.

Топлата закусвалня, из която се носеше апетитен аромат на храна и кафе, беше почти празна. Някакъв тип с дънково яке и мръсна бейзболна шапка дремеше в ъгъла до вратата. Отегчена келнерка подрънкваше с прибори и чинии зад тезгяха. От стената гърмеше усилен докрай телевизор. Въпреки примамливата миризма на пържен бекон Уесли нямаше апетит. Той седна в едно сепаре до прозореца и скри калъфа в краката си под масата. Избърса кондензираната влага върху стъклото и се загледа навън в нощта. Над шосето се носеха светлините на автомобил. Уесли го проследи с очи, като едва ли не очакваше да завие рязко към паркинга, а отвътре да изскочат мъжът с кафеникавия шлифер и партньорите му и да открият огън.

Но колата отмина и Уесли въздъхна облекчено.

Докато се бе возил в камиона на Мейнард, не бе спрял да се пита как неговите преследвачи са успели да го открият в мотела. Накрая бе стигнал до единствения логичен отговор.

Беше платил стаята с „Американ Експрес“. Някой имаше достъп до трансакциите и бе успял да определи безпогрешно местоположението му. Мъжът с кожения шлифер и бандата му явно бяха чакали сигнал, за да потеглят в указаната посока.

Мисълта тревожеше изключително Уесли, защото означаваше, че тези хора не са случайни. Кой разполагаше с властта и възможностите да проследи някого по плащанията с кредитната му карта? Уесли винаги бе смятал, че това е по силите само на федералните служби — ЦРУ, ФБР и други подобни. Кой, за бога, се интересуваше от него? За пореден път той се зачуди дали мечът си струва всичките страхове и неприятности. Но вече бе твърде късно да се разкайва за решението си. Трябваше да продължи напред и да се надява, че няма да го открият отново.

Като се преструваше, че чете ламинираното меню на масата, той погледна крадешком към самотния тип, който дремеше в ъгъла. С тези дрехи не приличаше на федерален агент. Но пък нали това беше целта? Уесли не откъсваше очи от него. Мъжът се размърда, прозя се и отпи от кафето си, след което свали бейзболната си шапка и се почеса по мазната коса. Остави шапката на масата, облегна глава върху ръцете си и отново заспа.

Уесли реши, че мъжът едва ли е агент под прикритие.

След като потрака още няколко минути с чинии и прибори, келнерката най-после дойде до масата на Уесли, за да вземе поръчката му. По пътя изгледа неодобрително спящия човек в ъгъла.

— Какво да ти предложи, гълъбче? — попита тя с уморена усмивка и извади молив и бележник.

— Само кафе — отвърна Уесли. — А, госпожице! — добави той, преди келнерката да се отдалечи. — Бихте ли ми казали къде се намирам?

За момент тя се учуди на странния въпрос, но после изрече едно име на населено място, което Уесли чуваше за пръв път. По усмивката ѝ той заключи, че малко клиенти се обръщаха към нея с „госпожице“.

— А знаете ли как бих могъл да продължа пътуването си?

— Накъде си тръгнал, гълъбче? — поинтересува се тя.

— На изток, към Бостън.

— През няколко часа минават автобуси — обясни келнерката и посочи към тъмния прозорец. — Автогарата е наблизо. Опитай там. Я чакай... — Тя присви очи и го изгледа любопитно. — Сигурен ли си, че не си идвал и преди?

— Не мисля — отвърна с равен тон Уесли. — Не съм от тук.

— Определено ми се струваш познат.

Обзет от паника, Уесли чу как някой произнася името му в другия край на закусвалнята. Тъкмо щеше да скочи от мястото си и да хукне през вратата, когато си даде сметка, че гласът идва от телевизора. Той затисна с длан устата си, за да не извика. Лицето му заемаше почти целия екран! За щастие кадърът почти веднага се смени със снимка на имението „Уитуърт“, заобиколено от полицейски коли и линейки. Водещият от студиото завърши с думите:

Адвокатите на милиардера филантроп, който остава в неизвестност, не искат да коментират случилото се на този етап...

— Много хора ми го казват — обясни той на келнерката и се усмихна насила. — Сигурно лицето ми е такова.

Колко ли пъти го бяха давали по телевизията през последните часове? Не, нещата не отиваха на добре. Все някой щеше да го разпознае.

Когато кафето му пристигна, той го изгълта наведнъж и тръгна бързо към изхода. Мъжът до вратата си спеше кротко, прегърбен над масата, и тихо похъркваше. Бейзболната шапка беше до лакътя му. Изглеждаше орфана и захабена, с поизтрито лого на спортен клуб. Уесли се озърна крадешком към бара, след което грабна шапката и излезе навън.

Температурата беше паднала с още няколко градуса. Той нахлузи шапката на главата си, смъкна козирката надолу и се огледа. Автогарата не се виждаше от паркинга. По шосето минаваха коли и в двете посоки, макар и рядко. Уесли се замисли дали да не опита отново да спре някоя.

Друга възможност беше автокъщата за употребявани коли зад телената ограда. Уесли носеше в себе си достатъчно пари в брой, за да си купи нещо от там, стига да не замръзнеше до сутринта. Притесняваха го обаче документите, които щяха да го накарат да попълни. Опитните му преследвачи навярно бяха способни да го засекат и по този начин. Освен това, ако похарчеше голяма част от банкнотите в портфейла си, щеше да остане без пари. Кредитната му карта и бездруго беше неизползваема. А щом плащането с „Американ

Експрес“ го бе издало толкова лесно, какво да очаква от един обикновен банкомат? Преди да се добере до безопасността, която предлагаше вилата на Марта, те можеха да го хванат на всяка крачка.

Те. Те? Звучеше налудничаво.

Само че не беше. Уесли си спомни старата поговорка: *Ако наистина са по петите ти, не става дума за параноя.*

— Саймън, приятелю, здравата я загажихме — промърмори той.

Покрай него мина слабо осветен автобус, в който се виждаха само няколко задрямали пътници. Уесли го проследи с поглед, нахлупи шапката още по-ниско над челото си и тръгна по шосето в търсене на близката автогара.

В деня след запознанството си с мистериозния Рекс О'Нийл Пенроуз се бе постарал да отиде на срещата в хотел „Кингс Лодж“ в Дърам, откъдето щяха да го отведат при още по-мистериозните му работодатели.

Октомврийският дъжд беше спрял, за да отстъпи място на есенното слънце. Пенроуз подрани с десет минути, стиснал неподписания чек за сто хиляди лири в джоба си. О'Нийл вече го очакваше. Той кимна мълчаливо и тръгна към колата. Този път лъснатият черен мерцедес — различен от предишния, както забеляза Пенроуз — се управляваше от шофьор. Автомобилът ги откара бързо до един ексклузивен голф клуб извън града, за който Пенроуз само бе чувал. Основната сграда беше великолепна старинна вила с изглед към игрището.

О'Нийл остана в колата. Объркан и донякъде уплашен, Пенроуз се озова в компанията на двама едри охранители в тъмни костюми, които го поведоха към заседателната зала на вилата. Там, седнали около дълга маса, го очакваха петима мъже със сериозни лица.

Това беше първата му среща с високопоставените членове на тайнствената организация, наричаща себе си „Тримбъл Груп“. Всички бяха значително по-възрастни от него, повечето преминали шейсетте. Посрещнаха го сърдечно и го обсипаха с похвали за значимата му, превъзходно написана книга. Предложиха му питие, но Пенроуз учтиво отказа, тъй като не близваше алкохол. Накрая, след продължителния и пищен обяд, по време на който той едва докосна храната, мъжете му изложиха своето предложение.

Оказа се, че Пенроуз е бил единодушно избран измежду крайно ограничен брой кандидати за мисия, чието изпълнение изискваше специални качества. Мотивацията, интелигентността и умението да пази тайна бяха ключови фактори.

По време на разговора Пенроуз трябваше периодично да се щипе под масата, за да се убеди, че не сънува. В съзнанието му напирала

хиляди въпроси, но той беше толкова развълнуван, че едва успяваше да ги зададе. Отговорите му се струваха още по-невероятни. А най-невероятен от всичко беше бюджетът, заделен за операцията, която *той лично* щеше да ръководи. Когато чу цифрата, Пенроуз се хвана за ръба на масата, за да не падне.

Първоначалната финансова инжекция щеше да бъде в размер на 12 милиона лири. Сметката вече беше открита и след като той подписа договора, парите щяха да бъдат преведени незабавно. Тогава Пенроуз можеше да ги харчи в какъвто вид пожелае, включително в брой. Те го увериха, че дванайсетте милиона са само малка част от онова, което ще последва при успешно провеждане на операцията.

Условията на сделката бяха изумително прости и ясни. Пенроуз получаваше картбланш да проведе операцията както намери за добре, а Рекс О'Нийл щеше да бъде негов личен асистент, лице за връзка с „Тримбъл Груп“ и мениджър на кампанията.

Предупредиха Пенроуз, че натоварената му академична програма би могла да представлява пречка. Той бързо ги увери в обратното. Вече мислено подготвяше молбата си за напускане на университета. Каза им също, че с удоволствие ще се премести да живее другаде, ако пожелаят. Те се засмяха.

— Можете да ръководите шоуто откъдето ви е удобно — обади се един от мъжете, а останалите не възразиха.

Пътуванията също не бяха проблем. Пенроуз щеше да получи цял автопарк с луксозни коли, както и един лиърджет, който беше изцяло на негово разположение.

И още нещо, напомниха му с тържествен тон. Той не биваше да споменава пред никого за тази среща, нито за естеството и предмета на разговора. Евентуалното изтичане на информация за „Тримбъл Груп“ би довело до огромни усложнения. Това трябваше да бъде напълно ясно. Докато траеше предупреждението, всички погледи бяха приковани в него.

Пенроуз разбираше и приемаше условията. Той припряно сложи подписа си върху пунктираната линия.

Когато си тръгваше от срещата, се чувстваше толкова замаян, че едва успя да измине разстоянието до мерцедеса.

Но всичко се оказа истина. През следващите дни нещата се развиха точно така, както му бяха обещали мъжете от „Тримбъл Груп“. В рамките на една седмица Пенроуз напусна работа, продаде апартамента си и се премести на нов адрес — красивия остров Капри, точно срещу Сорентинския полуостров в Южна Италия, където някога се бяха издигали дворците на римските императори. С новопридобитите милиони си купи двайсет декара земя на един скалист склон над морския бряг заедно с великолепна вила и няколко постройки за помощния персонал. Имотът щеше да му служи едновременно като дом и щабквартира.

Никой не се опита да го спре. Нещата се случваха наистина. Струваше му се, че може да прави всичко, което пожелае.

Той се залови да преследва новата цел в живота си с настървение, което изуми и самия него. Едва ли имаше по-подходящ човек за „Тримбъл Груп“. Пенроуз Лукас щеше да им покаже на какво е способен! Десет години, помисли си той. Дайте ми десет години и ще стана най-важната личност в историята на човечеството.

Знаеше точно откъде да започне победоносния си поход — от една лична сметка, която отдавна плачеше за уреждане. Пенроуз издаде необходимата заповед на О'Нийл, а тя бе предадена незабавно по веригата и изпълнена с изключителна ефикасност от прекрасните му нови приятели. След по-малко от двайсет и четири часа първото подслушвателно устройство бе поставено на съответния телефон и Пенроуз бе готов да изрови всичката мръсотия, която бе в състояние да намери за преподобния Саймън Аръндел.

Но едва когато се заслуша в тайните разговори на викария с неговите задгранични сътрудници, той си даде сметка какво всъщност бе открил. Беше нещо чудовищно, способно да промени хода на историята. И трябваше да бъде предотвратено.

Звездата на Пенроуз Лукас наистина бе изгряла.

Още на зазоряване Бен направи три нови опита да се свърже с Джуд Аръндел, но попадна на гласовата му поща. Първите два пъти остави съобщение, в което го молеше спешно да му върне обаждането. На третия загуби търпение, затвори телефона и се зае отново да подрежда парченцата от пъзела.

Малкото, което знаеше до момента, бе следното: Саймън Аръндел и Фабрис Лалик бяха работили по съвместен проект, свързан с някакъв свещен меч, каквото и да означаваше това. Ето защо двамата бяха поддържали близък контакт през един дълъг период от време, а преди осемнайсет месеца бяха пътували заедно до Израел. Изглежда, в проекта бе замесен и трети човек — американец на име Уес, вероятно „експертът“, когото Саймън бе посетил в Съединените щати. Но експерт по какво?

Три души. Три колеги. Единият бягаше и се укриваше, след като „нещо“ се бе случило. Другият бе извършил самоубийство, което все по-малко приличаше на такова. Третият бе загинал в съмнителна автомобилна катастрофа с участието на загадъчна трета страна, а впоследствие в дома му бяха проникнали въоръжени лица с изключително ясна и сериозна цел.

Бен си спомни груповата снимка, направена в Израел. Ако Уес присъстваше на нея, той беше или едрият мургав мъж вляво, или възрастният господин, застанал между Саймън и Фабрис Лалик. Бен реши, че е вторият. В такъв случай кой беше четвъртият на снимката? Приличаше на израелец и очевидно бе забъркан в тази история.

А сега неочаквано се появяваше и пети играч — Марта. Уес бе казал, че отива при нея, за да скрие меча на сигурно място. Следователно тя му помагаше. На снимката нямаше жена, значи Марта не беше част от основната група. Освен ако самата тя не бе държала фотоапарата.

Известно време Бен крачи замислено из стаята, като прехвърляше наум всички факти. Даваше си сметка колко е оскъдна

информацията, с която разполага. Но го притесняваха и други неща. Новината за смъртта на Саймън и Микаела щеше да се разпространи бързо. Най-близките им роднини вероятно вече бяха уведомени и скоро последиците от трагедията щяха да се развият с пълна сила.

Само да можеше да намери Джуд.

Бен знаеше номера наизуст. Опита се да го набере още веднъж — отново безуспешно. В същия миг му хрумна друга идея. Той отвори телефонния бележник на семейство Аръндел на буквата „Н“, прегледа списъка с имената и откри номера, който му трябваше.

След четири позвънявания в слушалката се чу женски глас.

— Петра Норингтън.

Бен затвори. Искеше само да провери дали си е вкъщи. После разлисти местния указател и намери адреса ѝ. Живееше наблизо, в Грейтър Дентън.

— Хайде да се поразходим с колата — каза той на кучето и го поведе към ленд ровъра. Рошльо се облекчи върху задната гума и скочи в джипа.

Докато Бен шофираше под оловното небе към Грейтър Дентън, по местното радио започнаха новините.

Църковните енории в Западен Оксфордшър са в траур днес след трагичната смърт на преподобния Саймън Аръндел и неговата съпруга Микаела, които загинаха в автомобилна катастрофа. Отец Аръндел беше популярна фигура в общността. Фаталният инцидент е станал на шосе Б4429, в покрайнините на Литъл Дентън. Официалната причина за смъртта ще бъде посочена в съдебномедицинската експертиза. Говорител на Църквата...

Бен загаси радиото.

Петра Норингтън живееше в края на селцето в голяма луксозна къща с живописен сламен покрив. Сиамската котка, която се излежаваше на стъпалото пред входа, изсъска злобно на Бен и се шмугна в заскрежените храсти. Вратата се откряна, Петра го огледа презрително от глава до пети, но след миг го разпозна. Носеше същата перлена огърлица, както предишната вечер, косата ѝ бе обилно напръскана с лак и приличаше на жълта каска, способна да издържи на ураганен вятър.

— О! Не се ли запознахме снощи в ресторанта? Вие сте господин...

— Бен Хоуп. Моля, казвайте ми Бен. Удобно ли е да вляза?

— Не мога да повярвам, че е мъртъв! — възкликна Петра, докато въвеждаше Бен в натруфената всекидневна. — Току-що говорих по телефона със секретарката на дамския клуб по бадминтон. Всички сме в шок. — Тя въздъхна и поклати мрачно глава, макар че не изглеждаше особено разстроена. Бягството на сиамската ѝ котка вероятно би я наскърбило повече.

— И двамата са мъртви, госпожо Норингтън — поправи я Бен.

Петра кимна колебливо и на Бен му се стори, че смъртта на Микаела я бе разстроила още по-малко от тази на Саймън.

— Как мога да ви помогна, господин Хоуп? Бен?

— Дойдох да ви попитам къде е Джуд — отвърна Бен. — Стори ми се, че познавате мястото в Корнуол, където той се среща със своя приятел Роби.

Петра кимна, по лицето ѝ премина гримаса на неодобрение.

— Този Роби... Събират се във вилата на родителите му. Някъде сред блатата. Недалече от Бодмин, доколкото ми е известно. Не знам точния адрес.

— Разбирам — заяви Бен, отново загубил надежда.

— Но Софи сигурно ще може да ви каже.

— Софи?

— Дъщеря ми. — Петра повдигна грижливо оформените си вежди. — С Джуд излизаха заедно, но само за кратко. Веднъж я заведе във фермата за един уикенд. Тя ми разправяше, че там било ужасно. Цяла банда хулигани, които се напиват до безсъзнание и правят какво ли още не! Представям си как това момче...

— Софи вкъщи ли е? — прекъсна я Бен.

— Отиде при баща си за Коледа. Той живее в Испания.

— Бихте ли ми дали номера му?

Петра поклати глава.

— С Доминик не си говорим от пет години.

— А мобилния ѝ номер?

Тя се намръщи.

— Много е важно — настоя Бен. — Джуд трябва да бъде известен.

Петра кимна и отиде до малкото бюро в ъгъла, където бяха телефонът и очилата ѝ. До тях се виждаха няколко писма и малкият

фотоапарат, който Бен разпозна от предишната вечер. Тя бавно намести очилата на носа си, вдигна слушалката и натисна копчето за бързо набиране. След няколко секунди изчурулика с меден глас:

— Софи, миличка, обажда се мама. Ще ми звънеш ли, когато имаш възможност? Чаааооо.

Бен се втренчи в нея.

— Не го казахте особено настойчиво.

— Все едно го интересува съдбата на родителите му — отвърна тя със смразяващ поглед. — Този млад човек е загрижен единствено за себе си.

Бен понечи да отговори нещо, но размисли и смени темата.

— Имам и друга молба — продължи той. — Знаете ли регистрационния номер на беемвето, което ударихте снощи пред „Старата мелница“?

Тя премигна.

— За какво ви е?

— Нямам време за обяснения. Ще ви бъда много благодарен за помощта.

— Хммм... Вие да не сте от полицията, господин Хоуп? Защото в противен случай не виждам...

Думите ѝ бяха прекъснати от звънеца на входната врата. На улицата пред къщата бе спрял камион на куриерска служба.

— Кошницата ми с коледни лакомства от „Хародс“! — изпищя възторжено тя и изтича да отвори. Подписа припряно формуляра и се засуети около шофьора, който внасяше с мъка тежкия пакет в антрето. — Внимавайте, моля ви! Ще издраскате паркета!

Междувременно Бен видя номера на Софи Норингтън в телефона ѝ и го надраска върху дланта си с една химикалка от бюрото. После прерови набързо писмата, откри един запечатан плик без марка, адресиран до някаква застрахователна компания, и го мушна в джоба си.

Докато Петра даваше наставления на шофьора, Бен погледна малкия фотоапарат на бюрото ѝ. В съзнанието му изплува сцената от ресторанта, когато Петра бе скочила от шумната маса на жените от клуба по бадминтон, за да им направи снимка. После бе продължила да фотографира напосоки останалите гости на заведението. Ако бе запомнил правилно, през повечето време тя бе стояла с гръб към него.

Следователно бе снимала главно по посока на сводестата врата, която водеше към бара.

Там, където незабелязано беше седял непознатият шофьор на беемвето преди инцидента със счупения му фар. Дали Петра случайно не го бе уловила на някоя от снимките?

Може би въпросният мъж изобщо не бе свързан с катастрофата. Може би щеше да се окаже просто някакъв сърдит грубиян, намирал се на километри от моста в мига, когато лотусът бе излетял през парапета. Може би това беше задънена улица.

Или пък не.

Бен нямаше много време за колебание. Петра бе затворила с трясък входната врата и се връщаше към всекидневната. Той отвори страничното капаче на фотоапарата, извади флашкартата и я пъкна в джоба си.

— Така или иначе, господин Хоуп — обяви тя с апломб, — страхувам се, че личните ми дела не са ваша работа.

Бен я дари с най-топлата си усмивка.

— Напълно сте права, госпожо Норингтън. Веднага си тръгвам. Благодаря ви за помощта и Весела Коледа.

Срещата бе насрочена за края на ноември, след поредица от тайни телефонни разговори с един изключително секретен посредник в Лондон, известен с името Мик. Раздаваха се щедри подкупи, в замяна на които Пенроуз Лукас най-после получи окончателна дата и място за среща, както и строгото предупреждение да се яви сам и подготвен. Под „подготвен“ се разбираше да носи пари.

Пенроуз моментално бе излетял за Лондон с личния си самолет и забързано се бе отправил към уреченото място с дипломатическо куфарче в ръка. Срещата се състоя в оживена кръчма в Ийст Енд. Мъжът, с когото бе дошъл да се види, седеше намръщено в едно ъглово сепаре до прозореца и пиеше бира. Беше лондончанин, в средата на трийсетте, висок и строен. Под прилепналия му пуловер се очертаваха мускули на човек, който се грижи за формата си и тича по петнайсет километра на ден. Оредялата му коса беше ниско подстригана, а проницателните му сиви очи не се отместиха и за миг от Пенроуз, след като той седна на масата. Мъжът говореше тихо, но излъчваше осезаема заплаха. Казваше се Стив Кътър и беше директор на компанията „Кътър Секюрити“.

Пенроуз обаче не бе изминал толкова път, за да си купи нова алармена система за вилата в Капри. Кътър се занимаваше с военни доставки.

Пенроуз спокойно бе могъл да се обърне към стотина други подобни фирми, чиито директори носеха елегантни костюми и имаха скъпи офиси в корпоративните квартали на Лондон, но бе избрал да нагази в по-мътни води, защото услугите на „Кътър Секюрити“ отговаряха в по-голяма степен на нуждите му. Като репутация фирмата на Кътър се намираше в долния край на скалата, но това не се дължеше на липса на ефективност. Тайнственият Мик бе разказал достатъчно на Пенроуз за последните сделки на Кътър, за да го убеди, че тъкмо той е безскрупулният наемник, който му трябваше.

Отначало Пенроуз изпита ужас от Кътър и двамата му зловещи сътрудници, които се появиха изневиделица с по чаша бира в ръка и седнаха от двете му страни на масата. Явно си имаше работа с хора, доста различни от онези аматьори в „Хардстаф и Болдуин“.

— Този господин се казва Гринол — заяви Кътър и посочи страховития си колега вдясно от Пенроуз, облечен с кафеникав кожен шлифер. — А това е Милс — добави той и кимна към другия, чието тяло бе покрито с татуировки. — Доколкото разбирам, сте тук да говорим по работа. Предлагам да започваме.

Понижил глас, за да не го чуят от околните маси, Пенроуз изложи изискванията си. Те бяха основно в две посоки. Първо, искаше лична охрана — въоръжен екип от бодигардове, които да го пазят денонощно във вилата му в Капри. Второ — и още по-важно — нуждаеше се от хора с определени способности и опит, подходящи за изпълнението на поредица от задачи зад граница. Пенроуз уточни, че всички разходи във връзка с пътуванията им ще бъдат покрити. Мисията включваше елемент на противозаконност и насилие и беше част от далеч по-сложен план, чиято реализация бе възможна само в строго съответствие с дадените инструкции.

Ако думите му притесняваха Кътър, той с нищо не го показваше. Предприемачът разгледа снимките и прехвърли списъка с имената, които Пенроуз бе плъзнал към него по масата.

— Кои са тези хора? — попита той.

Гринол и Милс още не бяха продумали. Скръстили дебелия си ръце на гърдите, двамата сякаш чакаха знак от шефа си да се пресегнат и да прекършат като сламка врата на Пенроуз.

— Те притежават нещо, което ми трябва — отвърна Пенроуз.

— Но това са духовници, по дяволите!

— Ако трябва да бъдем точни, единият е католически свещеник.

— Пенроуз посочи снимката на отец Фабрис Лалик. — Другият е викарий в Англиканската църква.

Хубаво беше човек да познава врага си.

— А кой е тоя старец?

— Американец. Много богат американец.

— Толкова богат, че около него гъмжи от бодигардове с узита?

— Едва ли е много страшно. Оставям тази част изцяло на вас.

Кътър внимателно огледа трите обекта.

— За какво е цялата работа? За пари? Дрога?

— Нито едното, нито другото.

— А какво тогава? Задигнали са нещо от вас?

— Не точно. Да кажем, че притежават предмет, който не бива да остане в тяхно владение.

— Стига глупости. Какво е?

Рано или късно ще научат, помисли си Пенроуз.

— Е, добре. Става дума за един меч.

Гринол и Милс едва не се разсмяха. Лицето на Кътър беше каменно.

— Меч?

— Точно така.

— В интернет продават всякакви мечове, приятел.

— Не и този.

— Кое му е толкова специалното?

— Това не ви засяга.

— Как изглежда?

Пенроуз нямаше друг избор, освен да каже истината.

— Никога не съм го виждал — обясни раздражено той.

Междувременно обаче бе наел един извънредно скъп и дискретен консултант, за да изработи компютърен образ на меча въз основа на историческата епоха и произхода му. Сега той извади цветната снимка и я подаде на Кътър.

— Щом никога не сте го виждали, откъде сте сигурен, че въпросните мъже го притежават?

— Наблюдавам ги, подслушвам разговорите им. Такива неща — отвърна Пенроуз с престорено равнодушие.

Последните думи го накараха да се почувства всемогъщ, макар че нямаше и най-малка представа как се осъществяват телефонните подслушвания. Това беше работа на О'Нийл и неговия отдел, както и на неизвестен брой анонимни изпълнители, които подаваха информацията от невидимите си източници. От Пенроуз се искаше само да им покаже правилната посока, останалото се случваше като по магия.

— Е, хубаво. Значи търсим трима души в три различни държави. Мечът може да бъде само у един от тях. Но кой е той? Американецът или някой от свещениците?

— Един от двамата — заяви Пенроуз и посочи снимките на Аръндел и американеца. От записаните телефонни разговори бе научил, че французинът свири втора цигулка в цялата история. — Но ще започнем с третия — добави той и постави пръста си върху снимката на католическия свещеник. — Лалик ще замине пръв. Такъв е планът.

В продължение на няколко минути Кътър мълчаливо се запозна с плана за действие, донесен от Пенроуз. Не приличаше по нищо на предишните задачи, с които се бяха заемали. Докато изучаваше подробностите, лицето му остана напълно безизразно, но Пенроуз знаеше, че няма как да не е впечатлен от прецизната разработка.

Никъде не се споменаваха за личните подбуди на Пенроуз. Планът съдържаше само набор от ясни инструкции. Другото не влизаше в работата на Кътър — не му се плащаше за това.

Всъщност заплащането беше следващата точка от дневния ред.

— Ще ви струва много пари — каза Кътър, след като разгледа плана.

— Парите са лесната част — отвърна Пенроуз.

Беше чул тази реплика в един филм. Той бутна куфара под масата към Кътър. Сега вече наистина се чувстваше като гангстер. От усещането за власт му се виеше свят.

Кътър отвори куфарчето. Лицето му беше все така безизразно, докато сивите му очи проверяваха съдържанието. Затвори капака, сложи куфарчето на пейката до себе си и трийсет хиляди вече бяха сменили собственика си.

— Ще ги приема като капаро — заяви той.

Пенроуз не възрази.

— Мик спомена, че вземате по шестстотин лири на ден.

— Шестстотин и петдесет. На човек.

Пенроуз изобщо не направи опит да се пазари за цената.

— Ще ми трябват поне десетина мъже, като за всеки искам лична гаранция от вас. Предполагам, че можете да им осигурите необходимото оборудване?

— Цената включва пълно снаряжение. За превоза отговаряте вие.

— Няма проблем. Ще имате на разположение частен самолет с голям обсег на действие, както и всякакви нужни автомобили.

— Звучи приемливо. А какви са условията на настаняване?

— Луксозни. Не смятам, че ще бъдете разочаровани. Нито пък от допълнителните... придобивки, които ще получите. — Пенроуз бе помислил и за тях. Държеше неговата лична армия да му бъде предана. — Ако всичко се развие добре, ще ви предложи по-дългосрочен договор. Сегашната мисия е само началото.

Очите на Кътър проблеснаха. Дори той не бе в състояние да остане напълно безразличен към подобна перспектива.

— И още нещо. Планът трябва да се осъществи възможно най-бързо. Екипът ви ще бъде ли на разположение достатъчно скоро?

— Ние вече сме на разположение — отвърна Кътър.

21

Докато шофираше от дома на Петра Норингтън към къщата на викария, Бен отби на един крайпътен паркинг, извади телефона си и избра номера на Софи. След като не получи отговор, ѝ остави кратко, но настойчиво съобщение да се свърже с него.

Следващият човек, на когото се обади, вдигна на първото позвъняване. Бен си знаеше, че апаратът на Дарси Кейн никога не е изключен. Не беше в неин стил.

— Здравей, командир Кейн!

— Бен Хоуп — изкиска се тя. — Знаех си, че накрая няма да издържиш и ще ми се обадиш.

— Битката на живота ми — каза той.

— И ти си човек, все пак.

— Е, как я караш, Дарси? Още ли не са те изритали от полицията?

Докато говореше, Бен разкъса плика, който бе задигнал от бюрото на Петра Норингтън, и извади писмото ѝ до застрахователната компания. Той кимна доволно. Вътре се съдържаше цялата информация, която му бе нужна.

— В момента съм на бюрото си — заяви Дарси — и си мисля за теб.

— Представям си те.

Тя се засмя.

— И харесва ли ти това, което си представяш?

— Кобурът под мишницата приятно допълва цвета на очите ти.

— Ах ти, подъл ласкателю! Още ли се криеш вдън земя?

— Всъщност се намирам в Обединеното кралство. Точно в момента съм спрял на един крайпътен паркинг в Оксфордшър. Питам се дали би ми направила малка услуга.

— Интересно. Искаш да отменя всичките си други ангажименти, за да вечерям с теб? У дома, в осем?

— Лондон не ми е на път сега, Дарси. По-скоро се надявах, че ще откриеш собственика на един автомобил по регистрацията му.

— Знаех си, че звучи твърде хубаво, за да е истина. Какъв мръсник си само!

За пръв път след катастрофата от предишната нощ Бен се усмихна.

— Винаги си била майсторка на комплиментите.

— Нали разбираш, че да молиш висш служител на Агенцията за борба с тежката организирана престъпност да проверява автомобилни регистрации е все едно да изпратиш командоси, за да свалят котка от дърво?

— Моля те за приятелска услуга.

— Да не говорим, че е незаконно. Ти какво, искаш да ми навлечеш неприятности ли?

— Не бих си помислил такова нещо.

— Тъкмо от това се страхувам. — Тя помълча и добави: — Е, добре. Но ще те накарам да си платиш прескъпо.

— Не съм и очаквал друго — каза той. — Готова ли си да пишеш? Става дума за тъмносино беемве седемстотин и четирийсет, седан. — Той й продиктува регистрационния номер от писмото до застрахователя.

— Записах. — Дарси му го прочете за проверка.

— Кога ще имаш отговор?

— В момента се занимавам с едни лоши хора...

— Това не би трябвало да ти отнеме много време.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Не си напърай мозъка излишно.

— Кой друг би си напъргнал мозъка заради теб, Бен? Е, добре, нужен ми е около час.

След като се върна в къщата на свещеника, Бен постави флашкартата от фотоапарата на Петра в лаптопа на Саймън и отвори папката. Екранът се изпълни с умалени изображения на всичките й осемдесет и седем снимки. Той превъртя надолу и стигна до онези от ресторанта. Повечето бяха напълно безполезни, тъй като показваха голи стени и части от мебелировката. Но последната снимка бе направена под правилния ъгъл и разкриваше пространството около бара.

Там се виждаше собственикът на беembeто, седнал на едно от високите столчета, с чаша безалкохолно питие пред себе си.

Бен увеличи изображението. Беше с добро качество, достатъчно ясно, за да улови чертите на мъжа. Той бе около трийсет и пет годишен, с кестенява коса, продълговато, изпито лице и белег над едната вежда. Макар че не можеше да се прецени със сигурност от ъгъла на заснемане, мъжът сякаш седеше с лице към масата, където Бен бе вечерял със семейство Аръндел.

Това само по себе си не доказваше нищо, но докато изучаваше чертите на непознатия и острия му поглед, фиксиран в някаква точка извън кадъра, Бен все повече се убеждаваше, че той бе избрал нарочно тази позиция, за да наблюдава Саймън и Микаела. Следователно ги бе проследил до „Старата мелница“.

Бен се опита да възстанови последователността на събитията. Непознатият пристига с беembeто, заема място на бара и започва да проявява необичайно внимание към тримата в ресторанта. После Петра Норингтън излиза и се качва в колата си, след което дава на заден ход и удря фара на беembeто. Възниква скандал, който мъжът държи да прекрати мигновено. Малко след това той се измъква незабелязано. Когато семейство Аръндел и гостът им плащат сметката и си тръгват към къщи, беembeто вече го няма на паркинга. Минутите покъсно един голям автомобил със счупен преден фар е забелязан да се отдалечава с бясна скорост от мястото на фаталната катастрофа.

Бен не можеше да заглуши инстинктите си: мъжът от снимката бе същият, който бе изблъскал колата на Саймън и Микаела от шосето. Нищо чудно да беше и един от двамата, проникнали с взлом в къщата на викария. Или поне техен съучастник.

Въпросът беше: за кого работеха тези хора?

Бен включи лазерния принтер в кабинета на Саймън, отпечата увеличената снимка от бара, сгъна я на четири и я пхна във вътрешния джоб на якето си. После се опита още веднъж да набере номера на Джуд.

— Хайде, вдигни най-после, за бога! — промърмори той, но отново не получи отговор.

Имаше само едно решение. Трябваше да стигне до Корнуол, и то бързо. Той отиде до масичката в антрето, взе ключовете от маздата на Микаела и излезе на студа. После се отправи по декоративната

каменна пътека към двойния гараж. С дистанционното, закачено на връзката ключове, отвори вратата на гаража и отвътре се показа издължената предница на спортното купе.

Бен кимна одобрително. Не беше мазерати, но щеше да измине разстоянието от около триста и петдесет километра до югозападния край на Англия доста по-бързо, отколкото „Льо Крок“ изобщо би могъл да мечтае.

Той влезе обратно в къщата и започна да събира багажа си. Реши да вземе и лаптопа на Саймън. Макар че информацията в него беше недостъпна, Бен в никакъв случай не искаше да го оставя в ръцете на онези престъпници, ако случайно им хрумнеше да се върнат. Реши, че двуцевната пушка може да му свърши добра работа. Сгъна приклада ѝ и я намести в пътната си чанта. Кучето го наблюдаваше подозрително отстрани.

— Май и на теб ти се идва, а? — попита Бен. — Къде иначе ще отидеш?

Тъкмо щеше да отвори вратата, праметнал чантата си през рамо, когато телефонът му иззвъня. Беше Дарси Кейн.

— Как са лошите? — попита Бен.

— Насрали са се от страх — отвърна тя. — А твоите?

— Кое те кара да предположиш, че се занимавам с лоши хора?

— Хммм. Имам чувството, че си намислил нещо.

— Това пък откъде ти хрумна? Успя ли да направиш справката?

— Разбира се. Но резултатът няма да ти хареса. Номерът се оказа фалшив. Колата не е регистрирана.

— Провери ли навсякъде?

— На повече места, отколкото можеш да си представиш. Познаваш ме добре.

— По дяволите! — промърмори ядосано той. Работата беше ясна.

— Стига, Хоуп! Определено си намислил нещо, не ме будалкай!

— В никакъв случай — каза Бен и се наведе, за да скрие незаконния си товар зад шофьорската седалка на маздата. Ако полицията го спипаше със съдържанието на тази чанта, пет години не му мърдаха.

— Значи довечера си свободен. Обичаш ли италианска кухня? Ще те накарам да се почувстваш като в Рим.

- Някой друг път, Дарси. Благодаря ти за информацията.
- Мръсно копеле!

Според информацията на Рекс О'Нийл лиърджетът бе кацнал на неаполското летище преди четирийсет и две минути. Едномоторната чесна — един от няколкото леки самолета, предоставени от „Тримбъл Груп“, за да превозва хора между Капри и континента — трябваше да пристигне всеки момент. Встрани от пистата чакаха две коли: мерцедес лимузина и ауди с мощен двигател, и двете черни. Пенроуз Лукас държеше целият му автопарк да бъде черен и от „Тримбъл Груп“ с готовност бяха изпълнили желанието му.

В мерцедеса имаше шумоизолираща стъклена преграда, която отделяше шофьора от просторния заден салон, където се бяха разположили Лукас и О'Нийл. Пенроуз протегна крака напред. Той не просто седеше на удобната велурена седалка, а се беше излегнал на нея, сякаш искаше да я заеме цялата. Допирът на хладната мека кожа го караше да се чувства важен и всемогъщ.

Пенроуз тръпнеше в напрегнато очакване още от сутринта, когато бе видял репортажа в интернет, потвърдил трагичната и ненавременна смърт на преподобния Саймън Аръндел и неговата любима съпруга в Англия предишната вечер. Новината почти го бе накарала да забрави изключителното разочарование, което бе изпитал миналия ден, след като Уесли Холанд някак бе успял да се измъкне от екипа, изпратен в Америка, за да го неутрализира. Е, какво пък. Бягството на Холанд просто беше временно неудобство, не краят на света.

А в този момент Пенроуз беше още по-великодушен, защото предвкушваше с наслада завръщането на екипа му от Англия. Нямахше търпение да огледа лично предметите, намерени в дома на обекта.

Първо Лалик. Пенроуз беше особено доволен от начина, по който го ликвидираха. После Аръндел. Като цяло, планът се изпълняваше превъзходно. Не след дълго щяха да пипнат Холанд и да отстранят окончателно тройката. Най-сетне проклетият меч щеше да попадне в ръцете на Пенроуз, за да бъде претопен и изтрит от лицето на земята,

преди светът изобщо да научи за него. И тогава той можеше да приведе в изпълнение великите си планове. От „Тримбъл Груп“ нямаше да останат разочаровани.

Рекс О'Нийл седеше мълчаливо на ръба на отсрещната седалка и наблюдаваше своя така наречен шеф, докато мислено предъвкваше тайното си неодобрение към него. Още от самото начало О'Нийл не одобряваше начина, по който бяха постъпили с Лалик, и с времето изпитваше все по-големи съмнения относно развитието на нещата. Лукас действаше прекалено прибързано. Но О'Нийл не можеше да му възрази. Беше получил заповеди и трябваше да ги изпълнява.

Имаше и други причини за безпокойство. Като посредник между Лукас и „Тримбъл Груп“, тази сутрин О'Нийл бе научил, че екипът за електронно наблюдение е прихванал обаждане от Уесли Холанд до къщата на викария през нощта. Някакъв човек бе вдигнал телефона, което означаваше, че къщата не е била празна, както бяха очаквали. Някой бе отседнал там. Но кой?

— Как е Меган? — попита внезапно Пенроуз с мазна усмивка.

Не беше в негов стил да води приятелски разговори с подчинените си, още по-малко да се интересува от семейния живот на личния си асистент. О'Нийл го отдаде на приповдигнатото му настроение този ден.

— Добре, благодаря. Малко е притеснена с напредване на времето. За пръв път ни е, нали разбирате... — Той вдигна рамене.

Пенроуз изпита леко отвращение, но умело го прикри.

— Кога трябва да се роди?

— След три месеца и половина.

— Сигурно го очаквате с нетърпение?

— Да, и двамата.

О'Нийл се усмихна и за момент си представи лицето на своята съпруга. Чудеше се какво ли прави точно сега. Толкова му се искаше да е с нея в Лондон! Още не можеше да повярва, че една толкова красива и интелигентна млада жена бе намерила нещо в него — с петнайсет години по-възрастен мъж, изцяло обсебен от работата си, за която нямаше право да говори. Единайсетте месеца, изминали от сватбата им, бяха най-щастливите в живота му. Той беше твърдо решен да й отдели повече време занапред, но знаеше, че преди дългоочаквания си отпуск трябва да свърши доста работа.

Мислите му бяха прекъснати от бръмченето на чесната, която се спускаше към пистата за кацане.

— Пристигнаха! — каза той на Пенроуз, който скочи от седалката, разтвори със замах вратата и припряно слезе от колата.

Чесната прелетя над дърветата, гумите ѝ изпищяха при допира с пистата и тя се насочи към чакащите автомобили. Сияещ, Пенроуз се отправи с бодра стъпка към самолета, за да посрещне пътниците. Вратата се отвори и отвътре се подаде Стив Кътър, следван от Дейв Милс.

Като ги видя, Пенроуз посърна. Кътър имаше дебела марлена превръзка на челото си, а долната му устна беше разцепена. Бузата на Милс бе насинена от челюстта до окоото, походката му беше скована. Нито един от двамата не се държеше като храбър воин, завърнал се от успешна операция. Изражението на Кътър потвърждаваше това.

Еуфорията на Пенроуз се изпари мигновено. Вената на лявото му слепоочие запулсира, мигрената му се обади.

— Какво стана? — заекна той. Първоначалният шок постепенно прерастваше в ярост.

— Не успяхме да вземем нещата — каза жално Кътър.

— Виждам — изръмжа Пенроуз. От болката в главата лявото му око започна да играе. — Къде са другите? Планът беше абсолютно конкретен. Двама нападат къщата на свещеника, останалите двама пазят наблизко.

— Още са на позиция — отвърна Кътър.

Пилотът на чесната обръщаше самолета, за да излети обратно, и усилващият се шум от двигателя се заби като свредел в черепа на Пенроуз.

— Ще говорим, като се приберем във вилата — тросна се той, завъртя се на токовете си и тръгна гневно към лимузината.

Кътър и Милс се качиха с мъка в аудито.

* * *

— *Един мъж?! —* изкрещя Пенроуз, когато Кътър му разказа какво се бе случило в къщата на свещеника в Литъл Дентън.

Двамата наемници стояха срещу бюрото му и гледаха намръщено. Рекс О'Нийл беше до прозореца, скръстил ръце зад гърба си, и мълчеше. Пенроуз крачеше като обезумял из кабинета си. Мигрената му бушуваше с пълна сила, а болкоуспокояващите не вършеха работа. Трябваше му нещо по-силно.

— Точно това казах — заяви Кътър. — Един мъж.

Пенроуз спря и се вторачи в него.

— Значи не ви е попречила някоя елитна десантна част? — изрева той, като размахваше ръце. — Нито американските морски пехотинци?

— Не.

— Как можахте да оплескате така нещата? Какво е правил онзи там?

— Просто се появи отнякъде. Все едно живееше в къщата.

— Гост на семейството?

— Увериха ни, че къщата ще бъде празна.

О'Нийл слушаше безмълвно отстрани. Мъжът, осуетил обира, бе отговорил и на обаждането на Уесли Холанд. Но кой беше той?

Крясъците на Пенроуз преминаха в дрезгави хрипове, но той не преставаше да ругае Стив Кътър.

— Може би аз съм единственият, който вижда ясно нещата. Може би ви е време за опреснителен урок. Нека си припомним за какво сме се събрали тук. Доколкото ми е известно, се споразумяхме да работим заедно. Така ли е?

Кътър въздъхна.

— Да, така е.

— И каква според теб е моята роля в тези делови взаимоотношения?

— Вие сте шефът — заяви Кътър.

— Което ще рече?

— Вие командвате. Вие ни казвате какво да правим.

— Именно! — кресна Пенроуз. — Аз командвам. Защо? Защото съм човекът с идеите. Аз разработих целия план. Този много, много важен план. А освен идеите давам и парите.

Кътър не отговори. Пенроуз обаче не беше свършил.

— А сега ми припомни още нещо. Каква според теб е твоята роля в случая?

Кътър премести тежестта си от единия крак на другия. Започваше да губи търпение. Трябваше да си припомни предимствата на ангажимента. Повече пари, отколкото той и екипът му бяха изкарвали някога. Най-люксоznите условия на живот, които бе виждал. Проститутки и пиене, колкото им душа искаше. Ако не бяха тези дребни подробности, досега щеше да е избил зъбите на това досадно парвеню.

— Аз съм човекът, когото наехте.

— И защо го направих? Защо ти плащам всичките тия пари?

— Защото моят екип е най-добрият — отвърна Кътър и го погледна право в очите.

— Най-добрият в бранша! — изрева Пенроуз. — Това бяха думите ти. И какво да си мисля сега, след като елитният ти екип се провали не веднъж, а цели два пъти? Най-напред ми казваш, че онзи кретен Гринол е оставил Холанд да му се изплъзне...

— Тери Гринол ще го намери — прекъсна го Кътър.

— После от вас се искаше да проникнете в една празна селска къща и да вземете от там няколко прости предмета. А вие се връщате пребити и с празни ръце и ти ми разправяш, че сте оплескали работата заради... — Той се спря, за да намери подходящите думи — ... някакъв гост на свещеника? Какво ви направи, да не ви е замерил с псалтира?

Кътър поклати глава.

— Не беше обикновен гост. Беше трениран. Имаше специални умения.

— Но ти току-що ме увери, че сте най-добрите! — изкрещя Пенроуз. — Какво ви попречи да го ликвидирате?

— Получих заповед да свърша работата бързо и чисто, а не да превръщам квартала в бойно поле — обясни Кътър.

— Това, което искам — избухна Пенроуз, — е всеки един от враговете ми да бъде смачкан като бълха. Разбираш ли?

Рекс О'Нийл понечи да каже нещо, но размисли и замълча.

Кътър вдигна рамене.

— Естествено.

Пенроуз се втурна към бюрото, издърпа едно чекмедже и извади от него голям пистолет. Кътър, Милс и О'Нийл приковаха очи в оръжието. Пенроуз се приближи до Кътър и насочи пистолета към гръдния му кош. Допирът на хладната стомана в дланта му беше

приятен. Толкова години бе мечтал да притежава истински пистолет. Сега можеше да си купи каквото оръжие поиска. Като този „Кунан .357 Магнум“, който държеше в ръката си. Рядък и красив екземпляр от гладка неръждаема стомана с орехова дръжка и пълнител с осем патрона. Той си играеше често с него.

— Питам те отново. Разбираш ли ме? — извика той. — Защото в противен случай ще те гръмна и ще наема човек, който ще свърши подобна работа от теб. Всъщност — добави Пенроуз — защо просто не те очисти, ей така, като наказание за некадърността ти? Какво ще кажеш? Да го направя ли?

Кътър го гледаше невъзмутимо. Много лесно можеше да измъкне пистолета от ръката на Лукас, както и цялата му ръка от рамото. *Ти си луд*, помисли си той, но на глас изрече:

— Разбирам.

Пенроуз го пронизваше с поглед. Вената на челото му бе изскочила. Косата му, допреди малко старателно сресана на път, стърчеше във всички посоки. След двацет безкрайни, напрегнати секунди той свали пистолета.

— Е, радвам се да го чуя. Искам онзи човек мъртъв, независимо кой е той. Не ме интересува как ще го хванете. Разрушете половин Англия, ако се наложи. Никой не е в състояние да ме спре. Никой!

Досега О'Нийл си беше мълчал, но този път не се сдържа.

— Бих желал да ви напомня, господин Лукас, че моите работодатели държат операцията да се проведе възможно най-тихо. Мислех, че сме се разбрали по този въпрос.

Пенроуз се сепна от думите му, но бързо се съвзе и се нахвърли срещу него.

— Твоите работодатели наеха мен да проведа операцията. Мен, не теб. Мислех, че сме се разбрали и по този въпрос.

На О'Нийл му хрумнаха няколко отговора от типа: „Да, но «Тримбъл Груп» едва ли са си давали сметка, че се захващат с луд олигофрен“. Но с оглед на обстоятелствата и пистолета в ръката на Пенроуз той мъдро реши да си замълчи. Малко след това се прибра в кабинета си в комплекса, а Кътър и Милс бяха отпратени по стаите си, за да ближат раните си в очакване на по-нататъшни инструкции.

Пенроуз Лукас остана сам и продължи да крачи из стаята, треперещ от гняв. После измъкна изпод бюрото си голяма пътна чанта,

разтвори ципа и извади пачките банкноти, които държеше вътре. Броенето на пари го успокояваше, но не и този път — мигрената му се влошаваше и той се принуди да се оттегли в покоите си.

След като полежа около час в затъмнената спалня с маска на лицето и пет таблетки кодеин в кръвоносната система, Пенроуз се върна и включи компютъра си. Беше твърдо решен да научи повече за загадъчния и особено талантлив гост на семейство Аръндел.

Благодарение на Рекс О'Нийл и невидимия му екип от помощници, чиито имена и лица не го интересуваха, той имаше неограничен достъп до полицейски доклади и други данни — повече или по-малко официални — за своите жертви преди и след смъртта им. Вече ги бе прегледал един път, но сега отново отвори файловете и се зачете внимателно в тях.

— Бен Хоуп — каза на глас той.

Името фигурираше на цели две места: веднъж като свидетел на фаталната катастрофа и веднъж като оратор на концерта в залата на фондация „Лай Луелин“. Саймън Аръндел и съпругата му бяха присъствали на публичното събитие, наблюдавани, без да подозират, от Дейв Милс.

Но какво правеше човек като него посред нощ в уж празната къща на енорийския свещеник? Защо бе объркал толкова старателно съставените им планове? Пенроуз винаги се бе отличавал с аналитичния си ум. Нищо не го мотивираше така, както чистата омраза. Като се разрови по-надълбоко, той скоро откри връзката между въпросния Бен Хоуп и починалата оперна звезда Лай Луелин. В интернет още можеше да се намери съобщението за сватбата им, където фигурираше пълното име и звание на Бен: майор Бенедикт Хоуп, пенсиониран офицер от Британската армия.

Скоро стигна и до официалния сайт на Хоуп. Оказа се, че той е директор на център за тактическа подготовка в Южна Франция. Пенроуз нямаше никаква представа какво означава „център за тактическа подготовка“, но бе достатъчно прозорлив, за да се досети, че Бен притежава специални умения. Той отвори раздела „За нашия екип“ и прочете двата кратки абзаца, посветени на професионалната биография на Хоуп. Очевидно военният му опит бе огромен, но информацията изглеждаше внимателно прочистена от конкретни факти. Дори за човек като Пенроуз, който не разбираше много от

военни дела, това само по себе си беше твърде показателно. Що се отнасяше до връзката му с Аръндел, тя все още си беше загадка.

Не трябваше ли онзи тъпак О'Нийл да се грижи за тези неща?

Пенроуз повика Кътър обратно в кабинета си. След минути наемникът застана пред бюрото му, намръщен и смачкан както преди, но още по-предпазлив. Той скоро установи, че патологичната ярост на шефа му е стихнала до сдържан гняв, което означаваше, че този път pistolетът щеше да си остане в бюрото. Мисълта го поуспокои.

Очите му за миг се спряха върху чантата и пачките банкноти, които се подаваха през разтворения цип. Вътре имаше страшно много пари. Кътър забеляза две идентични чанти върху едно кресло в дъното на стаята. Изведнъж си спомни думите на шефа му при първата им среща в Лондон. *Парите са лесната част.*

— Това ли е мъжът, на когото се натъкнахте в дома на Аръндел?
— попита Пенроуз и му посочи снимката на сайта.

— Да, той е — отвърна веднага Кътър, като се сви от болка и унижение.

— Ти си бивш военен. Можеш ли да ми кажеш що за човек е?

Кътър разгледа сайта.

— Не е редови войник. Видял е доста неща.

— Въпросът е дали ще се справите с него.

— Ще се справим. Просто нямахме късмет. Той ни изненада, това е всичко.

Пенроуз кимна замислено.

— Преди малко спомена, че останалите ти хора са на позиция.

— Винс Нейпиър очаква да му се обадя.

— Тогава го направи — нареди Пенроуз.

23

Бен пое на запад по магистралата заедно с кучето, което се возеше до него на предната седалка. След три часа бързо каране той се отклони от М5 при Екзетър и навлезе в голия скалист терен на националния парк „Дартмур“. Все още не знаеше къде точно отива. Докато шофираше, избра номера на Джуд поне пет-шест пъти. Отговор нямаше. Явно не всички младежи бяха залепени за мобилните си телефони.

С напредването на следобед времето започна да се разваля. Плътни черни облаци се събираха над безрадостния пейзаж. От небето се спускаше мразовита мъгла. Пътят се стесняваше, почти не се виждаха други коли. Националният парк „Дартмур“ беше едно от последните истински диви места в Англия. Фермата, която Бен се опитваше да открие, можеше да бъде навсякъде. Когато приближи Бодмин, усещането му за безсилие се задълбочи.

Изведнъж телефонът в джоба му извибрира. Той го сграбчи и го долепи до ухото си.

— Джуд, ти ли си? — Беше му оставил толкова много съобщения, че го чувстваше като стар приятел.

— Тук е Софи Норингтън — каза напевен женски глас.

По тези места нямаше добро покритие и Бен се боеше, че сигналът всеки миг ще изчезне. Той ѝ благодари за обаждането и се представи за приятел на семейство Аръндел.

— Разбрах от мама какво е станало. Ужас! Горкият Джуд...

— Той още не знае — заяви Бен. — В момента пътувам към фермата в Корнуол, за да му съобщя новината.

— Абсолютен коптор — изсумтя презрително Софи. Явно приличаше на майка си.

— Майка ви спомена, че сте били там — продължи Бен. — Можете ли да ме упътите?

— Мястото е много изолирано. Мисля, че най-близкото село се казва Уор... нещо си. Уорлег. Уорлего. — Сигналът започна да

прекъсва и Бен трябваше да се напругне, за да чува думите ѝ. Той отби встрани от шосето, запали осветлението в колата и отвори пътната карта, която бе купил от бензиностанцията.

— Да не е Уорлегън?

— Точно така!

— А как е името на самата ферма? — попита бързо той, преди връзката да се е разпаднала окончателно.

Софи помисли няколко секунди.

— Беше нещо мрачно и печално, подходящо за мястото. „Тъжната планина“. Не, не е това. „Черната скала“. Ферма „Черната скала“. Питайте местните. Ще ви упътят, но може и да ви изгледат странно. — Тя помълча и добави тихо: — Нали ще предадете моите поздравии на Джуд?

— Непременно — отвърна Бен. Преди да успее да ѝ благодари, връзката прекъсна.

По време на разговора Бен бе наблюдавал фаровете на колата зад него в огледалото. Беше някакъв рейндж ровър, тъмносин или черен на цвят. Следваше го от около десет километра, като се движеше със скоростта на маздата. Сега бе отбил встрани от пътя на стотина метра по-назад, сякаш го чакаше да потегли, за да продължи. В здрача не се виждаше нищо от вътрешността на колата. Мъглата се въртеше на талази около фаровете.

Рошльо изръмжа.

— И аз си помислих същото — каза Бен.

Той погледа рейндж ровъра още малко, включи на скорост и потегли рязко със свирене на гуми. Недалече от там забеляза тесен коларски път, който се отклоняваше под прав ъгъл от шосето. Бен изчака и в последния момент зави по него. Маздата занесе по калната повърхност и ускори стремително напред.

Колата бе изчезнала от огледалото. Явно ми се привиждат разни неща, реши Бен и се успокои. Единствената друга светлина беше от фара на самотен мотоциклетист, който известно време го следва по криволичещите пътища, а после го задмина сред яростния тътен на двата си ауспуха точно преди отдалеченото селце Уорлегън. Фаровете на Бен огряха за миг пътника на задната седалка, вкопчен здраво в дръжките отстрани. После всичко потъна в мъглата.

Когато влезе в селото, Бен зърна светлините на някаква кръчма и спря отпред. Слезе от колата и се насочи към нея. Вътре беше пълно с местни хора, които разговаряха оживено помежду си. Той усети обичайните любопитни погледи, предизвикани от появата на чужденец, но отиде невъзмутимо до бара и си поръча двойно малцово уиски. Докато отпиваше от чашата, барманът — едър мъж, който приличаше на моряк с рижавата си брада и златна обица на ухото — го попита дали е дошъл на почивка.

— Не точно — отговори Бен. — Търся ферма „Черната скала“.

— Там се навъртат някакви хипита — промърмори след кратко колебание барманът. От приветливостта му не бе останала и следа. Само с няколко думи непознатият се бе превърнал в наркопласъор или нещо по-лошо. — По работа ли сте тук, сър? — попита той и изгледа подозрително Бен, докато лъскаше с парцал чашите върху плота.

— Може да се каже — заяви Бен, който срещна погледа му, но продължи да се усмихва. — Ще ви бъда благодарен, ако ме упътите как да стигна дотам.

На улицата отвън облеченият в кожени дрехи мотоциклетист седеше върху машината и нервно форсираше двигателя. Беше вдигнал нагоре визъора на каската си и надвесен над резервоара за гориво, говореше тихо с шофьора на лъскавия черен рейндж ровър, който току-що бе спрял до него. Лицето на шофьора беше продълговато и изпито. Нахлупената ниско над челото му плетена шапка скриваше белега над едното му око.

В колата имаше още петима мъже и всички гледаха към кръчмата, пред която бе паркирана малката спортна мазда. Същото правеше и пътникът на задната седалка на мотора, чието лице не се виждаше зад тъмния визъор на каската.

Рошавото куче в маздата бе скочило на крака върху седалката и ги наблюдаваше напрегнато през стъклото. Зъбите му се оголиха и от гърлото му излезе глухо продължително ръмжене.

Мотоциклетистът размени още няколко думи с шофьора на джипа, кимна и потегли. Двигателят на рейндж ровъра изрева тихо и се отдалечи бавно от кръчмата. Шофьорът посегна към мобилния си телефон.

Колата спря на петдесетина метра по-нататък. Фаровете угаснаха. Хората вътре зачакаха.

След безкрайно пътуване в тесния задушен автобус Уесли Холанд най-после пристигна на Саут Стейшън в Бостън. Придобил опит в пътуването инкогнито, той плати в брой билета си за следващия автобус, който го закара заедно с безценния му багаж до градчето Фалмът на Кейп Код. Когато слезе в живописното село Уудс Хоул в покрайнините на Фалмът, вдиша жадно студения океански въздух и сърцето му подскочи от радост.

Беше успял. Намираше се съвсем близо. Само едно кратко пътуване с ферибота го делеше от крайната цел. Докато крачеше забързано към пристанището, Уесли се озърна наоколо; от преследвачите му нямаше и следа. Беше абсолютно сигурен, че им е избягал. Следващият ферибот тръгваше едва след няколко часа и той се настани в уютното фоайе на близкия хотел. Поръча си чаша коняк, за да се сгрее, погледна през прозореца и си помисли за убежището, което го очакваше само на десетина километра от там.

Скоро щеше да пристигне.

Кратките напътствия, които барманът неохотно му бе дал, се оказаха достатъчни за Бен, за да намери фермата „Черната скала“. Мъглата се бе сгъстила и покриваше като пелена всичко наоколо, докато той следваше тесния, виещ се път нагоре по склона. В ясно време гледката от тук сигурно е чудесна, помисли си той. Не и тази вечер.

Още щом видя разнебитената порта, разбра, че е намерил мястото. Който и да бе изрязал името в дървото, го бе направил много отдавна, в дните, когато собствениците все още се бяха грижели за имота си. Разкривените думи, написани с бяла боя отдолу: „Частна собственост — разкарай се!“, бяха значително по-отскоро и разкриваха повече за характера на сегашните обитатели.

Бен слезе от колата, за да отвори портата, и пое по изровения път. „Льо Крок“ беше много по-подходящ за този терен; ниската мазда на няколко пъти остърга с ужасен звук дъното си в неравностите.

Когато огледа покрития със скреж двор, Бен веднага си представи какви хора биха допуснали децата им и техните приятелчета да използват това място за пиянските си оргии — застаряващи хипита от средната класа, обути в сандали и свиващи цигари с марихуана. Ако съществуваше някаква граница между декадентско-бохемския шик и пълната небрежност, ферма „Черната скала“ отдавна я бе преминала. Софи Норингтън съвсем точно я бе определила като „мрачна и печална“. Описанието на Саймън — „полусрутена“ — също не беше далече от истината.

Бен паркира маздата пред ниската разрушена стена, която ограждаше старата каменна къща.

— Ти стой тук — каза на кучето.

Той отвори вратата на колата и чу силна музика в далечината — протяжен вой на китара в съпровод на бас и барабани. Обърна се и видя, че идва откъм хамбара, който се издигаше като огромен, заплашителен силует в отсрещния край на двора. През цепнатини в

стените се процеждаха лъчи ярка светлина. Бен тръгна към шума, скрежът скърцаше под краката му. В мъглата се различаваха очертанията на две-три евтини коли, каквито обикновено се карат от студенти. Ако фермата се намираше в Калифорния, сред тях щеше да има и няколко мотора „Харли Дейвидсън“. Но тук не беше Калифорния.

Когато се приближи до хамбара, Бен забеляза, че музиката се изпълнява на живо. Звучеше накъсано и фалшиво — явно музикантите бяха твърде неопитни, пияни или надрусани, за да поддържат равномерен ритъм. Той намери вратата в тъмното, бутна я и влезе. Горещ въздух, примесен с алкохолни изпарения и цигарен дим, го блъсна в лицето. Шумът беше непоносим.

Подът на хамбара представляваше отъпкана пръст. Стените бяха от ръждива гофрирана ламарина, вързана на места с тел. Мощните халогенни крушки, висящи на праметнати върху подпорните греди жици, криеха сериозна пожарна заплаха, но не колкото древната чугунена печка, поставена върху четири тухли в ъгъла.

Голяма част от топлината в хамбара не идваше от тази печка, а от трийсетината човешки тела, които танцуваха в ритъма на музиката — млади мъже и жени, повечето едва излезли от тийнейджърска възраст. Изглеждаха почти толкова пияни, колкото и музикантите на импровизираната сцена, затрупана с бутилки, преплетени кабели и надуты до краен предел усилватели. Соло китаристът плъзгаше празна бирена бутилка по струните на инструмента, който издаваше ужасен стържещ шум, придружен от яростното думкане на баса и барабаните. Трясъкът от един артилерийски полигон навярно би звучал по-мелодично.

Бен поклати глава и се замисли дали на тяхна възраст също не бе изглеждал толкова идиотски.

Малцина от събралите се изобщо забелязаха присъствието му. Върху едно изтърбушено канапе в ъгъла седяха младо момиче, заспало или изпаднало в кома, луничаво момче с рижава коса, върху чието рамо тя бе облегла глава, и още един субект, който всеки момент щеше да повърне. Бен прецени, че рижавият е най-контактен, и се обърна към него.

— Търся Джуд Аръндел — изкрещя той в ухото му.

Няколко секунди младежът го гледаше безизразно, после разбра въпроса и кимна към страничната врата.

— В къщата са — отговори заваляно. — Искаш ли да си дръпнеш? — Ръката му поднесе към Бен смачкана цигара с марихуана.

Бен пренебрегна предложението. Доволен да се махне от шума, излезе от хамбара и закрачи към къщата. Малки звънчета, закачени над входната врата, подрънкваха от студения ветреца. Той посегна да почука, но вместо това реши да опита дръжката на вратата. Беше отключено.

Влезе в антрето. Ноздрите му се изпълниха със сладникава миризма на влага и плесен, примесена с дим от ароматни пръчици. На отсрещната стена беше закачен символ „Ин-Ян“, голям колкото колело на камион; до него висеше орфан плакат на „Лед Цепелин“. Като цяло къщата изглеждаше малко по-добре от хамбара. Явно родителите на Роби посещаваха имота си поне веднъж годишно.

Откъм стълбището се чу шум от тоалетно казанче. След миг на горната площадка се появи рошав младеж приблизително на възрастта на Джуд Аръндел. Той заслиза надолу, но спря по средата на стълбите и се вторачи в Бен.

— Кой сте вие?

— Ти ли си Роби?

— Аз съм Марк — отвърна младежът и добави: — Свирия в групата.

— Къде е Джуд Аръндел?

— Кой пита? — попита Марк и изпъчи гърди.

Бен стоеше и го наблюдаваше. След няколко секунди Марк отмести поглед встрани; смелостта му се бе стопила. Той посочи към една врата в дъното на първия етаж.

— Там е. Играе карти с Роби.

Миризмата на алкохол беше силна, когато Бен влезе в сумрачната, огряна от свещи стая. Около една очукана маса бяха насядали шестима младежи в различни степени на алкохолно опиянение. Никой от тях не забеляза Бен. В даден момент играта на карти се бе изродила в състезание кой може да изпие повече от каната с коварна смес от тъмна бира, евтино червено вино и водка, която обикаляше от уста на уста. Първата жертва вече лежеше в безсъзнание върху плота на масата.

Бен моментално позна Роби — името бе написано с големи букви върху червения му суитчър. Беше на двацет и една-две години, с наднормено тегло, и напразно се опитваше да си пуска брада.

До Роби, облегат назад на стола, седеше атлетичният млад мъж, чиято снимка Бен бе видял в къщата на енорийския свещеник, и се смееше на някаква шега. Джуд изглеждаше също като на снимката с малката разлика, че гъстата му коса бе изсветляла още повече от яркото слънце на Нова Зеландия и водолазният му костюм бе сменен с топло яке. Без да спира да се смее, той се пресегна към каната със смъртоносната смес.

Бен нямаше никакво желание да съобщи ужасната новина на човек, който бе на път да се напие до безсъзнание. Той пристъпи енергично в светлината на свещите, пресегна се и го стисна за китката, преди ръката му да бе стигнала каната.

— Ей! — извика Джуд и го погледна ядосано. Очите му бяха съвсем леко замъглени от алкохола. Можеше да се каже, че е най-трезвият на масата. — Кой си ти, по дяволите?

Роби се надигна със залитане от стола си.

— Какво правиш в къщата ми, човече?

— Сядай, Роби — нареди му Бен.

Роби го послуша.

— Джуд, казвам се Бен Хоуп. Цял ден ти оставям съобщения на гласовата поща. Не ги ли получаваш?

— Не те познавам. Как ме откри? — наежи се Джуд. Дори най-пияните му приятели усетиха, че нещо се случва.

— Няма значение как съм те открил. Трябва да поговорим. — Бен се озърна и хвърли предупредителен поглед на Роби. — Насаме. Би ли излязъл навън?

— Как беше името ти?

— Бен.

— Това тук са мои приятели, Бен. Ако имаш да ми казваш нещо, можеш да го направиш пред всички.

— Не съм на същото мнение — отвърна Бен.

— Стига бе! Наистина ли?

— Чуй ме внимателно. Аз съм приятел на семейството ти. Ситуацията е по-сериозна, отколкото предполагаш.

— Аха, разбирам — прекъсна го Джуд. — Дошъл си да ме заведеш у дома. Той ли те прати?

Роби се оригна гръмогласно и се усмихна коварно на Джуд.

— Преподобният си иска детето за Коледа.

— Да го духаш, Роби! — срязва го Джуд. — Кой се напика от страх, когато трябваше да влезе във водата при акулите? — Той посегна към каната сред взрив от смях.

Бен отново го сграбчи за ръката, този път малко по-силно. Смяхът мигновено престана.

Джуд се изчерви.

— Само пробвай още веднъж — озъби се той.

— Излез отвън по лесния начин, веднага — заяви Бен. — В противен случай ще те завлека за косата. Така или иначе, трябва да ти съобщя онова, заради което съм дошъл.

— Разкарай се! — извика Джуд. — Не ме интересува защо си дошъл. Предай на баща ми да си завре коледната елха в...

Преди да довърши изречението, Джуд изхвъркна от стола си и полетя над масата. Краката му едва докосваха пода, докато Бен го влачеше към вратата.

— Я го пусни! — изрева Роби и посегна неуверено към ръката на Бен.

— Седни си на мястото, момче — нареди му Бен с авторитета на майор от Британската армия.

Роби моментално се свлече на стола.

Джуд се съпротивляваше яростно срещу Бен, мятеше крака във въздуха и се опитваше да го удари с юмрук. Бен отби три доста добре насочени удара, но накрая му омръзна и изви ръката на момчето в хватка от айкидо, с което набързо попари борбения му ентусиазъм.

— Ааа! Боли! Моля те, пусни ме!

— Сега готов ли си да слушаш? — попита Бен, стиснал здраво китките му.

— Да!

— Обещаваш ли да се държиш прилично?

— Да!

Бен го пусна. Джуд се изтръгна от ръцете му и се хвана за пострадалата си китка. Тъкмо щеше да се нахвърли върху него с обидни думи, когато забеляза паркираната отвън мазда.

— Какво правиш тук с колата на майка ми? — попита глухо той.

Бен го поведе към колата. Музиката в хамбара бе замлъкнала, над фермата тегнеше тишина, гъста като мъглата.

— Чуй ме сега, Джуд. Трябва да ти кажа нещо.

Като видя Джуд, кучето в маздата излая и задраска с нокти по стъклото.

— Защо Рошльо е с теб?

Бен отвори предната врата.

— Влизай в колата.

— Не и преди да разбере какво става!

— Влез в колата, Джуд.

Джуд го гледаше втренчено. Постепенно осъзнаваше, че ситуацията е сериозна. Без да продума, той се отпусна на седалката до шофьора. Кучето се хвърли върху него и започна да ближе лицето му. Джуд го прегърна, сякаш очакваше да чуе нещо ужасно и имаше нужда от приятелска подкрепа.

Бен тихо затвори вратата, заобиколи колата и седна на шофьорското място.

— Дойдох, за да ти съобщя една новина — заяви той.

И му разказа всичко.

Докато Джуд слушаше за катастрофата, лицето му стана пепелявосиво, мускулите на долната му челюст се изпънаха. Той затвори очи и прошепна:

— Може ли да сляза от колата?

Бен кимна. Чудеше се какво да очаква от младежа. И преди му се бе налагало да съобщава лоши новини. Никога не беше приятно, но хората реагираха различно. Понякога изпадаха в пълен шок или рухваха физически. Друг път отричаха, яростно и агресивно. Сякаш застрелването на вестносеца само по себе си носеше облекчение. Бен разбираше това. Той също го бе преживявал, и то неведнъж.

Джуд отвори рязко вратата на маздата и излезе навън. Закрачи в кръг по заскрежената трева. Лицето му бе изкривено от болка, дъхът му излизаше с хрипове от гърдите. Той се обърна към колата и извика с прегракнал глас:

— Ти пък откъде знаеш, по дяволите? Кажи ми! Защо точно ти идваш да ми го съобщиш?

— Присъствах, когато се случи — отвърна тихо Бен. — Много съжалявам.

Джуд клатеше глава като обезумял.

— Не, не, не! Не може да бъде, абсурд! — Той извади телефона си от джоба на якето и започна трескаво да натиска клавишите.

Бен знаеше кой номер набира.

— Вкъщи няма никой, Джуд.

Младият мъж държеше телефона до ухото си, прегърбен напред в очакване на отговор. Надяваше се с цялото си същество, че всичко ще се окаже една жестока шега. След малко затвори, но после, изглежда, му хрумна нещо и той избра нов номер. За миг лицето му просветна.

— Не, не! Почакай! Имам съобщения!

— Всичките са от мен, Джуд — заяви Бен.

Джуд му махна да замълчи. С всяко изслушано съобщение лицето му ставаше все по-бледо, сякаш надеждата беше цвят, който бавно напускаше тялото му.

Ръката, с която стискаше телефона, се свлече безжизнено надолу. Той се подпря на стената, прегърби се още повече, после изведнъж се наведе напред и започна да повръща с всички сили.

Бен слезе от колата, отиде при него и сложи ръка върху рамото му.

— Съжалявам.

— Но това е невъзможно! — извика Джуд през бликналите сълзи. — Никога повече да не ги видя? Не, изключено!

— Сега са на едно по-добро място — каза Бен.

Джуд се извърна към него и го прониза със зачервените си очи.

— Ти да не би да вярваш, че съществува рай?

Бен не отговори. Не знаеше какво да вярва. Замълча и за няколко минути остави младежа насаме със себе си. Облегнат на маздата, той запали цигара и проследи с поглед дима, който бе отнесен от студения вятър. Чудеше се по какъв начин да разкаже на Джуд останалото. Обяснението, че катастрофата не е била нещастна случайност, му се струваше по-трудно от новината за смъртта на родителите му.

— Няма как да си тръгна — заяви накрая Джуд. — Дойдохме с колата на Роби, но той е пиян и не може да кара. Ще ме върнеш ли обратно?

— Затова съм тук — отговори Бен. — Отиди да си събереш нещата.

— Нещата ми не са от значение.

— Напротив. Отиди и ги вземи.

— Трябва да кажа на Роби какво се е случило.

— Добре, но побързай.

Джуд сведе глава и тръгна бавно към къщата, като бършеше очи с длан. Бен се чувстваше виновен, както и бе очаквал. Сигурно цял месец щеше да си задава въпроса дали по най-добрия начин бе съобщил новината на Джуд. А може би нямаше добър начин. Той пусна Рошльо да потича из двора и допуши цигарата си. Кучето започна да души наоколо, като вдигаше крак на всичко, което му се изпречеше.

След няколко минути Джуд излезе от къщата с раница в ръка. Очите му бяха още по-зачервени от преди. Без да продума, той пхна

раницата в багажника и седна на седалката до шофьора. Рошльо се метна в краката му.

— Готов съм — прошепна момчето. — Да вървим.

Маздата заподскача по коларския път към шосето.

Джуд продължаваше да мълчи, докато двамата пътуваха в мрака. Мъглата над блатата се сгъстяваше, видимостта беше под двайсет метра. Бен гледаше съсредоточено пред себе си. Отоплението работеше с пълна сила и изпълваше купето с горещ застоял въздух.

До него Джуд се повъртя неудобно на седалката, след което напипа ръчката и свали облегалката си назад.

— Трябва да поспя — каза той. — Събуди ме, като стигнем в Оксфордшър.

— Не отиваме там — отвърна Бен и се подготви психически за онова, което щеше да последва.

Джуд подскочи като ужилен.

— Какво говориш? Къде отиваме тогава?

— Не мога да те закарам вкъщи, Джуд.

— Не разбирам. Ти ме увери, че си дошъл да ме вземеш.

— Да, но не уточних къде смятам да те заведа.

Джуд се намръщи.

— Я чакай малко...

— Слушай, Джуд, още не съм ти разказал всичко.

— Направи го тогава.

— За мен това не е никак лесно...

— Кое? Какво?

Бен отмести очи от шосето и го погледна.

— Смъртта на родителите ти не беше случайност — заяви той.

— Но ти току-що спомена, че са загинали в катастрофа! — отвърна изненадан Джуд.

— Така е. Но в катастрофа, предизвикана от друг човек. Нарочно.

— Искаш да кажеш, че са убити! — избухна Джуд. — Но защо?

— Заради работата на баща ти.

— Убили са го, защото е викарий?

— Не, заради нещо друго, върху което е работил с още няколко души. Таен проект, който е предизвикал гнева на група лоши хора. Те са решили да навредят на семейството ти.

— Какъв проект? — извика Джуд. — Какви лоши хора? Баща ми беше *енорийски свещеник*! Това са пълни глупости! Какъв си ти, някаква шибана откачалка ли?

— Искан ми се да бях — отвърна с равен тон Бен. — Искан ми се нищо от станалото да не беше истина. Но независимо дали ми вярваш, баща ти би желал да те опазя от беда. Той знаеше, че има неприятности, и потърси помощта ми.

— Защо? — попита настойчиво Джуд.

— Защото работата ми е да помагам на хората. Няма да ти позволя да отидеш там, докато не разбере какво става.

— Но аз трябва да се върна! Настоявам да ги видя!

— Не, Джуд.

— А погребението?

— Съжалявам — заяви Бен.

Очите на Джуд заблестяха в мрака.

— Значи не мога да отида на погребението на собствените си родители?

— Каквото и да направиш, няма да ги съживиш.

— Да го духаш!

— Благодаря.

— И къде си мислиш, че ме водиш?

— Във Франция — обясни Бен. — Имам къща в Нормандия. Там ще бъдеш в безопасност.

Джуд го изгледа подозрително. След кратко мълчание промърмори:

— Родителите ми никога не са споменавали човек на име Бен.

— Познавахме се отдавна, преди да се родиш. Бяхме състуденти.

Джуд не сваляше очи от него.

— И очакваш да ти повярвам без каквито и да е доказателства? Смяташ, че ще ме заведеш някъде във Франция, просто ей така? Няма да стане. Освен това — добави той — не мога да пътувам извън страната, защото нямам паспорт.

— А от Нова Зеландия как се прибра, с плуване ли? — попита Бен. После добави с по-мек тон: — Виж, Джуд, всичко ще мине много по-лесно, ако ми съдействаш. Позволи ми да ти помогна.

— Не се нуждая от помощта ти! Искан да се върна у дома. Спри колата!

Бен продължи да кара, без да каже дума.

— Не ме ли чу? — изкрещя Джуд. — Спри шибаната кола! Веднага!

Той не отговори и Джуд посегна към волана. Бен го плесна през ръката и го блъсна обратно на седалката. Кучето залая бясно. Джуд замахна с юмрук и улучи Бен в челюстта.

Ударът беше силен и за момент Бен усети, че му причернява. Джуд посегна отново към волана, но този път той не успя да му попречи. Колелата нагазиха в преспите сняг до шосето и маздата поднесе. С огромно усилие Бен овладя колата и спря, преди да се забият в каменната стена отстрани. Двете предни гуми затънаха в канавката и двигателят угасна.

— Е, bravo! — ядоса се Бен и разтри мястото, където го бе ударил Джуд. — Това беше наистина зряла постъпка.

Джуд мълчеше. Преди Бен да може да реагира, той отвори вратата и изскочи от колата.

— Джуд! — извика Бен.

Но младият мъж вече тичаше с всички сили в мрака. Кучето се втурна с весел лай навън, сякаш участваше в игра, измислена специално в негова чест.

Бен изруга гневно и отвори със замах вратата си.

— Джуд! — изкрещя той. — Джуд! — Гласът му заглъхваше в непрогледната мъгла. — По дяволите! — Нямаше друг избор, освен да го последва.

Бен се затича, колкото го държаха краката. Обраслият с мъх каменист склон се изкачваше стръмно нагоре. Джуд вече бе потънал в мрака и Бен изпита ужас при мисълта, че го е загубил. Той побягна още по-бързо. Леденият порив на вятъра разтвори за миг мъглата пред него. В далечината се виждаше Джуд, който скачаше като обезумял от камък на камък. Бен отново го извика по име. Джуд не се обърна и изчезна в мъглата.

Бен продължаваше да тича, като се препъваше по неравната планинска пътека. Под обувките му скърцаха камъчета. Натам ли бе тръгнал Джуд? Той се спря и се заслуша. Малко под него, някъде вляво, се чу кучешки лай и Бен разбра, че младежът е сменил посоката.

Погледна към склона и го зърна на двайсетина метра по-надолу, едва различим в мъглата. Беше се заковал на място. Пътят му бе

препечен от гъсти храсти и купчина огромни камъни, вероятно паднали преди векове от гигантско свлачище.

Явно не бе забелязал Бен над себе си. Поколеба се за момент, после се закатери по камъните, сякаш вярваше, че оттам е верният път за бягство и че от другата страна го чака кола, която ще го откара вкъщи.

Бен се втурна по склона. Преди Джуд да бе изминал няколко метра, той се метна на гърба му, сграбчи го за двете ръце и го свали на земята.

— Накъде си въобразяваш, че си тръгнал?

Джуд се съпротивляваше яростно в желязната хватка на Бен и го обсипваше с ругатни, докато се опитваше да се измъкне. Бен обаче го стискаше здраво.

— Май си твърдо решен да създаваш проблеми.

— Пусни ме! Ти си напълно побъркан!

— А ти си едно упорито, разглезено копеле.

В същия миг първият куршум рикошира от камъка, който се намираше само на сантиметри от главата на Бен.

В лицето му се забиха отломки. Почти едновременно той чу приглушения изстрел в далечината.

Още докато залягаше инстинктивно върху студения влажен мъх и дърпаше Джуд със себе си, Бен се опита да изчисли местоположението на стрелеца. Очевидно бе стрелял по посока на вятъра, от горе надолу. Енергията на куршума подсказваше, че е използвал карабина, а сподавеният звук говореше за наличието на заглушител и мунициии с дозвучова скорост — бавни и не толкова мощни, но все пак способни да разполовят човек от осемстотин метра разстояние.

Налагаше се бързо да изчезнат от там.

— Май трябваше да си седиш в колата — каза Бен и завлачи грубо Джуд към прикритието на един огромен камък наблизко.

— Божичко, какво стана? — извика Джуд, проснат по лице в калта.

— Е, вярваш ли ми сега? — попита Бен. — Или смяташ, че нарочно съм уредил да стрелят по нас?

Джуд го гледаше ужасено.

— Това стрелба ли беше?

— А ти как мислиш? — промърмори Бен и надникна предпазливо иззад камъка.

Внезапен полъх на вятъра разсея мъглата. Точно както Бен очакваше, проехтя втори изстрел, но този път дулната искра прониза мрака малко преди куршумът да се сплеска в камъка до него.

— Застанал е горе, на склона — каза Бен на Джуд. — На около двеста метра от тук, по посока на пътя. Сигурно е с очила за нощно виждане.

Още военно оборудване. А Бен беше напълно невъоръжен — страхотен късмет! Дори да не беше оставил пушката в багажника на колата, тя едва ли щеше да му помогне срещу снайперска карабина.

— Това е ловец — предположи Джуд. — Мисли ни за елен или нещо такова. Ако излезем на открито и размахаме ръце...

— Ще ти ги отнесе и двете — отвърна Бен. — Много добре знае по какво стреля.

Той преброи наум две секунди, три — достатъчно време за снайпериста да дръпне назад затвора и да вкара поредния патрон в цевта.

На сантиметри от тях избухна гейзер от пръст и куршумът рикошира с вой от камъка зад гърба им. Стрелецът беше сменил позицията си, опитваше се да ги изкара от прикритието.

— Рошльо! — извика Джуд.

Кучето лаеше като обезумяло срещу мрака. Бен се пресегна, сграбчи го за каишката и го бутна в ръцете на Джуд.

— Дръж го здраво и не подавай главата си навън.

— Кой стреля по нас? — заекна Джуд, като притискаше към гърдите си подивялото животно и не се отделяше от камъка.

— Точно това ме тревожи. В момента виждам само един, но съм сигурен, че не е сам. Проследили са ни от фермата със загасени фарове. — Той изруга наум, че в спора си с Джуд бе забравил да се оглежда за компания.

— Но какво искат от нас?

— Ако не ни очистят тук, най-вероятно ще ни принудят да се върнем в колата. После ще ни бутнат в някоя пропаст и ще запалят останките, за да изгорят трупове ни.

— Не трябваше да питам — прошепна Джуд. — Да не се шегуваш с мен? Ох! — В този момент още един куршум се заби в основата на камъка и Джуд се сви на кълбо.

Бен прецени ъгъла и бутна момчето леко наляво.

— Медиите ще кажат, че съм бил пиян или дрогиран — продължи той. — Ще намерят свидетел в местната кръчма, който ще потвърди, че съм търсил фермата на Роби. А всички са наясно какво става там.

Джуд го погледна учудено. По лицето му бяха полепнали трева и мокра пръст.

— Откъде знаеш всичко това?

— Познавам начина им на действие — отвърна Бен.

Вятърът бе отслабнал и мъглата висеше неподвижно във въздуха като платната на кораб, попаднал в пълно затишие. В този миг стрелецът едва ли ги виждаше през мерника си. Но това явно не му пречеше.

Петият куршум отчупи голямо парче от камъка, зад който се бяха скрили. Джуд потрепери. А Бен усети, че моментът е настъпил. Той свали бързо коженото си яке и го положи зад камъка така, че само малка част от него да се подава навън. В призрачния инфрачервен образ на оптичския мерник щеше да се създаде илюзията за човек, който е залегнал на земята, но е забравил да скрие единия си лакът.

— Какво си намислил? — попита Джуд.

— Чакай тук.

— Не можеш да ме оставиш сам! — изкрещя той.

— Прави каквото ти казвам, и не мърдай.

Бен скочи и се затича, приведен ниско напред. Придвижваше се бързо и безшумно като змия по неравния терен. Докато изминаваше десетината метра до следващата скала, не проехтяха повече изстрели. Тишината беше неестествена. Той продължи да бяга от укритие на укритие, като постепенно заобикаляше позицията на снайпериста и се молеше мъглата да не се вдигне.

Мозъкът му работеше трескаво. Никой не използва снайперисти, ако не е преценил, че физическото приближаване до целта е съпроводено с твърде голям риск. Но врагът явно не искаше да рискува, което означаваше само едно: някой бе разкрил самоличността му. И този някой беше хитър и безскрупулен. Бен изпита силна тревога, че е оставил Джуд незащитен. А и защото знаеше, че стрелецът не е сам. Сътрудниците му бяха някъде там, в мъглата.

Беше изминал около двеста метра, когато нов полъх на вятъра разроши косата му. Мъглата се дръпна настрани като облак, за да разкрие блатата и звездното небе над тях. Зад гърба си той забеляза камъка на Джуд, а напред — билото на хълма.

Следващият изстрел се чу доста по-отблизо. Белезникавата дулна искра освети една оголена скала на стотина метра от там. Куршумът профуча във въздуха и се удари в нея. Стрелецът не го бе видял, но Бен вече знаеше точната му позиция.

Приближаваше се към него, описвайки широка дъга, за да го изненада в гръб. Сърцето му заби ускорено, когато той различи

облечената в черно фигура, залегнала в класическата поза на снайперист: единият крак опънат назад, другият изнесен встрани, лактите опрени на земята. Карабината беше с традиционен затвор, който се дърпаше назад с лост за зареждане. Беше монтирана върху двуног статив, а на дулото си имаше поставен едър заглушител. Бен разпозна мерника за нощно виждане — руска военна екипировка, изключително скъпа и достъпна само за хора със солидни връзки.

Затаил дъх, той извървя последните няколко метра. Не изпитваше никакви емоции или състрадание. В този момент състраданието беше смъртоносно. Подобно на разкаянието, то можеше да почака за по-късно.

Снайперистът тъкмо се канеше да произведе нов изстрел, когато Бен се стовари върху него и заби коляно в гръбнака му. Стисна го с длан за устата, дръпна главата му рязко назад и я завъртя силно настрани. Съпротивата на мъжа продължи няколко секунди, после вратът му изпука и се счупи.

Бен пусна главата му и тя се удари безжизнено в скалата. Наведе се, взе оръжието и огледа околността през мерника. Мъглата бързо се вдигаше и пейзажът наоколо оживя в оптиката за нощно виждане. Той насочи карабината към пътя и с ужас разпозна големия черен автомобил, паркирал зад маздата.

Беше рейндж ровърът, който го бе следил по-рано.

До него стояха на пост двама мъже, облечени в черно от глава до пети. Носеха очила за нощно виждане върху тъмните си скиорски си маски. Ето как бяха успели да го проследят, без да запалят фаровете. Единият от тях държеше пътната чанта на Бен, а другият — гладкоцевната пушка, която бяха извадили от нея. Гледката определено не му хареса.

Един снайперист, двама пазачи при колата. Общо трима. Изключено, каза си Бен. Със сигурност бяха изпратили повече хора.

Той насочи карабината към големия камък, зад който бе оставил Джуд, и осъзна грешката си. Снайперистът не се бе опитвал да ги убие, а само да ги прикове на място, за да могат останалите да ги пленят живи. Още двама мъже в черно се придвижваха бързо нагоре към скривалището на Джуд. Те също носеха очила за нощно виждане. Човекът вляво държеше пистолет с дълъг заглушител, а този вдясно — автомат с къса цев.

Очевидно не искаха да рискуват. И тук Бен се бе оказал прав.

В зеленото зрително поле на оптичския мерник зърна уплашеното лице на Джуд, който надничаше иззад камъка и го търсеше с поглед. Той нямаше никаква представа, че само на метри зад него дебнат двама въоръжени мъже.

Но нито двамата мъже, нито техните колеги, които охраняваха колата на пътя, можеха да предположат, че снайперистът лежи между камъните с прекършен врат.

Силите постепенно се бяха изравнили.

Бен притисна приклада на карабината плътно към рамото си, изравни кръстчето на оптичния мерник с мъжа отляво и натисна спусъка. Оръжието подскочи в ръцете му и той видя как жертвата се свлича на земята като кукла с прерязани конци. Зелена кръв оплиска скалите наоколо.

Ако двамата пазачи на пътя бяха чули изстрела, сигурно си мислеха, че снайперистът си върши работата. Бен бързо дръпна назад затвора, вкара нов патрон в цевта и се прицели във втория мъж. Но явно не действаше достатъчно бързо — преди да успее да изстреля следващия куршум, онзи вече бягаше по каменистия склон. Бен го проследи с мерника и отново дръпна спусъка.

Куршумът изсвири покрай главата на беглеца и той се наведе, след което продължи да тича с автомата под мишница. Бен се прицели отново в него, но мъжът вече бе изчезнал в гъстите сенки, където дори оптиката за нощно виждане не можеше да го открие.

Беше потънал вдън земя. Въръжен и много опасен. Бен праметна оръжието през рамо, смъкна се надолу по склона и изтича към камъка, зад който се криеше Джуд.

— Откъде домъкна това нещо? — попита Джуд и изгледа изумено карабината. Явно още не бе забелязал трупа на метри зад себе си.

— От снайпериста там горе — отвърна Бен.

— Просто си я взел?

— Нещо такова.

— Кой си ти всъщност?

— Нямаме време за разговори — прекъсна го Бен. — Вземай кучето и да вървим.

Двамата се затичаха към колата. Бен държеше карабината, а Джуд притискаше Рошльо към гърдите си. Когато стигнаха билото на склона, откъдето се виждаше пътят, Бен хвана Джуд за ръката и го спря.

— По дяволите! — изруга Джуд, като забеляза рейндж ровъра и двамата мъже, застанали до маздата.

— Обърни се — нареди му Бен.

— Какво?

— Не гледай.

Джуд разбра и извърна глава. Бен коленичи, вдигна карабината до рамото си и стреля. Дръпна затвора и стреля повторно.

— Да тръгваме — каза на Джуд.

Пълнителят беше празен и той свали оръжието, докато двамата тичаха към колата.

— *Мъртви* ли са? — попита Джуд, когато видя двата трупа на шосето.

— Защо не им премериш пулса? — пошегува се Бен. — Влизай в колата и този път не мърдай.

Джуд се подчини вцепенено, а Бен прибра нещата, които мъжете бяха взели от маздата. Единият труп беше праметнал гладкоцевната пушка през рамо, другият още стискаше пътната чанта на Бен с лаптопа на Саймън. Той сложи чантата и снайперската карабина в багажника на колата, зареди пушката-помпа и се прицели в радиатора на рейндж ровъра. Поне още един мъж се спотайваше из околните тресавища, но трийсетина грама олово в блока на двигателя щяха да осуетят преследването.

Преди Бен да натисне спусъка, картечен откос разцепи асфалта в краката му. Той се хвърли зад маздата и извика на Джуд да залегне. После изстреля три големокалибрени куршума към склона, по-скоро за прикритие, докато се добере до шофьорската врата, отколкото с надеждата да уцели нещо. А изстрелите му действително бяха отишли на вятъра, тъй като в следващия миг нов картечен откос описа дълга черта от 9-милиметрови дупки по каросерията на маздата и разби задното ѝ стъкло. От вътрешността на колата се чу писък.

— Ранен ли си? — изкрещя Бен.

— Не! Да се махаме от тук!

Бен се шмугна зад волана и остави нагорещената димяща пушка в скута на Джуд. Завъртя ключа, но двигателят не запали.

Нова серия куршуми надупчиха вратите на маздата и отнесоха страничното огледало. Кучето в ръцете на Джуд не спираше да вие.

Бен погледна назад и видя двама мъже, които тичаха надолу по склона към рейндж ровъра. Отново завъртя ключа.

Този път двигателят се закашля мъчително, но запали. Бен форсира докрай, пусна съединителя и бясно въртящите се колела изстреляха фонтани от кал във въздуха. Маздата се измъкна от канавката и тръгна с криволичене по пътя. Но нещо не беше наред. Колелата не се подчиняваха, автомобилът занасяше силно наляво. Бен осъзна, че и двете леви гуми са спукани от картечните откоси. Той настъпи газта, като се бореше да задържи волана.

След секунди двамата мъже се качиха в рейндж ровъра и потеглиха след тях. Този път включиха фаровете, тъй като нямаше вече какво да крият. Бен вземаше с мъка завоите и внимаваше да не даде прекалено много газ, за да не изхвъркне от пътя. Рейндж ровърът неумолимо ги настигаше. Мъжът до шофьора се бе подал навън през прозореца и вятърът развяваше дрехите му. Той пусна няколко къси откоса след тях и Бен усети как един от куршумите разкъсва облегалката на седалката му, само на сантиметри от ухото му. Предното стъкло на маздата се превърна в паяжина от пукнатини. Без да се колебае и да вдига крака си от газта, той грабна пушката от скута на Джуд и изби широка дупка в стъклото, за да вижда напред. Ледена вихрушка нахлу в купето на колата. Присвил очи срещу вятъра, Бен бутна пушката в ръцете на младежа.

— Стреляй!

— Не мога! — отвърна Джуд.

— Насочи я, дръж здраво и дръпни проклетия спусък! — извика Бен, докато с мъка вземаше поредния остър завои.

В следващия миг се чу пронизителен стържещ звук. Задницата на маздата беше занесла встрани и се удари в мантинелата. Бен не знаеше какво има зад нея, а в този момент не държеше и да разбира.

Вцепенен от страх, Джуд се обърна и провря цевта на пушката между облегалките на предните седалки. В купето проблесна оранжева светкавица и се разнесе оглушителен трясък. В огледалото Бен видя как рейндж ровърът занася за миг, но после бързо се стабилизира.

— Продължавай да стреляш! — извика той на Джуд.

Но колата зад тях ускори и с оглушителен рев се заби в задницата на маздата. Джуд изпусна пушката; от силата на удара тялото му се отлепи от седалката. Маздата се мятеше насам-натам по

шосето и Бен усети, че повече не е в състояние да я удържи. Предницата се заби с трясък в мантизелата, автомобилът подскочи няколко пъти по затревения терен. Неспособен да направи каквото и да било, Бен забеляза, че се носят право към бездната.

След секунди носът на маздата потъна рязко надолу и те излетяха през ръба.

За един спиращ дъха миг Бен си помисли, че падат в някаква бездънна пропаст, но предните колела изведнъж напипаха твърда земя и колата заподскача през камъни и дупки по стръмния, почти вертикален склон. Рейндж ровърът ги последва. Двойното предаване и високото окачване му осигуряваха по-голяма стабилност по неравния терен. Откъм страната на пътника проблясваха ярки пламъчета. Куршумите се забиваха безмилостно в маздата. Арматурното табло пред Бен се пръсна на парчета, от кабелите изскочиха искри.

— Направи нещо! — извика Джуд.

Единственото, което Бен можеше да направи, беше да се моли, че колата няма да се преобърне. Започнеше ли да се търкаля по склона, надупчената ѝ от куршуми каросерия щеше да се разпадне и да ги погребее под развалините си. Но точно когато най-лошото изглеждаше неизбежно, теренът започна да става по-равен. Напред се виждаха блата и отделни дървета, обрулени от вятъра. Острите камъни бяха заменени от мека, разкаляна почва. Бен натискаше газта и стрелката на оборотомера трептеше в червената зона. Двигателят ревеше, гумите хвърляха кал във всички посоки. Тя полепваше по счупеното предно стъкло и по лицето на Бен, който упорито пришпорваше колата с близо сто километра в час.

Теренът ставаше все по-блатист и гъсто обрасъл с тръстики. На места се открояваха силуети на изгнили дънери, които в тъмното наподобяваха надгробни камъни. Бен едва не се заби в един от тях.

Зад гърба им затрещяха нови картечни откоси. Куршумите се забиваха във вратата на Бен и страничния му прозорец. Остра, пронизваща болка в ръката го накара да погледне надолу. От мястото, където куршумът бе минал през мускула, бликаше кръв.

Още няколко секунди и двамата с Джуд щяха да бъдат мъртви.

Но изведнъж преследвачите им започнаха да изостават. Бен се обърна назад и видя, че рейндж ровърът се е отклонил и навлиза в блатата. Мъжът, все така надвесен през прозореца, беше вдигнал

автомата си за стрелба. В следващия миг тежката кола изгуби сцепление, занесе встрани и се заби в черния дънер на някакво повалено дърво.

От силата на удара автомобилът се преобърна във въздуха, падна на една страна и смаза като насекомо мъжа с автомата. После продължи да се плъзга по инерция още няколко метра, докато накрая спря в друг дънер. Задницата подскочи почти вертикално. Предното стъкло се пръсна, тялото на шофьора прелетя над капака на мотора и цамбурна в блатото.

Бен дръпна ръчната спирачка и завъртя докрай волана. Маздата спря рязко между гъстите тръстики.

— Добре ли си? — попита той Джуд.

— Май да — промълви младежът.

Бен грабна пушката от ръцете му, отвори вратата и слезе. Краката му потънаха в меката почва. *Това не е обикновено блато, помисли си той и се дръпна назад към колата. Намираме се в тресавище.*

А рейндж ровърът се бе озовал точно в средата му. Единият от фаровете още светеше и Бен ясно виждаше кафявата тиня, която бавно и неумолимо засмукваше смачканата му каросерия.

— Помогни ми! — чу се задавеният вик на шофьора.

Беше паднал на два метра пред обърнатия автомобил. Краката му бяха затънали дълбоко в тинята. Той вдигна умолително едната си ръка. Другата висеше неестествено извита отстрани на тялото му. Скиорската маска се бе разкъсала от удара в предното стъкло. Почти цялото му лице бе покрито с кръв, която бликаше от зееща рана в скалпа. В очите му се четеше животински страх, докато тресавището клопочеше и го поглъщаше жадно сантиметър по сантиметър.

Джуд бе слязъл от колата и стоеше до Бен.

— Не можем да го оставим да се удави — каза той с треперещ глас. — Това е ужасно.

Бен забеляза един стар дънер, който се подаваше от тинята между него и потъващия шофьор. Преметна пушката през рамо и стъпи отгоре. Тресавището се размърда като живо същество около гнилото дърво, но дънерът издържа тежестта му. Бен направи крачка напред, после втора. Опората под краката му беше нестабилна. Една грешна стъпка и можеше да се озове в блатото.

— Помогни ми! — изстена отново мъжът, протегнал нагоре ръка. Бен пристъпи напред.

— Издърпай го навън! — извика Джуд, който бе застанал на твърда земя.

Бен се втренчи в молещото лице на мъжа. Огледа издълженото хлътнало лице под кървавата маска, белега над едното око. Познаваше това лице. Беше го виждал преди. И помнеше точно къде.

Мъжът беше потънал до гърдите. От устата му излизаха неразбираеми звуци.

— Бен! — извика Джуд. — Хвани го за ръката! Помогни му, за бога!

Но Бен не го направи. Вместо това бръкна в джоба си и извади разпечатаната снимка от фотоапарата на Петра Норингтън. Разгъна листа и го разучи набързо в лъча на потъващия фар. После го смачка на топка и го подхвърли на Джуд.

Той го улови във въздуха, разтвори го и се вторачи мълчаливо в него.

Бавно и спокойно Бен свали пушката от рамото си. Ранената му ръка го заболя, когато дръпна ложата назад. Затворът изплю празната гилза и тя цопна в тинята. Последният патрон от пълнителя зае мястото си в цевта.

Бен насочи оръжието към удавника.

— Какво правиш? — изкрещя Джуд, който все още държеше смачкания лист.

— Снимката е от вечерта, когато родителите ти бяха убити — каза Бен, без да отделя очи от скимтящия мъж в тресавището. Тинята вече стигаше до шията му и той махаше бясно със свободната си ръка. Другата беше потънала надолу. На два метра зад него рейндж ровърът беше почти скрит под тинята. — Този човек ги е изблъскал от шосето.

— Моля те, извади ме от тук!

— Как се казваш?

— Нейпиър — изсумтя мъжът. — Винсънт Нейпиър.

— Това истинското ти име ли е? Не че има някакво значение...

— Не ме оставяй да умра така! — изхлипа мъжът. Свободната му ръка махаше отчаяно във въздуха. Главата му се мяташе наляво-надясно.

— Колкото повече се съпротивляваш — каза Бен, — толкова по-бързо ще потънеш.

— Бен! — извика зад него Джуд. — Помогни му!

— Моля те! — захленчи Нейпиър. — Аз само изпълнявам заповеди.

— Вършиш си работата, а?

— Да! Трябва да ме разбереш.

— Разбирам единствено, че имаш по-малко от минута, Винс — заяви Бен. — Каж ми за кого работиш.

— Не знам името му! Той е просто шефът! Виждам съм го само веднъж!

Бен му повярва. Човек в неговата ситуация едва ли щеше да излъже.

— В такъв случай не си ми особено нужен.

— Моля те, не ме оставяй да се удавя! — Тинята беше стигнала до брадата му, протегнатата му нагоре ръка се бе скрила до лакътя.

— Бен! — изкрещя Джуд.

Бен дори не го погледна.

— Обърни се с гръб, Джуд — нареди му той през рамо.

— Дяволите да те вземат! — изрева дрезгаво Джуд.

Бен пристъпи още няколко сантиметра напред по дънера и се пресегна към удавника. Но не с ръка, а с крак. Опря подметката си в окървавеното му чело и го натисна надолу.

— Не! — изпищя Нейпиър.

Тинята изпълни устата му и викът му се превърна в гъргорене. Очите му се изцъклиха от ужас на гаснещата светлина от фара на рейндж ровъра. После и фарът, и главата на мъжа изчезнаха под водата. На повърхността се появиха мехурчета.

Бен погледа известно време, след което се обърна и внимателно тръгна към твърдата земя.

29

— Не мога да повярвам какво направи с този човек — каза сърдито Джуд, когато Бен се върна при маздата.

— Предупредих те да не гледаш.

Издавал в шок, Джуд не отговори. Изчака няколко секунди, извади телефона от джоба си и започна да набира някакъв номер.

— Какво правиш? — попита го Бен.

— А ти какво мислиш? Викам полиция!

Бен се приближи към него и измъкна телефона от ръката му.

— Да, но друг път.

— Хей! Я ми го дай!

Бен хвърли апарата в тресавището, където рейндж ровърът вече бе изчезнал под повърхността. Чу се плясък и той потъна почти мигновено.

— Телефонът ми!

— И бездруго не го вдигаше.

— Не, не може да е истина — изстена Джуд, след като седна върху една туфа трева и разтри лицето си с длани. — Сигурно сънувам кошмар. — Той изгледа ядосано Бен. — Кой си ти, по дяволите?

— Вече ме пита и аз ти отговорих. С родителите ти се познавахме от университета. Бях състудент на баща ти.

— Ти си учил богословие?

Бен кимна.

— Що за богослов стреля по живи хора и ги дави в блатата?

— Правил съм и други работи, за които е по-добре да не знаеш.

Джуд изсумтя.

— Да бе! Остава да ми кажеш, че си бил командос или нещо такова.

Бен оглеждаше мълчаливо маздата. По нея нямаше нито едно здраво стъкло, каросерията ѝ бе надупчена от куршуми. Едва ли би се набила на очи в Кабул или Триполи, но по пътищата на Англия щеше да му навлече излишни неприятности.

Той извади от колата пътната си чанта. Зеленият брезент бе надупчен от куршуми. Първата му мисъл беше за лаптопа на Саймън. Страховете му се оправдаха — няколко куршума го бяха пробили като парче картон. Фирмената гаранция на „Тошиба“ със сигурност не покриваше преки попадения от 9-милиметров картечен пистолет. Когато вдигна лаптопа, пластмасовата обшивка се разпадна в ръцете му. Отвътре се подаваха оплетени жици и натрошени интегрални схеми. От харддиска не бе останало нищо; шансовете на Бен да научи повече за книгата на Саймън се изпариха като дим.

— По дяволите! — промърмори той.

Нямаше никакъв смисъл да прибира лаптопа обратно в чантата си. Той хвърли останките в маздата. Седна зад волана, запали двигателя и включи на скорост. Колата потегли рязко напред.

— Хей! — извика Джуд.

Маздата навлезе право в тресавището. Когато тинята започна жадно да засмуква колелата ѝ, Бен се измъкна през прозореца, покачи се върху покрива и скочи на твърда земя.

Не след дълго тресавището погълна автомобила заедно с лаптопа на Саймън.

— Мама обичаше маздата — каза укорително Джуд, сякаш Бен я бе потопил от чиста лошотия.

— На сутринта тук ще гъмжи от полиция — обясни Бен, докато сгъваше приклада на пушката и я прибираше в чантата си. — Не би искал да я открият насред блатото, нали?

Той преметна чантата през рамо и закрачи през тресавището. Кучето го следваше по петите. Джуд се поколеба, после промърмори нещо под носа си и неохотно тръгна след тях.

Пътищата бяха рядкост в тази пустош и едва след дълго лутане в студената нощ те излязоха на някакво шосе.

И в двете посоки не се виждаха коли. Бен водеше, Рошльо подтичваше бодро до него, а Джуд вървеше намръщено най-отзад. Бен не му се сърдеше — много неща му се бяха събрали до момента.

Минаваше един часът след полунощ, когато стигнаха до самотна хижа. Прозорците бяха тъмни, но вътре имаше хора, ако можеше да се съди по двата автомобила, паркирани отпред — почти нов джип нисан и стар, ръждясал опел астра. Зад предното стъкло на нисана мигаше

червената лампичка на алармена система. В астрата нямаше подобни екстри.

Бен пробва дръжката и вратата се отвори.

— Само не ми казвай, че ще я откраднеш — прошепна Джуд.

— Няма да я открадна, ще я купя — отвърна той. После бръкна в портфейла си, извади пет банкноти по дващсет лири и ги затисна под чистачката на нисана. Астрата едва ли струваше и толкова.

— И смяташ, че вече всичко е наред? — намръщи се Джуд.

Бен се качи в колата, бръкна под пластмасовото арматурно табло и задърпа слепешком кабелите. Намери онези, които му трябваха, и след секунди двигателят се закашля. Не звучеше напълно съсипан.

— Ще свърши работа — заяви Бен.

В хижата се запалиха светлини. Един от прозорците на горния етаж се откряна и наоколо се разнесе гневен мъжки глас.

— Сега загазихме! — Джуд отвори другата врата и седна до Бен. — Рошльо, хайде!

Кучето се облекчи върху предната гума на нисана и скочи в скута му. Бен настъпи газта и колата се понесе по шосето сред облак от син дим.

Когато се увери, че собственикът на нисана не ги гони по петите, Джуд се обърна към Бен.

— Значи ще пътуваме за Франция с крадена бричка? Имам ли друг избор?

— Не — отвърна Бен, вперил поглед в мрака. Вече обмисляше следващия си ход. — Но най-напред трябва да направим една спирка.

— Дължиш ми обяснение. Много дълго обяснение.

— Знам.

— Каква е цялата тази история? В какво се е замесил баща ми? Да не е бил мошеник или нещо такова? Самата идея ми звучи налудничаво.

— Баща ти беше добър човек — отговори Бен. — Най-добрият. Той няма никаква вина за случващото се. Просто се е захванал с нещо, което му е донесло много неприятности. Не само на него, но и на други хора, с които е работил.

— Не разбирам. Как е успял да попадне в подобна ситуация?

— Споменава ли ти е някога за един меч?

Джуд го погледна объркано.

— Не. Какъв меч?

— Особен. Свещен.

— Какво означава това?

— За момента — отвърна Бен — нямам никаква представа.

Джуд поклати глава.

— Със сигурност щях да запомня, ако го беше споменал. Но той рядко споделяше с мен. Мама също ли беше в течение?

— Не съвсем — заяви Бен. — Знаеше само, че баща ти пише книга по темата. В проекта са участвали поне още трима души. Ти чувал ли си за пътуванията му до Америка и Израел?

— Никога не разговаряхме за неговата работа или религията — каза Джуд. — Винаги се карахме по тези въпроси, а мама се разстройваше... — Той не довърши. Сълзите напиреха в очите му.

Бен изчака малко и попита:

— А чувал ли си за човек на име Лалик? Фабрис Лалик. Може би баща ти е споменавал за него?

Джуд подсмръкна.

— Не. Кой е той?

— Бил е католически свещеник в градчето Мийо, в Южна Франция — обясни Бен. — Двамата с баща ти са пътували до Израел във връзка със свещения меч.

— Щом и бездруго отиваме във Франция, защо не попитаме този Лалик какво става?

— Защото е мъртъв, Джуд. Паднал е от някакъв мост. Или е бил блъснат.

Джуд преглътна тежко.

— Значи всички, които са участвали в проекта на баща ми са... мъртви, така ли?

— Не всички, поне до вчера. Един от тях звънна на домашния ви телефон. Американец на име Уес.

— И ти си говорил с него? Какво ти каза?

— Не беше много словоохотлив. Звучеше уплашено. Мисля, че се опитват да го ликвидират.

— А сега преследват и нас — заяви Джуд. — Но аз не знам нищо! Допреди малко дори не бях чувал за свещения меч.

Бен го погледна.

— Първо, те няма как да разберат това. Второ, ти стана свидетел на престъпленията им. Повярвай ми, Джуд. Познавам такива хора. Ако те хванат, ще те изтезават, докато се убедят, че не си им нужен. После ще те убият.

Джуд отново преглътна.

— Но защо? Какво му е толкова важното на някакъв древен меч?

— Тъкмо това се опитвам да науча. За начало смятам да посетя Сен Кристоф, селцето край Мийо, където е живял отец Лалик.

— Докато аз се укривам в къщата ти в Нормандия, така ли?

Бен поклати глава.

— Настъпи промяна в плана. Преследвачите сигурно са разбрали кой съм. Ще те намерят лесно в „Льо Вал“. Достатъчно е да вземат адреса от сайта ми в интернет.

— Къде тогава ще ме заведеш?

— В Париж.

— И там ли имаш къща?

— Само апартамент, в който ще можеш да отседнеш за известно време.

— Ти какво, да не си милионер?

— Не точно — отвърна Бен.

Мултимилионер обаче беше бившият собственик на имота — Виктор Жьоне, чийто син бе отвлечен преди години, а похитителите му бяха поискали откуп. След като Жьоне бе превел парите, по пощата се получи пакет с отрязано пръстче на детето и бележка, в която се настояваше за петкратно по-голяма сума. Малко след това бащата се свърза с Бен Хоуп в качеството му на „консултант по кризисни ситуации“. Детето бе върнато на родителите с девет пръстчета, но иначе живо и здраво. Същото не можеше да се каже за похитителите му. В знак на благодарност щастливият баща подари един от парижките си апартаменти на Бен. Известно време той го ползва като тайна квартира в операциите си за освобождаване на заложници из Европа и останалата част от света. Апартаментът дори не беше регистриран на негово име. Никой нямаше да открие там Джуд.

— Е, Париж не звучи зле — каза Джуд. — Даже твърде добре. Страхотно.

Бен долови фалшивия възторг в гласа му и веднага разбра, че има проблем. И то не със сигурността на тайната квартира. Въпросът

беше дали тази луда глава можеше да стои пет минути на едно място, докато той се опитваше да стигне до истината. Нещо му подсказваше, че това няма да се случи.

30

— Как така са изчезнали!! — изкрещя Пенроуз Лукас и удари с юмрук по бюрото.

Още не се беше събудил напълно, след като го бяха вдигнали посред нощ от леглото с ужасната новина. Той се отпусна на стола в кабинета си. Косата му бе разрошена, сатененият му халат се бе разтворил и отдолу се подаваше дръжката на .357-калибровия магнум, пъхнат в ластика на боксерките му. От известно време Пенроуз спеше с пистолета под възглавницата и го стискаше насън.

— Само това мога да ви кажа — отвърна Кътър. — Нейпиър ми позвъни, за да съобщи, че са проследили Хоуп до Корнуол. Смятаха да го елиминират там. Оттогава не сме се чували. Никой не отговаря на мобилния си телефон. — Гласът му звучеше напрегнато. — Щом Винс Нейпиър не се обажда, нещо не е наред.

— Изпрати шест души срещу един и сега твърдиш, че нещо не е наред?! Нали Нейпиър е най-добрият? — извика Пенроуз.

— Най-добрият е — заяви Кътър, подпря се с юмруци върху бюрото и го погледна в очите.

Превръзката на челото му беше свалена и отдолу се виждаше грозната рана, нанесена от Бен Хоуп с дулото на гладкоцевната пушка. Разцепената кожа не бе заздравяла изцяло и го болеше дори когато говореше. Беше напълно облечен, твърде напрегнат, за да заспи.

— Или беше? — кресна Пенроуз.

Мигрената се стовари като острие на лопата върху черепа му. Той затвори очи и притисна слепоочията си с палци. Помисли си за всички пари и заплахи, които бе пропилял покрай тези мъже, а сега въпросният Бен Хоуп ги ликвидираше един след друг. В последните дни животът му се бе превърнал в кошмар.

— Предполагам, че нямаш представа къде е Хоуп сега? — изръмжа той.

Погледна към О'Нийл, който поклати глава. Подобно на Кътър, и той не си бе лягал тази нощ.

— Ще го открием — настоя Кътър.

— Ти и за Холанд разправяше същото — срязва го Пенроуз. — А дори и да го откриете, какво следва по-нататък?

— Ще събера още хора — обясни Кътър. Вече се бе обадил на своя стар колега Линъс Гант. Навремето двамата бяха работили заедно в Сомалия. — Но ще струва скъпо. Тези мъже не са евтини.

Пенроуз се вторачи в него.

— Евтини? Да не искаш да кажеш, че ви плащам малко?

— Колко отгоре? — попита О'Нийл.

— По хилядарка на ден. Това е новата ни цена, на всички.

— Добре, добре — отстъпи Пенроуз и размаха ръце. — Колкото — толкова.

Но лицето на О'Нийл беше каменно.

— Имам чувството, че се отклоняваме от целта — заяви той след дълго мълчание. — Според мен е време да преосмислим целия план. Предложеното от вас не съответства на задачата. Доколкото си спомням, изложихме съвсем ясно условията си.

Пенроуз пребледня и оголи зъби, в крайчеца на устата му се появи пяна. Той се оттласна с ръце от бюрото, прекоси стаята до О'Нийл и размаха треперещ пръст във въздуха.

— Нима оспорваш заповедите ми?

А също и способността ти за рационална преценка, искаше да отговори О'Нийл. Но после видя пламъчето в изпъкналите очи на Пенроуз и ръката му, която всеки миг можеше да посегне към дръжката на пистолета. Помисли си за своята съпруга в Лондон и замълча.

Пенроуз го изгледа с отвращение и се обърна към Кътър.

— Предай на хората си, че ще им плащам по хиляда и двеста на ден, по дяволите. Плюс един милион за онзи, който ми донесе на поднос главата на Бен Хоуп.

31

Три часа и половина по-късно, когато стрелката на горивото беше навлязла в червената зона, а Джуд спеше дълбоко на седалката до него, Бен отби на един паркинг за камиони край магистрала М4 малко преди Лондон, за да си почине. Беше спал при далеч по-лоши условия от спареното купе на разнебитена астра в мразовита декемврийска утрин, но нервното напрежение не му даваше да се унесе. Още не бе почнало да се зазорява, когато той се отказа от идеята за сън и пое към близката бензиностанция.

Докато Бен сипваше гориво, Джуд пусна Рошльо навън и тръгна след него, като размахваше ръце и крака, за да се сгрее. После влезе в магазинчето и застана пред бълващия горещ въздух калорифер.

Бен беше приключил на помпата и отиде да плати, когато откъм магазинчето се чу врява. Той забърза натам и завари Джуд в разгорещен спор с дебелия мъж зад тезгяха, точно под погледите на охранителните камери. Поставката за вестници беше съборена, на пода се въргаляха таблоиди, а Джуд ги тъпчеше ядосано.

— Мръсни лъжци! — извика той и очите му се напълниха със сълзи.

— Какво става тук? — попита объркано Бен.

Джуд вдигна от пода един смачкан вестник и го навря в ръцете му.

— Виж какви глупости!

Вестникът беше от тази сутрин, с дата 20 декември.

— Момчето с теб ли е? — изкрещя гневно продавачът. — Ще ми платиш за щетите, приятел!

— Я се разкарай, дебелако, да не те почна и теб! — изрева Джуд.

Мъжът почервеня и посегна към него. Бен го избута леко назад и му хвърли такъв поглед, че онзи утихна.

— Е, какво има? — попита той Джуд. После прочете заглавието във вестника и сърцето му спря.

ПИЯН ВИКАРИЙ СКАЧА С ЛОТУС ОТ МОСТА

На цветна снимка под огромните букви се виждаше смачканата кола в момента на изваждането ѝ от реката. На заден фон беше разрушеният парапет на моста.

— Какво, по дяволите... — Бен сви юмруци около хартията, докато очите му пробягваха по текста.

Джуд грабна друг брой от пода и зачете на глас, задавен от гняв:

— „Преподобният Саймън Аръндел беше известен с бохемския си нрав и безразсъдното си шофиране. Един свидетел от мястото на произшествието сподели: *Слава богу, че е нямало още коли по шосето, с тази скорост щеше да ги помете.*“

Лицето на Джуд се изкриви от ярост. Той смачка вестника на топка, хвърли го на пода и започна да скача отгоре.

— Край, викам полиция! — обади се продавачът, който наблюдаваше предпазливо сцената от разстояние.

— Виж — обърна се към него Бен, — човекът е разстроен. Става дума за негови близки. — Той бръкна в портфейла си и извади две банкноти. — Ето, двайсетте лири са за бензина, петдесетте са за теб. Не се ядосвай, приятел.

Дебелакът изви устни. Не изглеждаше много убеден.

— Хайде — каза Бен. — Купи си нещо за Коледа.

Продавачът дишаше тежко и стискаше парите, докато Бен събираше разпилените вестници. Джуд беше излязъл навън.

Бен го намери при колата, където той крачеше яростно напред-назад.

— Да вървим.

— Как смеят да пишат такива неща? — избухна Джуд, след като потеглиха с колата. — Защо лъжат?

— Нали ти знаеш, че не е истина? — заяви Бен. — Другото не е от значение.

— Напротив, и още как! Твърдят, че имало свидетел. Какъв свидетел?

— Няма никакъв свидетел — отвърна Бен. — Нали ти казах? Аз пристигнах пръв на местопроизшествието.

— Значи тези хора са в състояние да изфабрикуват свидетел и да напишат куп лъжи в пресата? — Юмрукът на Джуд се стовари върху арматурното табло с такава сила, че сцепи пластмасата и остави кървава следа.

— Могат да правят каквото си искат — отбеляза Бен.

Като например да подхвърлят детска порнография в компютъра на невинен човек, преди да го бутнат от най-високия мост в Европа, добави мислено той.

Джуд покрещя още малко, после се отпусна изтощен на седалката и разтри наранените си кокалчета. Кучето скочи в скута му, подуши го по ръката и я облиза.

Над Лондон се зазоряваше, когато Бен сви в познатата тиха уличка в Ричмънд.

— Къде сме? — попита сънено Джуд. — Хей, за какво ти е Рошльо?

— Нищо лошо няма да му направя. Ти чакай тук — отговори Бен, вдигна кучето от скута му и слезе от колата.

Чувстваше се глупаво, докато вървеше към викторианската тухлена къща с куче под мишница. Беше седем без петнайсет сутринта. Дано поне Амал да ставаше рано. Бен едва го познаваше, а сега щеше да му натресе нежелан домашен любимец.

— Трябваше да те оставя в блатата — промърмори той.

Рошльо го погледна и размаха опашка.

— Шегувам се — добави Бен.

Едва бе посегнал към звънеца, когато вратата рязко се отвори. Той премигна. Насреща му се изправи Брук.

Беше застанала намръщено на прага, загърнатата в карирания си халат, и не откъсваше очи от него.

— Видях те през прозореца. Какво правиш тук, Бен?

— Помислих си, че няма да си вкъщи — отвърна глуповато той.

Брук изсумтя и скръсти ръце.

— Затова ли си дошъл? Защото си се надявал да не ме завариш?

— Не — възрази бързо той. — Тук съм заради това куче.

Брук се втренчи в Рошльо. Изражението ѝ не се промени.

— Какво смяташ да правиш с него?

— Не е мое.

— Знаем, Бен. Улични кучета ли събираш?

— Той ми е нещо като наследство. — Бен замълча и добави: — Добре изглеждаш, Брук. — Всъщност изглеждаше страхотно. Червеникавокестенявата ѝ коса беше малко по-дълга от преди и се спускаше свободно на раменете ѝ.

— Благодаря — тросна се тя. — А ти приличаш на човек, прекарал нощта в кола. — Брук забеляза калните крачоли на джинсите му. — Да не би да си газил в някакво бласто?

— Нещо такова — отвърна Бен. Разговорът не започваше добре.

— Каква е тая брчка? — поинтересува се тя и погледна през рамото му към астрата. — И кой е човекът с теб?

— Дълга история — заяви Бен.

— Твоите истории винаги са дълги.

— Какво ще кажеш за кучето? — попита той.

— Какво за него?

— Смятах да помоля Амал да го вземе.

— Той има алергия към животни.

— Тогава ти? Името му е Рошльо.

— В сравнение с теб направо е зализан — каза тя. — Какво, нов подарък ли ми правиш? И предишния не съм го искала.

— Моля те за услуга. Само за малко.

— Домът ми не е приют за кучета.

— Е, добре.

— Защо не помолиш приятелката си Дарси Кейн?

Думите ѝ бяха като удар под кръста. Той се обърна и тръгна към колата.

— Хубаво. Ще прибера този помияр. Само да не ми опикае къщата.

— Това е куче на енорийски свещеник.

— А, така може. И какво яде негово преподобие?

— Не знам. Кучешка храна, предполагам.

— Много ми помагаш, наистина. Имам малко говеждо в хладилника. — Тя помълча и изражението ѝ се смекчи. — Съжалявам за думите си. Не биваше да я споменавам.

Бен не отговори.

— Студено е. С приятеля ти не искате ли да влезете за чаша кафе? Можеш да се измиеш в банята.

Бен помисли и поклати глава.

— По-добре да тръгвам.

— Просто така?

— Просто така — вдигна рамене той. — Съжалявам, но няма как да ти обясня. Много съм ти благодарен, Брук.

Тя се наведе и почеса Рошльо зад ухото. Кучето се мушна в къщата, сякаш живееше там от години.

— Неприятности ли имаш? — попита Брук. В очите ѝ проблесна загриженост, която му поддейства неочаквано успокояващо.

— Не се тревожи за мен — отвърна той.

— Винаги ще се тревожа за теб, и ти го знаеш. — Брук се дръпна назад в антрето, извади визитка от чантата си на закачалката и му я подаде. — Това е новият ми номер — каза тя и добави неуверено: — В случай че ти потрябва.

Той пое картичката от ръката ѝ и пръстите им се докоснаха. Двамата си размениха няколко баналности и Бен продължи към колата. През цялото време усещаше погледа ѝ върху себе си. *Само не се обръщай*, помисли си той, докато крачеше напред.

Но все пак го направи. Застанала на входа на къщата, Брук му помаха колебливо. Сърцето на Бен заби тържествуващо в гърдите. Той едва се сдържа да не побегне обратно към нея, за да я притисне в обятията си. Моментът не беше много подходящ.

— Коя беше тази жена? — попита го Джуд, когато той седна зад волана. — Изглежда готина.

— Няма значение — отвърна Бен и запали двигателя. После отново се обърна към къщата. Брук беше затворила вратата.

— Гадже ли ти е?

— Стига, Джуд.

— Какво има? Да не сте се скарали?

Бен не отговори и натисна газта.

След като направи резервация по телефона, Бен пристигна на фериботния терминал в Дувър минути преди отплаването на кораба в десет сутринта. Астрата беше последната кола, качила се на борда.

Наближаваше Коледа и броят на пътуващите се увеличаваше. Когато скалите на Дувър се скриха зад оловния хоризонт, Бен излезе на палубата и се облегна върху парапета. Джуд го последва.

— Така и не разбирам защо не вземем самолет — каза той.

— Аз пък си мислех, че обичаш морето — отвърна Бен.

— Обичам го, и то много. Но ми се стори, че бързаш. С ферибота само се бавим излишно.

— Някои работи трябва да се вършат бавно — заяви Бен.

Джуд се намръщи.

— Ти си пълна загадка за мен. През цялото време имам чувството, че криеш нещо. Нямах ли ми доверие?

Бен мълчаливо извади цигарите си.

— Едва ли ще оцелеем след тази история, не мислиш ли? — добави Джуд и се загледа в бялата пяна отдолу. — Ще ни убият. Мен със сигурност.

— Няма да те убият — каза Бен. — След няколко седмици ще се върнеш в университета и ще заживееш постарому.

Джуд поклати тъжно глава.

— Ако изобщо остана жив, не смятам да продължа със следването. Вече бях решил да прекъсна. С баща ми се карахме много на тази тема. Предполагам, че и ти ще се опиташ да ме разубедиш.

— Нищо подобно. А какво ще правиш, след като прекъснеш?

— Още не съм решил. Винаги съм искал да се занимавам с околната среда. Може да отида в „Грийнпийс“. Ще започна работа на някой от корабите им.

Бен запали цигара и му подаде пакета. Джуд махна с ръка.

— Не пуша.

— Искаш да кажеш, че не пушиш тютюн.

Джуд го погледна.

— Не пуша каквото и да било за разлика от повечето тъпанари, които се навъртат около фермата на Роби. Не че ти влиза в работата...

Той замълча, обърна гръб на морето и разтри кокалчетата на пострадалата си ръка. Раната беше сериозна. Бен знаеше от опит колко е болезнено да излееш гнева си върху твърди предмети като тухлени стени или арматурни табла на коли.

Познаваше и други видове болка.

— Ако това ще те утеши, и аз съм минал по същия път — заяви той и издиша струя дим, която бе отнесена от морския вятър. — Загубих родителите си преди много време. Бях малко по-млад от теб. Известно ми е какво означава да останеш съвсем сам.

— При катастрофа ли са загинали?

Бен поклати глава.

— Понякога ми се иска да бяха. Не, майка ми се самоуби. А скоро след това си отиде и баща ми. Не искаше да живее без нея. — Вече можеше да говори свободно на тази тема, въпреки че все още му причиняваше болка.

— Съжалявам — каза Джуд. — Значи и ти нямаш семейство?

— Дълго време нямах. Докато един ден не открих сестра си, Рут.

— Как я откри?

— Като дете Рут беше отвлечена по време на семейна почивка в Мароко. Всички предполагаха, че е мъртва. Това съсипа семейството ми. — Бен издиша нов облак дим. — Само че се оказа жива.

— Как така?

— Дълга история — заяви Бен и в съзнанието му прозвуча гласът на Брук. *Твоите истории винаги са дълги.* — Сега живее в Швейцария. Притежава огромна корпорация. Мисля, че ще ти хареса. И тя си пада по екологията.

— Луда работа — въздъхна Джуд и се загледа в морето.

— Животът е пълен с изненади — отвърна Бен.

Беше 12:30 ч. местно време, когато фериботът спря до заснежения кей на Кале. Двамата слязоха и минаха през паспортна проверка.

— Смяташ ли, че ще стигнем до Париж с тая трошка? — попита Джуд, когато Бен запали астрата и от ауспуха излезе черен облак дим.

След като се отдалечиха достатъчно от пристанището и бдителните погледи на охраната, Бен отби в една странична уличка и слезе от колата. Без да обръща внимание на постоянните въпроси на Джуд, той коленичи до нея и опипа калното ѝ дъно. После извади джобно ножче и преряза лепенката, с която бе закрепил увития в найлон предмет за една от ръждивите греди на шасито.

— Мисля, че се досещам какво е това — каза подозрително Джуд, когато Бен се озърна и пъкна предмета в пътната си чанта.

— Сега разбираш ли защо не взехме самолет? — попита Бен.

— Току-що си пренесъл огнестрелно оръжие през митницата!

Бен вдигна рамене.

— Да се надяваме, че на някой терорист няма да му хрумне същото. А сега вземи раницата и да тръгваме. Тази кола става само за скрап. На две минути от тук има бюро на „Херц“.

Двамата наеха едно сребристо рено лагуна и поеха на юг към Париж. Бен настъпваше здраво газта и се провираше майсторски през оживения трафик, като се оглеждаше за полиция.

Някъде след Амиен той включи радиото, за да заглуши монотонното боботене на двигателя, и попадна на „Погребален марш“ от Шопен. Сякаш се нуждаеше от напомняне, че може би точно в този момент погребваха Саймън и Микаела. Смени няколко станции, намери една, която пускаше само джаз музика, и усили звука.

Бяха минали близо четири часа, откакто тръгнаха от Кале. Джуд се протегна, озърна се наоколо и забеляза пътния знак, сочещ към Орлеан.

— Не твърдя, че познавам географията на Франция, но ми се струва, че не отиваме към Париж.

— Добро наблюдение.

— Не смяташе ли да ме оставиш там?

— Това беше планът — заяви Бен. — Но ти самият се притесняваше, че ти нямам доверие, нали?

— Да — отвърна предпазливо Джуд.

— И с пълно основание. Реших, че ако те оставя в Париж, веднага ще тръгнеш да ме търсиш из цяла Франция. Така ли е?

Джуд вдигна ръце, за да протестира, но после отстъпи.

— Имам право да науча какво се е случило. Става въпрос за родителите ми.

— Разбирам — каза Бен. — Но трябва да ме чуеш внимателно. Отсега нататък ще стоиш близо до мен и ще ме слушаш. Никакви своеволия повече. Иначе ще те вържа като коледна пуйка и ще пътуваш в багажника.

— Способен си да го направиш, нали?

— Пак повтарям: ще действаме по моите правила. Обещавах ли?

— Обещавам — отвърна неохотно Джуд. — Военният режим включва ли спиране за храна? Умирам от глад.

Обядът им се състоеше от студен сандвич с шунка и бутилка минерална вода от една бензиностанция. Почти не разговаряха, заслушани в барабаненето на ледения дъжд по покрива на колата. Бен използва навигационното устройство на лагуната, за да провери маршрута им. Трябваше да минат покрай Бурж и Клермон-Феран, да пресекат Оверн и Централния масив и накрая да стигнат до Средните Пиренеи.

Междувременно колелата на мощната машина за събиране на информация, наречена „Тримбъл Груп“, се бяха завъртели. Служителите поемаха данни от източници, на които много разузнавателни агенции можеха само да завиждат, обработваха ги светкавично и ги прехвърляха по установените канали. Криптираният имейл се появи с характерния звън на компютъра на Рекс О’Нийл на остров Капри точно в момента, когато Бен бе извадил кредитната си карта, за да плати наетата кола на пристанището в Кале. О’Нийл го отвори и видя имената Хоуп и Аръндел, личните им данни и точния час на преминаването им през паспортен контрол във Франция.

Трябваше да вземе решение. Можеше да запази информацията за себе си и да се откаже от плановете на побъркания си шеф или пък да остане верен на задълженията си и да го уведоми, че търсеният от него обект току-що се е появил отново на радара, и то в компанията на много интересен спътник.

О’Нийл се загледа за дълго в екрана на компютъра. Разкайваше се, че изобщо се е нагърбил с тази задача. Пресегна се през бюрото и взе снимката на жена си. За пореден път си помисли колко е красива и

съжали, че не е с нея в Лондон. Вместо това бе попаднал в принудително отшелничество и изпълняваше егоистичните прищевки на Пенроуз Лукас.

— Как да постъпя, Меган? — попита на глас той.

Отговор нямаше. Рекс О'Нийл въздъхна, изправи се и излезе на хладната слънчева светлина. После закрачи към вилата, където се намираше кабинетът на Пенроуз.

Беше почти осем вечерта, когато приближиха крайната цел на пътуването си. Дъждът бе спрял, снежни облаци се събираха бързо във вечерното небе. От една бензиностанция край Мийо Бен купи пътна карта на района и продължи към селцето Компреняк, където след кратка проверка в местната кръчма научи как се стига до близката къща на покойния отец Лалик. Освен това разбра нещо, което и бездруго подозираше — че името на свещеника се бе превърнало в мръсна дума след скандала с детската порнография.

Селцето Сен Кристоф беше сгущено в подножието на високи скални ридове край бреговете на река Тарн. Най-старите сгради сигурно датираха от Средновековието, когато местното население едва ли бе надхвърляло стотина души. Векове по-късно селото се бе разраснало и сега цял лабиринт от тесни павирани улички се простираха от двете страни на реката. Най-голямата архитектурна забележителност на Сен Кристоф обаче беше от много по-нови времена. Осветената нощем грамада на виадукта Мийо, който пресичаше долината на Тарн няколко километра по-нататък, доминираше над цялата околност. Докато се приближаваха с колата към селото, Бен току поглеждаше към очертанията на моста в далечината. Зловещото му присъствие беше мрачно напомняне за случилото се там преди броени седмици. Щяха да минат години, преди местните жители да забравят скандала с опозорения свещеник.

На по-малко от километър извън селото, заобиколена от обрасла с бръшлян каменна стена, се намираще простичката къща от осемнайсети век, където отец Фабрис Лалик бе прекарал целия си живот. Бен премина с колата през сводестия портал. Беше очаквал да намери къщата пуста, но светлината в прозореца на долния етаж го подкани да се приближи до вратата и да потропа с желязното чукче.

Чак след няколко мразовити минути звукът от чукчето привлече вниманието на неизвестния обитател. Вратата се отвори и Бен се озова срещу прегърбена старица с черен халат. Кожата на лицето ѝ беше

кафява и сбръчкана като орехова черупка, а изражението ѝ — открито враждебно.

— Qui êtes vous? Qu'est-ce que vous voulez?

Бен се представи и се извини на френски за безпокойството в този късен час. После добави, че двамата са приятели на един от най-доверените колеги на отец Лалик. Старицата изобщо не се трогна от думите му, но Бен не се отказа и поиска да ѝ зададе няколко въпроса във връзка с работата на отца.

— Allez — изхриптя тя. — Allez-vous-en!

— Какво означава? — попита Джуд.

— „Вървете по дяволите“ — преведе Бен.

— Вече и сам разбирам — заяви Джуд, когато старицата ги изблъска от прага на къщата си и заплаши, че ще повика полиция. — Прекрасна съпруга е имал онзи тип.

— Той е бил католически свещеник, Джуд. А те са безбрачни. Жената сигурно е икономка.

— Както и да е — каза Джуд и отстъпи назад. — Мога да я издебна и да я сграбча отзад. Ти само помисли с какво да я вържем.

Бен го изгледа.

— За какъв ме смяташ?

Той любезно благодари на икономката, извини се още веднъж за безпокойството и обясни, че смятат да останат няколко дни в околността, в случай че промени решението си — нещо, което му се струваше малко вероятно.

— Нямаше голяма полза, а? — попита Джуд, когато се качиха в колата и потеглиха. — Да биеш толкова път, за да попаднем на една побесняла вещица.

— Не ѝ се сърдя — отговори Бен. — На нейно място бих постъпил по същия начин. Сигурно е била принудена да се разправя със стотици журналисти след смъртта на работодателя ѝ. Тя е сама и уязвима.

В действителност Бен бе твърдо решен да се върне в къщата на свещеника, но без компания и по-дискретно. По своя начин.

— Не бих я описал като „уязвима“. А сега какво, шефе?

— Не ми викай „шефе“ — каза Бен.

Икономката на покойния свещеник, Сесил Ламон, изпрати с поглед отдалечаващите се стопове на колата, промърмори нещо и отиде до телефона, за да позвъни на сестра си в Перпинян.

— Представяш ли си накъде отива този свят, Клодет! — оплака се горчиво тя. — Сега пък двама англичани се довлякоха тук, за да се ровят в живота на горкия отец Лалик. Сякаш малко неправди понесе бедният човек!

— Трябва да се обадиш в полицията — изграчи Клодет, която беше на осемдесет и седем и имаше задух. — Запомни ли как се казват?

Сесил замълча за миг и отвърна, че името на по-възрастния е „Оуп“. Говорел перфектно френски, почти без акцент, и едва когато с другия се заприказвали на английски, станало ясно откъде идват. Споменали, че са отседнали наблизко. Старицата сериозно обмисляше да се обади на своя внук Филип в полицейския участък на Мийо. Вярваше, че той знае как да се оправя с такива хора.

Сесил продължи да се оплаква от чужденците по принцип, а после се върна на темата за многобройните натрапници, които бе принудена да понася, откакто скъпият отец Лалик си бе отишъл. Нямахше търпение да стане януари, когато заместникът му отец Жирар трябваше да се нанесе в къщата със своята икономка. Тогава тя най-после щеше да се пенсионира и да се премести при Клодет в Перпинян. Нищо не е в състояние да замени семейството, съгласиха се двете сестри.

След минути оперативният служител, който следеше разговора от доста голямо разстояние, реши, че е чул всичко необходимо. Изключи слушалките си и остави стариците да си говорят на спокойствие. Информацията за двамата чужденци не можеше да чака.

Сутринта на същия ден екипът бе получил данните от резервацията на ферибота, направена от Бен Хоуп. Малко по-късно, преди около осем часа, бяха научили, че Хоуп и Аръндел са минали през паспортен контрол на пристанището в Кале. Тези подробности бяха незабавно предадени на Рекс О'Нийл. Оттогава всички в екипа трескаво се опитваха да открият следите на двата обекта. И сега изведнъж следата отново бе оживяла.

Оперативният служител вдигна телефона и припряно набра номера.

После нещата се задействаха с обичайната бързина.

Единственият хотел в селцето беше „Оберж Сен Кристоф“ — средновековна гостилница, в която се провеждаше вероятно първият основен ремонт от седем века насам. Ето защо половината сграда беше скрита зад строителни скелета. Собственикът обясни, че единствената възможност за настаняване е малка стаичка с две легла. За съжаление ресторантът също беше затворен, но той им препоръча „Ше Мусташ“ в другия край на селото. Бен каза, че стаята ги устройва.

Снегът вече се задържаше по павираните улици, когато Бен и Джуд излязоха от „Оберж“ и тръгнаха да търсят ресторанта. След кратко лутане откриха старата каменна сграда на една криволичеща уличка. Табелката с името се люлееше и скърцаше на вятъра. Отвън беше паркирано очукано червено пежо пикап; в задната му част се въргаляха празни каси от бира.

Бен влезе пръв в заведението. За разлика от пустите улици навън ресторантът беше шумен и оживен. Той веднага разбра откъде идва името му — барманът беше едър, набит като мечка мъж с огромни мустаци, които навярно поддържаше от поне трийсет години.

— Bonsoir, messieurs. Je suis Moustache — посрещна ги гордо той.

Изпод пищната растителност на лицето му се подаваха едри зъби. През отворената врата зад гърба му се виждаше кухнята, в която две жени се суетяха сред дима от печката и изкусителните аромати на пържено месо, чесън и подправки.

Бен попита бармана дали биха могли да приготвят по един стек с пържени картофи за него и приятеля му.

— Няма проблем, мосю.

Докато чакаха, Бен си поръча чаша уиски.

— Искаш ли аперитив? — попита той Джуд.

Джуд набърчи нос.

— Не и такъв. Уискито е гадна напитка.

— Голям познавач се оказа! Боя се, че тук не сервират коктейли от бира, червено вино и водка.

— Много смешно. Ще си взема една бира — заяви Джуд.

— Un demi pour le gosse — обърна се Бен към мустакатия и посочи Джуд.

— Какво е „gosse“?

— Сополанко.

— О, благодаря. Като я изпия, ми поръчай нова, става ли?

Някакви мъже в другия край на бара ги чува, че говорят на английски, и погледнаха към тях. Единият — с изпито, белязано от акне лице и зализана мазна коса — седеше прегърбен на високо столче, подпрян с лакти на плота. До него се беше облегал едър мъж с черна брада на около петдесет години, облечен с карирана памучна риза с навити ръкави. И двамата надигаха малки чашки с безцветна течност; бутилката беше скрита зад бара.

— Eh, les rosbifs — извика мъжът с изпитото лице.

Брадатият се ухили. Някой отстрани се изсмя дрезгаво.

— Какво ни нарекоха току-що? — попита Джуд и ги изгледа.

— Ростбифи — обясни Бен. — Едно от по-любезните наименования, с които французите описват англичаните.

— Но аз дори не обичам ростбиф! — промърмори Джуд, без да изпуска от очи мъжете на бара. — Ей! Проблем ли имате? — извика той.

— По-кратко — скара му се Бен. — Не сме дошли тук, за да се бием.

— Я стига! Все едно никога не си се сбивал в кръчма.

— Нито веднъж през живота си.

Мусташ беше усетил назряващия конфликт.

— Не са лоши момчета — каза на френски той, докато наливаше бирата на Джуд. — Просто се забавляват.

— Няма проблем — отвърна Бен.

Джуд отпи от бирата. Мъжете в другия край на бара бяха загубили интерес към тях и разговаряха помежду си, като се смееха и надигаха чашките с безцветната течност.

— Май не си турист — заяви Мусташ и се усмихна лукаво на Бен.

— Не. Живея във Франция — отбеляза Бен. — Тук съм заради Фабрис Лалик. — *Нека го кажа, пък ще видим какво ще стане*, помисли си той.

Мусташ го изгледа с присвити очи и затрака с бирените чаши на бара.

— Отец Лалик?

Бен кимна.

— Той умря.

— Знам — отговори Бен. — Четох за случая.

— Пържолите скоро ще бъдат готови — промърмори Мусташ. Тонът му вече не беше толкова дружелюбен. — Защо не седнете на онази маса? Корин ще ви сервира храната.

— Питам се какво ли мислят местните хора за инцидента с него — продължи Бен.

— Той се самоуби. Бил е болен. Това е. Fini.

Мусташ се канеше да им обърне гръб, но Бен не отстъпи.

— Сигурно е познавал много хора тук през годините. Всички ли са на същото мнение? Някой не смята ли, че случилото се е малко странно?

— Виж, на хората им е писнало да обсъждат Фабрис Лалик. А сега ме извини, имам работа.

— Знаеш ли какво си мисля?

— Не ме интересува.

— Мисля си, че повечето местни жители не вярват на историите за отец Лалик. Затова съм тук. Дойдох да открия истината.

— Да не си от полицията? Детектив или нещо такова?

— Не, просто съм съвестен гражданин. — Бен извади визитка и я остави на бара. — Това е номерът ми, в случай че някой иска да ме потърси.

Гласовете в края на бара бяха утихнали. Мъжът с брадата гледаше съсредоточено Бен. Изражението на лицето му беше непроницаемо.

Вратата към кухнята се отвори с трясък и зад Мусташ се появи забързана млада жена, понесла две димящи чинии с храна.

— Deux steak-frites!

Мусташ посочи към Бен и Джуд и жената занесе поръчката до масата в ъгъла. Така разговорът на бара приключи.

— Какво беше това? — попита с пълна уста Джуд.

— Ориентиране в обстановката — отвърна Бен.

— И ти смяташ, че някой от местните ще иска да се срещне с нас? Не видя ли лицата им, когато спомена името му?

Бен погледна часовника си. Минаваше десет. Възнамеряваше да изчака още няколко часа, преди да се отбие отново в къщата на Лалик. Може би сприхавата икономка имаше навика да си ляга късно.

Докато се хранеха, Бен забеляза, че групичката на бара започва да се разотива. Мъжът с брадата се спря при Мустах и двамата изчезнаха за момент в някаква задна стаичка. После брадатият се появи отново с дебела пачка банкноти в ръка и ги преброи с наплюнчен пръст. Пъхна парите в задния си джоб, хвърли последен любопитен поглед към Бен и излезе навън. След няколко секунди Бен забеляза как стоповете на очуканото червено пежо се отдалечават по заснежената уличка.

След вечеря Бен и Джуд се върнаха в „Оберж“ и изкачиха тесните стълби към двойната стая. Стори им се малка и скромно обзаведена, но вътре беше топло и всичко работеше. Двете легла бяха прилежно оправени, с ръчно плетени покривки. Джуд се стовари върху леглото до вратата, въздъхна шумно и затвори очи. Колкото и да се правеше на непукист, за Бен беше очевидно, че е объркан и изтощен до краен предел от събитията през последните дни.

Бен хвърли якето си на другото легло, където вече бе оставил пътната си чанта, настани се в едно кресло и огледа стаята. Спартанското ѝ обзавеждане му допаднаше. Нямаше нито телевизор, нито радио, нито интернет връзка. Липсваше дори пожарен детектор. Това също му харесваше. Той извади от джоба си пакет „Голоаз“ и бензиновата запалка „Зипо“. Завъртя колелцето и вдиша жадно аромата на оранжевия пламък.

Нищо не можеше да се сравнява със запалките „Зипо“. Правеха ги в Брадфорд, щата Пенсилвания, от 1933 година. Бяха прости и здрави, преминали безброй изпитания. Надеждни и неостаряващи като автоматичен пистолет „Браунинг“. Бен поднесе пламъка към върха на цигарата и усети острия дим в гърлото си.

— Не бива да пушиш толкова — каза Джуд от отсрещното легло.

Бен затвори шумно капачето на запалката и си дръпна отново от цигарата.

— Защо? — попита той.

Джуд вдигна рамене. Все още лежеше със затворени очи.

— Ще умреш.

— Трогнат съм от загрижеността ти — заяви Бен.

— Кой твърди, че съм загрижен? Просто казах, че който пуши, умира.

Бен го погледна.

— Тоест, ако престана да пуша, ще живея вечно?

Джуд отново вдигна рамене.

— Не, разбира се. Пак ще умреш.

— Значи имам две възможности — отвърна Бен. — Мога да умра, правейки нещо за удоволствие, или да се откажа от него и пак да умра. Благодаря, но мисля, че знам кое предпочитам.

Джуд замълча. Скоро дишането му се забави и стана равномерно. Бен загаси цялото осветление в стаята, с изключение на малката лампа до креслото си. Допуши цигарата и поседя няколко минути, потънал в размисъл. „Майната му!“, промърмори накрая, извади нова цигара и щракна запалката. Нищо не се случи. Колелцето произведе искра, но фитилът не пламна. Толкова по въпроса за класическия дизайн и гарантираната надеждност. На проклетото нещо му бе свършил бензинът.

Той си спомни, че носи резервен флакон в багажа си, скочи от креслото и отвори чантата.

Първият предмет, който намери вътре, беше библията от къщата на свещеника. Погледа я няколко секунди, после я пъкна обратно и продължи да рови. Пръстите му напипаха нещо малко и твърдо. Не беше флаконът с течността за запалки, но той го извади и го стисна с две ръце.

До този момент бе напълно забравил за подаръка на Микаела. Занесе пакета до креслото, седна и го превъртя няколко пъти в ръцете си. Вече не му се пушеше.

Джуд спеше дълбоко и похъркваше.

Бен още чуваше думите на Микаела в съзнанието си. *Обещай ми, че няма да надничаш вътре, докато не се прибереш във Франция.* Е, сега беше във Франция. Той дръпна леко панделката и разкъса хартията.

Както очакваше, подаръкът беше книга. Но не библия, а много красиво, подвързано с кожа старо томче. На корицата със златни букви пишеше: *Джон Милтън. Избрани творби.*

Докато разлистваше книгата, Бен усети как в гърлото му засяда буца. За негова изненада от страниците изпадна малък плик и се приземи в скута му. Той го разпечата, очаквайки да открие коледна картичка. Не беше сигурен дали ще има сили да прочете веселите коледни пожелания на Саймън и Микаела.

Но вътре нямаше картичка, а два грижливо сгънати листа хартия. Бяха небесносини и ухаеха на парфюма на Микаела. Бен ги разтвори и

забеляза, че са гъсто изписани с елегантния ѝ почерк.

Скъпи Бен,

Двамата със Саймън се надяваме, че си се прибрал благополучно във Франция и четеш писмото ни с чаша хубаво вино в ръка.

За нас беше огромно удоволствие да те видим отново след толкова години, Бен, и то съвсем неочаквано.

Бен не издържаше повече. Смачка писмото на топка и го хвърли на пода.

След няколко секунди обаче се почувства засрамен, вдигна листата и зачете отново.

Долната му челюст увисна.

Двайсет години са твърде дълго време, за да пазиш нещо в тайна. Със Саймън отдавна се чудим дали е редно да ти кажем онова, което се готвя да ти съобщя. Когато те срещнахме на концерта, разбрахме, че моментът е дошъл. Ти самият никога не си обичал да увърташ, Бен. И така:

Джуд не е дете на Саймън. Той е твой син.

Ето. Най-после споделих с теб тайната, която крием от целия свят.

Не съм сигурна как ще реагираш на новината. Мога само да те уверя, че не съществуват никакви съмнения. Едва ли е нужно да ти обяснявам повече.

Сигурно през всичките тези години си подозирал, че дори когато двамата с теб бяхме заедно, Саймън изпитваше по-дълбоки чувства към мен. А щом те заряхах по онзи ужасен начин и ти изчезна от университета, Саймън беше готов да ме приеме в живота си. Той знаеше още преди раждането на Джуд кой е истинският баща, но за него беше чест да отгледа сина ти като свое дете. Надявахме се, че по-късно ще се появи братче или сестриче, но явно не такава е била волята божия.

Моля те, не си мисли, че аз и Саймън бихме дръзнали да ти вменяваме каквато и да било отговорност, пред закона или другояче. Просто си казахме, че е редно да знаеш истината. Дано някой ден да поискаш да се запознаеш с Джуд. Ще се убедиш, че е станал един чудесен, очарователен младеж... разбира се, когато използва главата си. А ако някога решиш да споделиш с него кой е биологичният му баща, оставяме избора изцяло на теб.

Надяваме се, че след като отново се срещнахме, няма да изгубим контакт. Но ако не желаеш това и предпочиташ да не се свържеш с Джуд, ще проявим разбиране. Дори и никога повече да не те видя, ти пожелавам да живееш в мир и щастие, както винаги си мечтал.

Благодаря ти, че прекара с нас Коледа. Присъствието ти направи празника много специален, а Саймън отдавна не е бил толкова щастлив.

С обич и нека Бог те благослови,

Микаела (и Саймън) Аръндел

Бен прочете писмото четири пъти, за да се убеди, че не сънува. Но нямаше грешка. Той се загледа в почерка на Микаела, докато редовете се размиха пред очите му.

Гласът на Джуд го извади от унеса.

— Какво четеш?

Младежът се прозя, свали краката си от леглото и пристъпи към него.

Бен бързо пхна писмото между страниците на книгата.

— Поезия — отвърна той със задавен глас и прочисти гърлото си.

— Поезия ли? Ужас. — Джуд видя заглавието на книгата и изсумтя. — Милтън. Веднъж се опитах да го чета, но реших, че не е за мен. Пълен е с дивотии за отминали времена. Откъде я имаш, между другото?

Бен го изгледа продължително.

— Какво? — попита Джуд.

Той не отговори. Не можеше да намери подходящите думи.

— Добре де, не харесвам Милтън. Какво толкова?

— Милтън? — повтори Бен. Мозъкът му беше блокирал. В главата му беше пълна бъркотия.

— Защо си ме зяпнал? — повиши тон Джуд и се ококори насреща му. — Плашиш ме!

— Не те зяпам — каза Бен.

— Стига глупости! Видях те! — Джуд размаха ядосано ръце. — Както и да е, какво ще правим сега? Наближава полунощ. Омръзна ми да седим на едно място и да чакаме нещо да се случи.

— Ще поспим — заяви Бен и с усилие на волята се върна към настоящето. — Утрешният ден може да е дълъг.

— Но аз спях досега. Вече не съм уморен.

Джуд отиде до прозореца и притисна носа си към стъклото. Над селската уличка се сипеше сняг.

Изведнъж Бен си даде сметка, че опаковката от подаръка на Микаела все още е на пода. Джуд трябваше само да се обърне, за да я види. Обзет от внезапна умора, той стана от креслото, вдигна хартията и я пхна в джоба си, преди Джуд да я забележи. Прибра томчето на Милтън в другия си джоб и взе якето си от леглото. Стори му се, че тежи като олово.

— Прави каквото искаш. Аз имам нужда от въздух. Отивам да се поразходя.

Все още зашеметен, Бен излезе от стаята и заслиза по стълбите към празното фойе. Павираните улици навън бяха покрити с бяла пелена. Едри снежинки се въртяха на светлината от уличните лампи и полепваха по косата и раменете му, докато той се скиташе безцелно из селото. Жителите на Сен Кристоф спяха; само тук-там се виждаше по някой осветен прозорец.

Дали писмото не беше някаква шега? Не, Микаела и Саймън никога не биха си позволили да се шегуват с такова нещо.

А може би Микаела просто бе сгрешила? Щом детето не беше на Саймън, какво пречеше да е на някой друг? Бен обмисли тази възможност, но после се засрами, че изобщо му е хрумнала подобна идея. По време на кратката им връзка с Микаела просто не бе имало друг мъж.

Той си припомни лицето на Джуд. Очите, устата, формата на скулите и челото му, цвета на косата му. Изведнъж му се стори, че вижда собствените си черти. Тази внезапна увереност го накара да си поеме дълбоко въздух. Приликата бе очевидна.

Значи беше истина. *Той е мой син.* Бен забави крачка, обърна се и погледна назад към „Оберж Сен Кристоф“. Различи прозореца на стаята им — малко светло квадратче зад тъмните очертания на строителното скеле.

Моят син е там горе.

Той поклати изумено глава. Докато крачеше в снега, мислите му се блъскаха една в друга. *Защо не са ми казали по-рано? Защо не са се постарали да ме намерят?* За миг усети, че го обзема възмущение. Не можеше да проумее защо най-старите му приятели са криели подобно нещо през всичките тези години.

Но после се опита да си представи какво бе означавало за тях едно такова решение. Едва ли им е било лесно. В писмото си Микаела

му даваше да разбере, че са го обсъждали дълго, преди да направят решаващата крачка.

Но всичко беше истина.

Аз имам син.

Бен бе стигнал до пустия селски площад. Снегът се трупаше върху пейките и железните огради около Паметника на Освобождението — мраморен фундамент с бронзови фигури на двама френски войници от Втората световна война, превити под тежестта на свой ранен другар. Бен се спря и се втренчи в тях. Изведнъж му хрумна една мисъл, която го удари като юмрук в стомаха. Трябваше да седне на най-близката пейка, за да не падне. Изпълнен с ужас, той зарови лице в дланите си.

Мъжът от тресавището в Бодмин. Начинът, по който Бен го бе удавил. Умишлено, без капка милост. Беше причинил бавна, мъчителна смърт на беззащитен враг. А Джуд го бе наблюдавал през цялото време.

Кой всъщност си ти?, запита се Бен. Как се наричаше някой, способен да действа така хладнокръвно пред очите на собствения си син? Той знаеше как. Професионален убиец. Мъж, посветил живота си на войни и кръвопролития, обучен да потиска всичко човешко в себе си, за да убива и ранява себеподобни, само защото така са му наредили.

Това беше той, Бен Хоуп. И такъв щеше да си остане цял живот. Точно поради тази причина не заслужаваше щастие и любов. Не заслужаваше Брук.

Джуд бе израснал със съзнанието, че баща му е добър човек. Двата бяха имали своите различия, но Джуд щеше да запомни Саймън като почтен и справедлив мъж, направил всичко по силите си, за да му предаде висшите си ценности. Дали би казал същото за Бен Хоуп? Как можеше да уважава човек, извършил толкова ужасни неща?

Докато зъзнеше от студ на заснежената пейка, той си спомни думите на Микаела от писмото ѝ. *Ако някога решиш да споделиш с него... оставяме избора изцяло на теб.*

— Никога! — извика Бен. — Никога няма да му кажа кой е истинският му баща.

Бен се прибираше бавно към хотела по заснежените улици, когато усети, че мобилният му телефон вибрира в джоба на панталона. Извади го, промълви „ало“ и чу непознат мъжки глас в слушалката. Мъжът беше французин, между трийсет- и четирийсетгодишен. Говореше тихо и припряно, сякаш се боеше да не го подслушват.

— Мосю Хоуп? — каза той.

— Да — отвърна Бен, премигна от снега и се опита да се съсредоточи.

— Същият мосю Хоуп, който се е интересувал от отец Лалик? — продължи мъжът.

Изведнъж съзнанието на Бен се проясни.

— Кой се обажда? — попита той.

— Имам информация за вас — заяви непознатият след кратка пауза. — Самоубийството на отец Лалик беше инсценировка. Той е бил замесен в нещо. — Мъжът замълча и добави: — Вижте, нека се срещнем. Можете ли още сега?

— Дайте ми адреса — каза Бен. — Ще дойда веднага.

— Не тук — възрази мъжът. — Селото е малко и нямам желание да се забърквам в скандала със свещеника педофил. Знаете ли къде е разрушената църква? Ще я откриете лесно, на два километра западно от селото, към Сен Африк. Ще ви чакам там след трийсет минути.

Бен бе забелязал полусрутената кула на идване. Беше му напомнила за Саймън и неговите усилия да възстановява занемарени църковни сгради.

— Добре — каза той на анонимния глас.

Изтръгнат от унеса си, Бен се затича към „Оберж“.

— Какво има? — попита Джуд, когато той нахлу в стаята.

Бен дори не го погледна. Страхуваше се, че пак ще започне да търси прилики помежду им.

— Чакай ме тук — заяви той и грабна ключовете за колата от поставката до вратата. — Излизам пак за малко.

— По това време? В снега?

Бен незабелязано извади томчето на Милтън от джоба си и го пхна в пътната чанта под сгънатите дрехи. Последното нещо, от което се нуждаеше в този момент, бе Джуд да развие внезапен интерес към ренесансовата поезия. Трябваше в най-скоро време да се отърве от писмото, въпреки че не му се искаше да се разделя с него.

— Къде отиваш? — попита Джуд. — Някой ти се е обадил по телефона, нали?

— Да. Човек от селото разполага с ценна информация и си уредихме среща. Но без теб.

— Опитай се да ме спреш — наежи се Джуд.

— Не ме ли чуваш?

— Не, *ти* ме чуй — сопна се Джуд. — Става въпрос за *моите* родители!

Бен замръзна.

— Казах...

— Знам какво каза — отвърна Бен. Как трябваше да постъпи с Джуд? Да го заключи в гардероба? Да го върже за някой стол? — Е, добре. Ще дойдеш с мен. Но не забравяй за уговорката ни. Няма да ми пречиш и ще си държиш устата затворена.

— Спомням си уговорката — заяви Джуд. — И бездруго не знам френски. — Той забеляза, че Бен е преметнал чантата си през рамо, с пушката вътре. — Неприятности ли очакваме?

Бен поклати глава.

— Едва ли. Но няма как да оставя огнестрелно оръжие в хотелската стая.

На миниатюрния паркинг зад „Оберж Сен Кристоф“ Бен изчисти падналия сняг от предното стъкло на лагуната.

— Къде е рандевуто? — попита Джуд, докато се качваше в колата.

— Спомняш ли си разрушената църква, която подминахме на идване? — каза Бен.

— Странно място за среща.

Снежните облаци се бяха разпръснали и луната светеше високо в небето, когато Бен пое предпазливо по улиците. На около два километра след края на селото, зад дърветата, се очертаваше силуетът

на старата кула. Той отби от шосето и колата заподскача по изровения коларски път, който водеше към порутения портал на църковния двор.

Наоколо нямаше други превозни средства. Бен слезе от колата и Джуд го последва през сводестия вход на църквата. Лунната светлина се процеждаше през големите дупки в покрива и хвърляше призрачни сенки във вътрешността.

— Тази църква определено е виждала по-добри дни — отбеляза Джуд, като усети миризмата на влага и мухъл.

Освен каменната зидария от сградата не бе останало нищо друго. Липсваше дори олтар, вероятно разграбен преди десетилетия. Дори каменните плочи на пода бяха изкъртени. Бен предположи, че доста къщи наоколо са били застлани с тях през последните векове. По земята се търкаляха сухи листа и прогнили дъски от някогашните дървени пейки. Снегът падаше свободно през липсващите прозорци и дупките на покрива.

— Тук няма никой — заяви Джуд. — Май са си направили майтап с теб.

— Имай търпение.

Докато Джуд крачеше напред-назад из осветените от луната руини, Бен седна върху купчина камъни и постави чантата между краката си. Бръкна вътре, извади флакона с гориво за запалката и започна да я пълни. Изкушаваше се да препрочете още веднъж писмото на Микаела, но се сдържа, върна флакона в чантата и закопча кожените каишки. Минаха десет минути. Петнайсет. Бен се зачуди дали загадъчният му телефонен събеседник изобщо има намерение да се появи. Може би Джуд беше прав.

Джуд се спря на място.

— Защо ме гледаш така? — попита той.

— Как те гледам? — Бен реши, че явно го прави несъзнателно.

— Да не би да си падаш по мъже? — каза Джуд.

— Май се нуждаеш от нова прическа — подхвърли Бен.

Собствената му гъста коса едва ли щеше да издържи военен преглед, но буйният перчем на Джуд със сигурност би предизвикал ротния сержант да го остриже нула номер.

— Момичетата ме харесват така — отвърна Джуд.

Минаха още няколко минути. Джуд потропваше с крака и трепереше.

— Тук е страшен студ! Как можеш да седиш неподвижно? А, досетих се: обучение в арктически условия.

— Казах ти да останеш в хотела. Нося плоска бутилка с уиски в чантата. Една глътка ще те стопли.

Джуд направи гримаса.

— Не, благодаря. Ти, ако искаш, чакай тук, докато ти замръзнат топките. Аз отивам в колата.

Щом Джуд излезе от църквата, Бен погледна нетърпеливо часовника си. Неговият човек закъсняваше с близо двацет и пет минути. Или не бе успял да се отскубне от компанията си, или бе размислил. Бен тъкмо се чудеше дали да не си тръгне, когато откъм входа се чу шум. Той вдигна глава.

Там стоеше Джуд в желязната хватка на едър, як мъж с вълнена шапка. Едната ръка на мъжа, облечена в кожена ръкавица, го стискаше за устата; другата държеше боен нож до гърлото му. Лунен лъч се отразяваше от тясното стоманено острие.

Още три тъмни фигури нахлуха в църквата. На лунната светлина проблесна цял арсенал от оръжия — два пистолета с големи заглушители и един къс автомат „Хеклер и Кох“, който веднага се извъртя към Бен, когато той скочи от мястото си.

Бен погледна към пътната чанта в краката си. Гладкоцевната пушка беше вътре, със зареден патрон в цевта. Със същия успех обаче можеше да бъде в Ханой — шансовете му да разкопчае кожените каишки и да я извади, преди да го е покосила градушка от куршуми или Джуд да бъде ранен смъртоносно, бяха нищожно малки.

— Съветвам ви да останете напълно неподвижен, майор Хоуп — каза високата фигура с автомата и пристъпи напред.

Мъжът беше в края на петдесетте, висок и жилив. Луната хвърляше плътни сенки върху хлътнолите му бузи и дълбоко поставените му очи. Тънките му устни бяха стиснати, гъстата му коса — късо подстригана над челото. Бен се опита да определи произхода му по акцента. Звучеше като южноафриканец, но не съвсем. Може би беше родезиец от старата школа. Едно нещо бе сигурно — не беше местен. Нито пък аматьор. Дулото на автомата, насочено в гърдите на Бен, не потрепваше. Мъжът направи две крачки напред и спря. Намираше се достатъчно близо, за да улучи целта още с първия откос, и твърде далече, за да остави каквато и да било възможност за противодействие. Всякакъв опит на Бен да му отнеме оръжието би бил равносилен на самоубийство.

Мъжът извади телефон от джоба си. Без да изпуска от очи Бен, избра някакъв номер. Обаждането беше съвсем кратко.

— Тук е Гант. Хванахме го.

Гант. Един професионалист не разкрива името си пред човек, когото смята да пощади.

Бен погледна Джуд. Едрият мъж с вълнената шапка притискаше острието на ножа към гърлото му. Очите на Джуд бяха изцъклени от ужас. От устата му изпод кожената ръкавица излезе сподавен звук.

Кожата на Бен настръхна, кръвта закипя във вените му.

— Пуснете го — каза той. — Момчето няма нищо общо с тази история. Просто е един стопаджия, когото взех по пътя.

Високият на име Гант се усмихна.

— Често ли каните стопаджии в хотелската си стая, майор?

Бен не отговори. Очите му шареха между въоръжените мъже. Двата пистолета бяха насочени към него. Нямаше накъде да мърда.

— Вече знаем кое е момчето — заяви високият мъж, без да се обръща към Джуд. — Синът на Аръндел. Или той ще ни каже всичко необходимо, или вие, майор. И не губете време. Може да не ви остава много. А сега ритнете чантата встрани, ако обичате. Разбрахме, че сте способен на изненади.

Бен се поколеба, но после изрита чантата на метър-два от себе си.

Без да изпуска Бен от прицела на автомата си, Гант даде знак на мъжа с ножа. Той се усмихна и го притисна още по-силно към гърлото на Джуд. Кожата отдолу се изпъна. При най-малкото странично движение острието щеше да се вреже дълбоко в плътта му. Джуд ококори очи, от гърлото му излязоха нечленоразделни звуци.

— И така — продължи Гант, — кой от вас ще ни съобщи къде е мечът?

Бен обмисляше трескаво вариантите за действие. Можеше да каже истината, а именно че и двамата не знаят почти нищо по въпроса, след което със сигурност нямаше да излязат живи от тук. Или пък да се опита да спечели време, докато се появи възможност за контраатака. Не беше кой знае какво, но при сегашните обстоятелства не му оставаше друг избор.

— Мечът е при Уес — заяви накрая той. Поне това не беше лъжа.

— Къде по-точно? — попита равнодушно Гант.

Очевидно още не бяха хванали Уес или пък го бяха открили мъртъв. При всички случаи мишената им се изплъзваше.

Бен се поколеба, преди да отговори. Гант отново даде знак на колегата си. Едрият мъжага се ухили. Джуд изкрещя от болка. Бен видя как струйка кръв потича под острието на ножа и потрепери от ужас.

— Спри! — извика той със свито гърло.

Гант вдигна ръка. Разочарован, мъжът отпусна ножа. Кръвта се стичаше по шията на Джуд, но раната не беше дълбока.

— Няма да повтарям въпроса си, майор — настоя Гант.

— Името ми е Бен — заяви той, без да отделя поглед от Джуд. — Но вие вече го знаете. — *Ще се измъкнем от тук*, казваха очите му. *Само ме наблюдавай. Всичко ще се оправя.*

Изпитваше ужас при мисълта, че това може да е най-голямата лъжа в живота му.

— Аз също съм бил военен — продължи Гант, сякаш за да поддържа разговора. — В миналото. Сражавал съм се за родината.

— А сега убиваш за пари — отвърна Бен. — Не е зле.

Гант го удостои с тънка усмивка.

— Не разполагаме с много време. И така, къде е мечът?

— Сам никога няма да го намериш — обясни Бен. — Но аз мога да те отведа до мястото, където го е скрил Уес.

Гант поклати глава.

— Не става. Просто ни кажи къде е. Последен шанс.

Бен кимна.

— Е, добре. Имам карта в джоба си. Мястото е отбелязано на нея.

— Карта? — попита подозрително Гант.

— В нощта, когато къщата на Саймън беше претърсена — отговори Бен, — аз я взех от сейфа му. На нея пише всичко.

Лицето на Гант остана безизразно.

— Подай я насам.

— Ако посегна да я извадя, ще ме застреляш — възрази Бен. — Ела при мен и бръкни в джоба ми.

Мислено вече проиграваше сценария. Високата фигура на Гант пристъпва към него и протяга ръка, за да опипа джобовете му за картата. Цялата тежест на оръжието пада върху другата му ръка. Със светкавично движение Бен отклонява цевта встрани. Вероятно е Гант да произведе единичен изстрел или цял откос. Но за част от секундата Бен вече му е нанесъл смъртоносен удар в носа с ръба на дланта си.

След като взема автомата, следващата му задача е да неутрализира мъжа с ножа, без да засегне Джуд. Трудно изпълнимо. Но не и невъзможно. Бен е прекарал безброй часове на полигона в Хирфорд, където се е упражнявал да стреля с „Хеклер и Кох“ в подобен вид ситуации.

Междувременно двамата мъже с пистолетите произвеждат няколко изстрела. Бен поема поне два куршума в тялото си, преди да успее да ги ликвидира с откос от автомата.

Той не си правеше илюзии, че ще остане невредим. Но в този момент вече не се интересуваше как да спаси собствената си кожа. Единствено Джуд имаше значение.

Гант поклати глава и целият му план отиде по дяволите.

— Слушай ме внимателно и няма да те застрелям. Извади картата с палец и показалец. Бавно, полека. После я пусни на земята.

Бен изпълни точно указанията. С предпазливи движения разтвори лявата половина на коженото си яке, бръкна във вътрешния джоб и извади картата на района, която бе купил на път за Сен Кристоф. Залюля я във въздуха и я подхвърли към високия мъж с автомата. Но не улучи съвсем целта. Точно както искаше.

Гант цъкна неодобрително с език.

— Кофти хвърляш.

— Извинявай — каза Бен.

Гант направи крачка напред. После още една. Очите му се отклониха за миг от Бен и се приковаха в картата на пода. Той се наведе към нея и протегна ръка, за да я вземе. Намираше се в обсега на Бен, макар и на границата.

Сега беше моментът. Бен бе изиграл единствения си коз. Щом Гант успееше да разгледа картата отблизо, с него и Джуд беше свършено. Джуд щеше да умре незабавно. Той също, ако имаше късмет. Ако ли не, щяха да го закарат на друго място, да го изтезават и да захвърлят обезобразения му труп в някоя канавка.

Когато Гант се наведе да вдигне картата, всички мускули в тялото на Бен се напрегнаха. Атаката трябваше да бъде светкавична — няколко движения, слети в едно, изпълнени невероятно бързо и ловко. По-бързо от проникването на острие от карбонова стомана в човешка плът, по-бързо, отколкото пръстът се свива около спусъка.

Бен си даде сметка, че трепери от страх. Не за себе си, а за Джуд.
Той е твой син.

Гант не гледаше в него; вниманието му бе изцяло съсредоточено върху картата и той не забеляза атаката.

Кракът на Бен се изстреля напред. Върхът на обувката му се заби в лицето на Гант, който изпъшка от болка. Главата му се изметна назад

от удара и Бен се хвърли към автомата.

В този миг вътрешността на църквата експлодира във вихрушка от куршуми.

В подобни моменти законите на физиката сякаш отпадат, милисекундите се превръщат в часове и човек действително има време да види живота си като на кинолента, преди куршумът да е изминал разстоянието от дулото до мозъка му. Като на забавен каданс Бен наблюдаваше как лицето на Гант се разцепва от нечовешкия удар и от него бликва кръв. В следващия миг той заби коляно в ребрата му, усети хладната стомана на автомата и го изтръгна от ръцете му. Чу приглушения изстрел на единия пистолет и свистенето на куршума покрай ухото си. Джуд изкрещя сякаш на милиони километри от там, в далечния край на църквата.

Гант риташе и се съпротивляваше. Хванал здраво автомата, Бен се претърколи по пода. *Фун! Фун!* Снабдените със заглушители пистолети не спираха да стрелят.

За част от секундата с периферното си зрение Бен забеляза човешка фигура, застанала на входа на църквата. Разнесе се оглушителен трясък, който неутрализира шума от битката. Проблесна оранжев пламък, последван от облак дим. После втори трясък разцепи като мълния тъпанчетата му.

Бен не разбираше какво става. Знаеше само, че държи автомата в ръцете си. Представи си как ужасното острие се впила в плътта на Джуд. Нанесе още един безмилостен удар в окървавеното лице на Гант, вдигна оръжието и инстинктивно се прицели в едрия мъж с ножа. В полумрака, зашеметен от експлозиите и искрите, той едва виждаше през мерника. Усети как спусъкът поддава под натиска на пръста му и изстреля къс откос от три 9-милиметрови куршума.

Джуд политна на една страна, мъжът с ножа на друга. Джуд се строполи тежко на пода и се претърколи; нападателят му падна по гръб и не мръдна повече.

Бен се обърна и видя, че единият от мъжете с пистолетите лежи безжизнено на земята. Другият стреля и куршумът рикошира от

каменните стени на църквата. Бен си даде сметка, че той се цели във фигурата на входа, която оставаше полускрита зад облака дим.

Трети мощен трясък изпълни църквата. Мъжът с пистолета полетя във въздуха и се стовари на пода.

Бен вече тичаше към Джуд и го викаше по име. Забеляза, че дрехите му са подгизнали от кръв, но се досети, че тя е на убития нападател с ножа. Порезната рана на шията му беше съвсем плитка. Бен пусна автомата и му помогна да се изправи.

Престрелката приключи също толкова бързо, колкото бе започнала. Трупове на трима мъже се търкаляха по пода на църквата. Единият беше убит от Бен, другите двама от непознатия до вратата, който държеше огромен револвер. От дулото му излизаше бял дим и се смесваше с огромния облак наоколо. Вътрешността на църквата се изпълни с остра миризма на развалени яйца. Патроните на мъжа бяха пълни със старомоден черен барут, какъвто бяха използвали предците му в продължение на векове.

Гант, шефът на екипа, бе застанал на лакти и колене и стенеше от болка. От носа и устата му течеше кръв. Беше ранен и замаян, но все още опасен. Той забеляза един от падналите наблизо пистолети и посегна към него с изненадваща бързина.

— *Ah, non, non. Pas si vite* — каза фигурата на входа, вдигна димящия револвер и умело запъна с палец ударника. От дулото изскочи огнен език и Гант се просна на земята като смачкано насекомо.

Бен остави Джуд до каменната стена и се приближи до новодошлия.

— Благодаря, но предпочитам да го разпитам — заяви той и посочи намръщено кървящия труп на Гант.

Мъжът вдигна рамене и отговори сърдито на френски:

— Така ли се обръщаш към човек, който току-що ти е спасил живота?

Бен го изгледа. Къде ли го бе виждал преди? Беше висок приблизително колкото него, с десетина години по-стар, облечен с карирана риза на селскостопански работник. Изведнъж го разпозна като един от мъжете от бара в Сен Кристоф. Онзи, който имаше някакъв бизнес с Мусташ и бе излязъл от задната стаичка с пачка банкноти.

— Кой си ти? — попита Бен.

— Казвам се Жак Рабие. Познавах Фабрис Лалик и също се опитвам да открия истината за смъртта му. — Той подритна един от трупите на пода, сякаш беше чувал с жито. — Изглежда, не съм единственият, който е искал да говори с теб.

— Ти ли ми се обади?

Рабие поклати глава.

— Сигурно е бил един от тези приятелчета. И ти се хвана в капана им, *mon vieux*.

— Как ни откри?

— Селото ни е малко. Знаех къде сте отседнали със сина ти.

— Той не е мой син — възрази Бен, но сам не си вярваше.

Рабие повдигна вежди.

— Прилича на теб.

— Какво разправя този? — обади се отстрани Джуд, като притискаше с длан порязаната си шия. Изглеждаше преbledнял и изтощен.

— Нищо — отвърна Бен. — Продължавай — подкани той на френски непознатия.

— Бях тръгнал към хотела, за да поговорим, но те видях да излизаш забързано от там и те проследих. Стори ми се странно, че идваш тук посред нощ, и реших да те наблюдавам. Мъжете се появиха иззад дърветата. Това също ми се стори необичайно. После сграбчиха момчето и аз прецених, че е време старият Жак да се намеси.

— Задължен съм ти, Жак. Само едно не разбирам. Ако наистина си искал да поговорим, защо носиш патлак със себе си?

Рабие вдигна нагоре револвера и се ухили. Бен никога не бе виждал оръжие с капси и черен барут в действие. Сигурно беше от втората половина на XIX век, от времето преди изобретяването на патроните с гилза и бездимния барут. В Англия човек трябваше да се сдобие с цял куп разрешителни, за да притежава такава; във Франция не съществуваха подобни ограничения.

— Винаги го нося със себе си — каза Рабие. — Нещо като предпазна мярка, откакто хвърлиха Фабрис от моста.

— Мислиш, че е бил хвърлен?

— А ти как мислиш?

Бен извади пакета „Голоаз“ от джоба си, предложи цигара на французина и сам запали една.

— Изглежда, не си от хората, които веднага викат жандармерията — заяви той и посочи трупове на земята.

Мъжът се изсмя.

— Бернар, шефът на полицията, е сред най-редовните ми клиенти. — Той се изплю. — Но останалите не са по-добри от нацистите, които убиха баба ми и дядо ми по време на окупацията. Гестапо отново се върна по тези места, само че главатарите им са в Брюксел вместо в Берлин.

Бен не попита по каква линия въпросният Бернар е сред най-редовните клиенти на Рабие, но нещо му подсказваше, че новият му приятел е в бизнеса с контрабанден алкохол. Бен бе живял достатъчно дълго във френската провинция, за да знае, че черният пазар е в разцвета си.

— Предполагам, че нямате повече светски ангажименти тази вечер? — добави Рабие.

— Светският ни ангажимент току-що приключи — отвърна Бен.

— Тогава елате с мен до фермата. Ще разкараме тия нещастници там и ще поговорим. Можете да останете през нощта.

Рабие отиде да докара пикапа си, скрит между дърветата, и го приближи на заден ход до църковната врата. Джуд се сви в дъното на порутената постройка, докато Бен и французинът вдигаха трупове от земята и ги хвърляха един по един отзад в каросерията. Рабие не се смущаваше особено от кървавия товар и дърпаше щастливо от цигарата си.

— Май не ти е за пръв път? — обърна се той към Бен с крива усмивка.

— Интересно, тъкмо се канех да те питам същото — заяви Бен.

— Истината е, че не съм го правил преди. Често обаче съм се чудил къде бих погребал някой досадник, който си позволи да се бързика с мен.

Рабие покри трупове с брезент, привърза товара с въже към ъглите и се приготви за тръгване. Двамата с Бен се разбраха да карат един зад друг към Сен Кристоф, за да може Джуд да вземе раницата си от хотела.

— Добре ли си? — попита Бен, когато потеглиха след пикапа на Рабие.

Джуд се беше умълчал и притискаше носна кърпичка към шията си. Дрехите му бяха подгизнали от кръвта на убития мъж. Служителите на „Херц“ нямаше да се зарадват особено, като видеха състоянието на седалките.

Джуд се изсмия мрачно.

— Родителите ми са мъртви, а аз дори няма да отида на погребението им. Бягаме от престъпници, които искат да ни ликвидират заради някакъв си скапан меч. Изцапан съм с кръвта на непознат човек, който току-що беше убит пред очите ми. Кой беше поред, осмият ли? Вече престанах да ги броя. Крадем коли, пренасяме нелегално оръжие, за малко не ми прерязаха гърлото... Да, откакто те срещнах, си изкарвам страхотно.

Броят на убитите е десет, помисли си Бен, но замълча.

Джуд посочи през стъклото към пикапа на Рабие.

— Нали разбираш, че този тип е побъркан?

— Познавал съм и по-луди от него.

— За съжаление, ти вярвам.

След като взеха нещата на Джуд от „Оберж“, те се върнаха при Рабие, който ги чакаше на края на селото, и го последваха към фермата. След половин час по тесните пътища пикапът сви рязко през една порта и заподскача към голяма къща, заобиколена от пристройки. Каменната зидария се нуждаеше спешно от ремонт, един от капаците на прозорците се беше откачил от долната си панта и хлопаше на вятъра.

— Тук е по-зле от „Черната скала“ — отбеляза Джуд.

— Струва ми се, че домакинът ни е ерген — добави Бен.

Рабие ги въведе вътре. Във всички ъгли бяха натрупани дървени каси. Бен си помисли, че правилно е отгатнал заниманието на новия си познат. Французинът показа на Джуд банята и му подаде чиста кърпа, за да се подсуши. Дрехите му бяха напълно съсипани.

— Ще ги изгорим по-късно — заяви той и се обърна към Бен. — Хайде, трябва да погребем умрелите пльхове. После ще говорим.

След като разтовариха трупите от пикапа, Бен пребърка и четиримата за документи, но не откри нищо. В това време Рабие отми с маркуч кръвта от каросерията и отиде до близката барака. След малко се чу рев на дизелов двигател и отвътре се появи неголяма фадрома. Двамата нахвърляха трупите в кофата, Бен се качи при Рабие в кабината и французинът подкара машината към края на двора. Там имаше огромна купчина оборски тор, на места над три метра висока. Рабие дръпна един лост и трупите паднаха на земята като чували с боклук. После фадромата започна да дълбае голяма дупка по средата на вонящата купчина.

Десет минути по-късно дупката беше заровена и от убитите мъже не се виждаше и следа.

— След няколко сезона от тях ще стане чудесен тор за нивите ми — извика Рабие през грохота на двигателя, докато откарваше машината обратно към бараката.

Когато двамата се върнаха в къщата, Джуд бе привършил с миенето и се бе преоблякъл в джинси и яркожълто горнище на анцуг от раницата си. Миришеше на антисептичен лосион, а върху раната на шията му бе залепен лейкопласт. Пребледнял, той седна тихо в кухнята. Домакинът стовари три малки чаши върху масата и извади от бюфета бутилка без етикет, съдържаща някаква прозрачна течност, която според Бен определено не беше вода. Рабие измъкна тапата със зъби и напълни чашите до ръба.

Бен отпи предпазливо и течността изгори езика му. Преглътна и усети как алкохолът преминава като разтопен метал по хранопровода му. Още една глътка толкова скоро след първата можеше да се окаже фатална. Питието му напомняше домашния бърбън, който бе опитвал навремето в Монтана, само че беше поне два пъти по-силно.

— Ти ли го правиш? — попита той Рабие, когато отново бе в състояние да говори.

Французинът вдигна рамене. След като бе помогнал на Бен да убие и погребе четирима мъже в присъствието на Джуд, едва ли имаше какво да крие.

— Това ми е бизнесът. Е, не е напълно легален, *naturellement*. Но е много популярен сред клиентелата, когато баровете официално са затворили и фашистите спят в леглата си.

Бен отпи още една глътка и реши, че може да му хареса.

— Да поговорим за Фабрис. Добре ли го познаваше?

— Беше най-добрият ми приятел — отвърна Рабие. — Израснахме заедно. Бяхме много близки. Достатъчно, за да знам, че не е педофил. Обичаше децата, но по съвсем нормален начин. Всеки, който твърди друго, е долен лъжец!

— Преди да бъде убит, той е звънял по телефона на един колега в Англия, мой близък приятел и баща на Джуд. Оставил му е съобщение, че го следят.

Рабие кимна.

— Така е. Следяха го. И понеже е изпаднал в паника, е дошъл тук, във фермата. Надявал се е, че ще се скрие от преследвачите си.

Бен се изненада от увереността на Рабие.

— Ти видя ли го?

— Ако го бях видял, щеше да е още жив. Но не съм бил вкъщи. — Рабие бръкна в джоба си, извади сребърно кръстче със скъсана верижка и го сложи внимателно на масата. — Беше на Фабрис. Подарък от майка му, когато е бил на девет години. Никога не го сваляше от врата си. Искаше да го погребат с него. — Той замълча, втренчен в миниатюрния кръст. — Въпросната вечер доставях стока на някои от местните кръчми. За да не ги надуши полицията, клиентите ми държат това да става по тъмно. Ето защо се прибрах доста късно. Още с пристигането си забелязах нещо необичайно. Елате, ще ви покажа.

Излязоха навън и Рабие ги поведе през двора към големия дървен хамбар зад къщата.

— Ето — посочи той. — Тук намерих отпечатъци от гуми на кола. В калта имаше стъпки от няколко мъже, както и следи от обувки, които са били влачени по земята. Изглежда, човекът се е съпротивлявал, докато са го отвеждали нанякъде. Стъпките тръгнаха от там.

Рабие кимна към хамбара. После отиде до голямата врата и я отвори със скърцане. Пресегна се, запали лампата и даде знак на Бен и Джуд да го последват.

Когато влязоха в хамбара, той посочи купчината слама на пода.

— Следи от борба имаше и тук. — Рабие се наведе и вдигна дървения капак на пода. — А вътре намерих верижката с кръстчето на Фабрис.

Бен пристъпи до отвора и огледа пространството под него.

— Прекарал съм целия си живот в тази ферма — каза Рабие. — Като деца двамата с Фабрис се криехме в подземие с часове. Като младежи слизахме долу, за да пушим и да се целуваме с момичета. — Лицето му се разтегна в характерната крива усмивка, но после отново стана сериозно. — Фабрис се е върнал тук след много години, за да избяга от враговете си, но те са го намерили и са го отвлекли. Кръстчето се беше закачило от вътрешната страна на капака. Все едно ми е оставил знак.

Рабие се изправи и спусна капака.

Бен започна да обяснява на Джуд:

— Каза, че тук е открил...

— Схванах смисъла — прекъсна го Джуд. — А защо не е повикал полиция?

Рабие разбра последната дума от въпроса му.

— Те не могат да помогнат — отвърна на френски той. — Щом тези хора са в състояние да убият приятеля ми и да го нагласят да прилича на самоубийство, какво ли биха направили с мен? Освен това не искам ченгетата да си навират носа наоколо. Ами ако открият казаните ми? Старият Жак ще отиде право в затвора.

— В дома на Фабрис имало ли е проникване с взлом същата нощ? — попита Бен, докато се връщаха към къщата.

— Дори да е имало, не са оставили следи — заяви Рабие. — Мислиш си за порнографските снимки, нали? Как са ги качили на компютъра му?

— Убийците на Фабрис държат не просто да премахнат жертвите си, а и да ги опозорят — обясни Бен. — Отнемеш ли живота на някого, започват въпроси. Опетниш ли доброто му име, всичко бързо утихва. Колкото по-голям е скандалът, толкова по-плътна е димната завеса.

— *Putain de salauds* — промърмори с отвращение Рабие. — Мръсни копелета. Но какво се е случило всъщност? В какво се е забъркал бедният Фабрис?

— Фабрис е бил член на международен екип, оперирал във Франция, Англия, Америка и вероятно Израел. Работели са заедно по някакъв изследователски проект, заради който са отишли в израелската пустиня.

— Знаех, че Фабрис е пътувал до Израел — отвърна Рабие. — Беше там две седмици, но така и не спомена защо. После ходи до Америка. И в двата случая държеше да запази причините в тайна.

Бен си спомни как Микаела му бе разказала, че Саймън на два пъти е посещавал Щатите, за да се срещне с някакъв „експерт“. Той се зачуди дали не е ставало дума за въпросния Уес.

— Фабрис обясни ли в коя част на Щатите е бил?

— Не, отговаряше уклончиво. Отначало си помислих, че е странно да крие подобни неща от мен. По принцип той признаваше единствено тайната на изповедта.

— Проектът, по който са работели, е бил свързан с някакъв меч — заяви Бен. — Свещен меч. Споменавал ли е за него?

— *Une épée sacrée* — повтори Рабие и поклати замислено глава. — Не, не съм чувал нищо такова.

— А останалите членове на екипа? — попита Бен. — Саймън Аръндел в Англия? Американец на име Уес, жена на име Марта, някакъв израелец, който ги е придружавал в пустинята?

Рабие отново поклати глава.

— Никога не е говорил за тях. Този Саймън в Англия... ти каза, че е твой приятел?

— Саймън е мъртъв — отвърна Бен. — Убиха и него, и жена му. Затова съм тук. — Той посочи Джуд, който седеше наблизко, вперил празен поглед в пространството. — Момчето е техен син.

— *Merde* — въздъхна Рабие. — Много съжалявам. Но всички тия хора също търсят меча, нали? Защо?

— Не знам защо. Знам единствено, че са добре организирани и не си поплюват. Известно им е например, че Саймън е държал при себе си повечето записки от изследванията. Следователно са подслушвали телефонните му разговори с Фабрис и други негови сътрудници.

Веднага след като отстраниха Саймън, се опитаха да откраднат материалите от дома му.

Рабие помисли малко и каза:

— Ето защо не е имало обир в къщата на Фабрис.

— Поради същата причина убиха приятеля ми по този начин — допълни Бен. — Едно самоубийство, последвано незабавно от обир, би изглеждало подозрително. Вместо това инсценираха автомобилна катастрофа. Убеден съм, че щяха да постъпят така и с мен и Джуд, ако ни бяха хванали снощи. Тази вечер не беше първият им опит.

Рабие повдигна вежда.

— Рисувах много, приятелю. Мъжете, които погребяхме, бяха професионални убийци, нали?

Бен кимна.

— Поне единият беше бивш военен. Може би и останалите. Допускам, че са наети от частни лица.

— Наемници? *Putain de merde!* — Рабие погледна Бен с присвити очи. — И сега възнамеряваш да разкриеш кои са, нали? Явно не си страхливец. И ти ли си войник?

— Бях, някога.

— Личи си — каза Рабие. — Но сам срещу всички тези хора... Как ще подходиш?

— Най-уместно ще бъде да ги проследя чрез меча — отвърна Бен. — Ако знам какво представлява, къде се намира и защо е толкова важен, ще науча кой се интересува от него и е готов да пожертва човешки живот, за да го притежава. Така ще спечеля предимство пред тях.

— И тогава ще им отмъстиш, нали?

Бен не отговори.

— А момчето? — попита Рабие и посочи Джуд. — И него ли ще водиш със себе си?

Джуд разбра думата *garçon* и се наежи.

— Би ли му обяснил, че не съм момче? — заяви той и се изчерви.

— Нямам друг избор — продължи Бен, без да обръща внимание на Джуд. — Голям инат е. Като баща си на неговата възраст. Не мога да разчитам, че ще го заваря там, където съм го оставил.

— Защо не го оставиш при мен? Ще се погрижа нищо лошо да не му се случи.

— Благодарен съм ти за предложението — каза Бен. — И със сигурност ще се възползвам, поне тази нощ.

— Тази нощ ли?

Бен кимна.

— Щом убийците не са влезли в къщата на Фабрис, сигурно ще открия там нещо полезно. Смятам да се отбия за малко.

— Не забравяй мадам Ламон — предупреди го Рабие. — Тя е нащрек като овчарско куче, въпреки че е на седемдесет и две.

— Вече се запознахме с мадам Ламон — усмихна се Бен. — Има вид на енергична жена.

— Енергична? Тя е природна стихия. За двацет години успя напълно да вземе страха на Фабрис. Старицата е истинско зло. Освен това внукът ѝ работи в жандармерията.

— Притежава ли огнестрелно оръжие?

— Не бих го изключил. Трябва да подходиш много внимателно.

— Проникването в чужди къщи не е ново за мен — заяви Бен.

Рабие се ухили.

— Какъв си бил всъщност, войник или разбойник? Във всеки случай няма да ти се наложи да влизаш с взлом. Докато Фабрис беше в Израел, мадам Ламон посети болната си сестра в Перпинян. Тогава Фабрис ме помоли да храня котарака му Лафайет. Беше стар, после умря. Но ключът от задната врата още е у мен. — Той се приближи до скрина, бръкна в горното чекмедже и извади железен ключ. — Значи се разбрахме. Тази нощ отиваме там.

— Аз отивам — уточни Бен. — Ти не. Работя сам. От теб искам да ми начертаеш план на къщата.

Бен не проникваше за пръв път в чуждо жилище посред нощ, но ключът от къщата на отец Лалик улесняваше значително задачата му. След като паркира колата далече от мястото, той се запромъква безшумно през градината. Носеше ръкавици от телешка кожа, взети назаем от Жак Рабие, и малко фенерче в джоба си. Чантата със скъпоценното писмо, което бе твърдо решил да не показва на Джуд, беше скрита под предната седалка на реното.

Приклепнал зад храстите в градината, Бен дръпна нагоре ръкава на якето си и се втренчи в светещите стрелки на часовника. Минаваше три часът. Навън духаше леден северен вятър, който огъваше клоните на дърветата. Бен се спря за момент, за да огледа прозорците на горния етаж. Според подробната скица, начертана от Рабие, там се намираше стаята на страховитата икономка. Всички прозорци бяха тъмни. Церберът явно си беше в леглото и спеше дълбоко.

Бен пристъпи внимателно към задната врата. Беше намазал стария железен ключ обилно с грес, за да не изскърца в бравата. Мушна го в ключалката и бавно го завъртя. Вратата се отвори безшумно. Бен влезе и изчака няколко секунди, докато очите му свикнат с непрогледния мрак. Заслуша се. Ако не се брояха тиктакането на големия часовник в коридора и свиренето на вятъра отвън, тишината беше пълна.

Бен беше запаметил наизуст вътрешното разположение на къщата. В края на коридора имаше задно стълбище от двете страни с по една врата. Дясната водеше към салона, а лявата — към друго стълбище, което слизаше към избата, превърната отчасти в домашен кабинет на отец Лалик. Тъкмо натам се бе насочил Бен. Когато вратата се затвори зад гърба му, той включи фенерчето и заслиза тихо по изтритите каменни стъпала.

В избата все още се съхраняваше внушителна колекция от вина; в полумрака се виждаха стелажи, отрупани с прашни бутилки. Фабрис Лалик положително е обичал да си пийва, помисли си Бен, когато

лъчът на фенерчето му освети празна винена чаша и отворена бутилка бордо на малката масичка до стелажите. Последното питие на мъртвеца.

В другия край на избата се намираше кабинетът на свещеника, обзаведен с типично френски усет за стил и уют. Бюрото беше масивна дъбова антика, върху канапето артистично бяха нахвърляни възглавници, персийският килим беше разръфан по краищата. Имаше и декоративна кадифена завеса, привързана със златисто въже с пискюл.

Когато освети кабинета с фенерчето си, Бен забеляза колекцията от картини по стените — пастелна рисунка на коне в ливада, скица с въглен на селска църква и два пейзажа. Всички носеха един и същ подпис: *Ф. Лалик*. Свещеникът определено бе притежавал талант. Същото не можеше да се каже за автора на поставения в пищна позлатена рамка портрет на папата, окачен над бюрото до голямо разпятие.

Бен насочи фенерчето към бюрото. На плота сега нямаше нищо, освен портативен телефон, но върху полираната повърхност ясно се виждаха следите от гумените крачета на компютър. Най-вероятно машината все още се намираше сред веществените доказателства в близката префектура, със снети от нея пръстови отпечатащи и изваден харддиск. Съдържанието му навярно бе картотекирано и съхранено за вечни времена като свидетелство за огромното падение на свещеника.

В този момент на Бен му се стори, че чува шум от горния етаж. Моментално загаси фенерчето и застана неподвижен в пълния мрак, наострил уши. Дали бе доловил изскърцване на врата, или някой ходеше из къщата? А може би просто един от капациите на прозорците се блъскаше на вятъра? Той изчака няколко минути и след като шумът не се повтори, запали отново фенерчето и продължи огледа на бюрото. Беше голямо и симетрично, с широко централно чекмедже и по четири по-малки от двете страни. Общо девет. Бен издърпа средното чекмедже и се разрови из безразборно натрупаните вътре книжа. Не откри нищо интересно.

Следващите седем чекмеджета се оказаха също толкова разхвърляни. Или отец Лалик бе обичал безпорядъка, или полицаите бяха претърсили напосоки вещите му, търсейки още улики за престъпленията му. Но ако се бяха надявали в писмата от енориашите,

в сметките и църковните тефтери да открият следи към цяла педофилска мрежа, оперираща в Средните Пиренеи, вероятно бяха останали горчиво разочаровани. Изглежда, бяха иззели от къщата единствено компютъра.

Последното чекмедже се намираше най-долу вляво. То леко заяждаше и Бен трябваше да дръпне по-силно дръжката, за да го отвори. Беше почти празно. Напред се изтърколи елегантна автоматична писалка. Вътре имаше още няколко предмета: чифт очила с бифокални лещи, кутийка с мастилени патрони за писалката и кламери. Сред дреболиите Бен откри тънък кожен портфейл, в който бяха поставени паспортът и личната карта на покойника. Той разгледа граничните печати от Израел и САЩ, показващи датите на пътуванията му. Откакто паспортът бе издаден преди осем години, свещеникът не бе ходил никъде другаде извън Европа.

Информацията беше интересна, но не хвърляше нова светлина върху вече известните факти. Бен започваше да си мисли, че среднощното му посещение в къщата на Лалик е напразно. Той пхна паспорта и личната карта обратно в портфейла, върна го на мястото му и затвори чекмеджето. Отвътре се чу потропване, когато автоматичната писалка се претърколи и се удари в задната преграда.

Обзет от чувство на безсилие, Бен се канеше да се отдалечи от бюрото, но изведнъж се спря. Нещо не беше наред. Отново отвори чекмеджето и писалката се претърколи напред. Той освети вътрешността с фенерчето и опипа с пръсти задната преграда. Бюрото беше дълбоко и в другите чекмеджета ръката му влизаше чак до лакътя. Не и в това. По някаква причина долното ляво чекмедже беше с десетина сантиметра по-късо от останалите.

Когато се опита да го извади докрай, Бен откри, че нещо вътре заяжда. Изследвайки слепешком вътрешността, с върховете на пръстите си докосна малка дъсчица. Побутна я леко и чекмеджето изскочи навън. Действително беше с десетина сантиметра по-късо, но сега Бен виждаше защо: отзад имаше тайно отделение. Той се усмихна. Понякога и полицейската некадърност можеше да бъде полезна.

Тайното отделение съдържаше само два предмета: джобен скицник и телефонно тефтерче. Бен нетърпеливо вдигна скицника и го разлисти. На първата страница отец Лалик беше нахвърлял ескиз за рисунката с конете; на другите няколко се бе упражнявал за пейзажите

си. Бен подозираше, че се е озовал в поредната задънена улица, и мислеше да се откаже.

Но на следващата страница намери нещо напълно различно. С молив бяха очертани контурите на меч, какъвто не бе виждал никога преди. Странно оръжие с изчистени форми, сърповидно острие и закривена дръжка, които разкриваха несъмнено източно влияние. Бен не беше експерт по хладни оръжия, но по съотношението между дръжката и острието заключи, че в действителност мечът е бил дълъг най-много метър и двайсет, не повече от голямо мачете.

Той обърна на следващата страница и попадна на нова, по-подробна скица на същото оръжие. Върху острието бяха гравирани миниатюрни надписи, но Бен не успя да ги разчете.

Едва ли беше съвпадение. Това трябваше да е мечът.

Докато гледаше втренчено рисунката, отново чу онзи шум. Този път определено не беше вятърът. Някой приближаваше към избата. Той веднага изгаси фенерчето и приклепна зад бюрото. Нямахше къде другаде да се скрие.

Вратата на избата се отвори и лампата светна. По каменните стъпала отекнаха стъпки. Бен надникна предпазливо иззад бюрото и зърна мадам Ламон. Беше по халат, сивата ѝ коса стърчеше във всички посоки. Той едва ли не очакваше да види пистолет в ръката ѝ. Дребна женица, голям звяр.

Когато обаче икономката слезе по стълбите, Бен я чу да си тананика под носа и разбра, че е пияна. Сигурно цяла вечер се бе наливала в стаята си, но в даден момент бе заспала и сега идваше за още. Тътрейки пантофите си по пода, старицата се насочи към малката масичка между стелажите. Настани се на стола, измъкна тапата от бутилката и напълни догоре чашката, след което я гаврътна на един дъх.

Интересно, помисли си Бен. Толкова за последното питие на мъртвеца. Какво щеше да прави сега? Дъртата алкохоличка можеше да остане тук цяла нощ. Нямахше време да я чака да се напие до безсъзнание.

Мадам Ламон се канеше да си налее още вино, когато Бен се промъкна зад нея и нахлузи на главата ѝ калъфката на една от възглавниците върху канапето. Тя изпищя и размаха ръце. *Да можеше да ме види Джуд сега*, помисли си Бен, докато я връзваше за стола с

въжето от завесата. Но мадам Ламон беше жилава старица и яростната ѝ съпротива издаваше, че едва ли ще издъхне от инфаркт в скоро време.

Без да обръща внимание на приглушените ѝ викове, Бен се върна в кабинета на Лалик и запрелиства телефонното тефтерче, което бе открил в тайното отделение на бюрото. Беше почти празно, ако не се брояха няколкото души, вписани от свещеника с малките им имена. Под буквата „С“ фигурираше Саймън и телефонен номер с префикса за Оксфордшър, а под „У“ — Уесли с международния код за набирање на САЩ. Единственото друго име, което срещна, беше на някой си Хилел с израелски номер.

Хилел. Дали това беше едрият мургав мъж с левантински черти от снимката? Ако да, отец Лалик бе пазил телефонното тефтерче единствено за връзка с участниците в екипа, ангажиран с меча. Бен си спомни за жената на име Марта и провери под буквата „М“. Там нямаше нищо, което да потвърди подозренията му, че въпросната Марта е периферен персонаж в цялата история.

Откъм избата се чуваха крясъците на мадам Ламон, която се мяташе като тигрица на стола си. Бен обаче беше майстор на възлите и се съмняваше, че икономката ще се освободи така лесно.

Той остави настрана телефонното тефтерче и отново се залови със скицника. Фактът, че отец Лалик бе нарисувал меча, му подсказваше няколко неща. Първо, беше далеч по-лесно и по-бързо да се направи снимка, отколкото да се изготви подробна скица, колкото и талантлив да бе художникът. Следователно Саймън и сътрудниците му не бяха искали да фотографират меча от страх, че снимките ще попаднат в грешни ръце. Или пък Фабрис го бе скицирал тайно от другите, по памет? Подобна прекомерна тайнственост пораждаше още повече въпроси. Какъв беше този меч?

Второ, скицата показваше, че в даден момент Фабрис се бе озовал във физическа близост до меча. Дали това бе станало в Израел? Или в Америка? Къде се намираше мечът сега?

Трето, с оглед на художническите умения на Фабрис, можеше да се предположи, че рисунката наподобява във висока степен оригинала. В този смисъл Бен не се озадачаваше от странната закривена форма на оръжието, а от неговата изчистеност, от липсата на каквато и да било украса. Според личния му опит и познанията му по история хората се

избиваха, за да притежават даден предмет, ако той имаше някаква особена стойност, изразена в пари. Меч с голямо историческо значение, принадлежал на някой крал или император, би трябвало да е богато украсен със скъпоценни камъни и да носи гравирани инициали на най-знаменитите древни майстори. Но в случая нямаше нищо подобно.

Вероятно е от масивно злато, помисли си Бен. Не можеше да определи от рисунката. Но дори и да беше златен, какво толкова? Човек, разполагащ с ресурса да наема частни армии, да подслушва телефонни разговори и да инсценира злополуки, би трябвало да е в състояние да си купи всичкото злато на света. За какво му е някакъв си меч?

Въпросите изникваха един след друг, но Бен не очакваше да намери отговорите им тази нощ. Той прибра скицника и тефтерчето в джобовете си, след което взе фенерчето и телефона на Лалик от бюрото. Отиде към стълбището, изгаси осветлението в избата и запали фенерчето. После се приближи до стола, където се мяташе вързаната мадам Ламон. Освободи едната ѝ ръка и пхна в нея телефона. Когато махна калъфката от главата ѝ, старицата го обсипа с ругатни.

— Обади се на внука си — каза на френски Бен, излезе от тъмната изба и затвори вратата след себе си.

Щом се появеше полицията, той щеше да бъде далече от там.

Когато Бен се върна във фермата, Жак Рабие беше заспал върху старото канапе в кухнята и хъркаше гръмогласно. Самият Бен не помнеше кога за последно бе затварял очи. Той седна уморено до изцапаната кухненска маса и извади от джоба си телефона и тефтерчето, което бе прибрал от кабинета на отец Лалик. Разгърна го на буквата „У“ и избра номера на американеца Уесли.

Наближаваше четири сутринта във Франция; в Щатите беше късен следобед или вечер, в зависимост от времевата зона. Свободният сигнал прозвуча няколко минути в слушалката, преди да прекъсне. Нямаше телефонен секретар. Бен вдигна рамене и отвори на буквата „Х“ за Хилел. Въведе номера и зачака. В Израел сигурно се зазоряваше, напълно възможно бе някой да е вече буден и да вдигне телефона.

След няколко позвънявания отговори женски глас на иврит, забързан и насечен като картечен откос. В курса по богословие Бен бе изучавал библейски и класически иврит, но познанията му по съвременния език бяха ограничени и той не разбра почти нищо от казаното.

— Търся Хилел — заяви на английски той и жената му отвърна с изкуствен американски акцент, характерен за хората, усвоили езика извън Англия.

— Тук е кафене „Хилел“ на площад „Цион“ — обясни тя. — Хилел още го няма.

Наоколо се чуваха музика и оживени гласове. Бен знаеше от опит, че такива кафенета често са отворени цяла нощ. Самият той бе посещавал хиляди подобни заведения в Близкия изток и Африка и живо си представяше обстановката — спартанския интериор, износените мебели, задимената атмосфера и уморените келнерки, препускащи между масите по дванайсет часа на ден.

— Площад „Цион“ в Йерусалим ли? — попита той, след като си спомни мястото от последното си пътуване до там.

— Именно — отговори жената. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Хилел ще дойде ли по-късно? — поинтересува се Бен.

— Той не идва толкова често. Сигурно ще намине късно следобед. Кой се обажда?

Бен прекъсна връзката и веднага потърси кафене „Хилел“ в интернет. От артистично оформения сайт научи, че това е популярно денонощно заведение на площад „Цион“, недалече от улица „Яфо“ в сърцето на Западен Йерусалим. Беше собственост на Хилел Зада и съпругата му Аяла.

Когато разгледа снимките, той си даде сметка, че тотално се е излъгал в представите си за него. Елегантният интериорен дизайн не отстъпваше по нищо на модерните заведения в Лондон, Париж и Рим. Усмехнатите собственици стояха пред бара, заобиколени от обстановка, в която очевидно бяха инвестирани много пари. Аяла беше слаба дребничка жена в средата на петдесетте, с черна, леко прошарена коса; съпругът ѝ беше едър, мускулест тип на около шейсет, облечен с ярка риза на цветя, под която се подаваха дебели златни ланци. На косматата му китка се открояваше още по-масивна златна гривна.

Бен не виждаше израелеца за пръв път. Определено беше същият човек от снимката с Уесли, Саймън и Фабрис Лалик.

— Открих те! — прошепна той.

Откъм канапето се чу пъшкане и Бен се обърна. Рабие се бе събудил.

— Върнал си се — промърмори французинът. — Колко е часът? — Той погледна часовника си и изпсува. Надигна се сковано, прозя се и посегна към лавицата, където държеше малките чашки и една от бутилките без етикет. — Е, как мина? Мадам Ламон създаде ли ти неприятности?

— Беше кротка като ангел — каза Бен.

Рабие напълни догоре две чашки, плъзна едната през масата към Бен и седна тежко на дървения стол с другата. После я вдигна.

— *Salut.*

— *Salut.* — Бен нямаше нужда от подобно питие в момента, но все пак отпи от чашката и усети как тялото му пламва. — Къде е Джуд? — попита той, след като отново можеше да движи езика си.

Рабие облиза устни и посочи към тавана.

— В спалнята за гости. Спеше като бебе, когато влязох там за последно. Никога не съм виждал по-изтощен човек.

— Последните два дни му се случиха доста неща.

— И ти не си особено свеж, приятелю. Почини си.

— Има време за почивка — заяви Бен.

— Да, в гроба — ухили се Рабие. — Тогава седни и изпий още едно. Ще ти се проясни главата.

Бен не беше толкова сигурен. Той показа на Рабие скицника на отец Лалик. Французинът се загледа тъжно в рисунките на приятеля си, а когато стигна до меч, сбърчи чело.

— Що за меч е това? — попита той и се почеса по брадата.

— Едва ли ще намериш такъв във военноисторическия музей в Париж. Допускам, че е източен. Нека видим дали ще открием нещо подобно в интернет.

Бен влезе в търсачката на телефона си, написа „източен меч“ в полето и натисна бутона „Изображения“.

Върху малкия дисплей изскочиха всевъзможни картинки. Той прегледа отоманските ятагани и арабските ханджари, зловещите саби и ками на афганистанските воители. Тук-там се появяваха облечени оскъдно танцьорки на кючек, които размахваха извити остриета над главите си. Нищо обаче не съвпаднаше напълно с оръжието от скиците. Бен откри известна прилика със сърповидния меч на древните египтяни, наречен „хопеш“.

— Не знам — въздъхна той и отново се загледа в по-детайлната от двете рисунки на отец Лалик. — Но явно става дума за много стар предмет. Поне от хиляда години насам никъде по света не се ползват такива мечове.

Двамата поседяха още малко, унесени в разговор за изгубени приятели и починали съпруги.

— Моята Брижит почина от рак — заяви Рабие.

Бен му разказа накратко за Лай. Беше му приятно да поговори с някого. Накрая, след като засити апетита си за домашно произведено ракетно гориво, Рабие стана и свари кафе на газовия котлон. Бен прие с благодарност топлата напитка.

— Относно предложението ти, Жак. Още ли искаш да се грижиш за Джуд?

— Може да ми помага във фермата. Ще му намеря с какво да се занимава, няма да скучае. Защо, да не би да заминаваш?

Бен кимна.

— Случаят не е приключен. Нито пък ще става по-лесен или по-малко опасен.

Рабие се пресегна към омазаното с петна от пръсти чекмедже на кухненския шкаф, издърпа го и извади отвътре стария револвер.

— Вземи го — каза той и плъзна оръжието по масата.

— Благодаря ти, Жак, но не мога да го взема там, където отивам. Същото важи и за пушката. Ще я оставя при теб.

— И къде отиваш?

— Към летището в Тулуза. После ще отпътувам за Йерусалим през Париж. Но не споменавай нищо пред Джуд. Той ще тръгне след мен, а аз не искам да го намесвам повече в тази история.

Рабие се ухили.

— Вече забравих какво ми каза. А сега, приятелю, си лягам.

— В такъв случай *au revoir*, Жак. Когато се събудиш, няма да съм тук. Благодаря ти още веднъж за всичко.

Бен подремна около час на фотьойла във всекидневната, облегнал глава върху една стара възглавница. Когато се събуди и се качи на горния етаж, завари Джуд дълбоко заспал. Момчето имаше нужда от сън след преживяното през последните два дни. Бен се сбогува мълчаливо с него и излезе от къщата.

Отвън се зазоряваше, когато той седна зад волана на лагуната и пое тихо по шосето към летището в Тулуза, на около сто и шейсет километра от там. Небето се бе прояснило и пътищата бяха почистени, с мръсни купчини сняг, натрупани от двете страни. Наближаваше Коледа и движението беше оживено.

Бен съжаляваше, че се измъква тихомълком, без да даде обяснение на Джуд, но нямаше друг начин. Джуд щеше да настоява да дойде с него. Той го бе изложил на прекалено голяма опасност, а рисковете непрекъснато се увеличаваха. Фермата беше най-доброто скривалище, докато Бен проследеше врага. Благодарение на Жак Рабие единствените свидетели на инцидента в разрушената църква вече

гниеха под няколко тона оборски тор. Никой не можеше да направи връзка с Рабие, нито да открие Джуд в дома му.

На двацет минути от летището Бен долови странно хлопане откъм задната част на лагуната. Звукът престана за малко, после се възобнови. Той отби в едно разширение на шосето, слезе и заобиколи колата. Не видя нищо подозрително. В този момент го чу отново: *туп, туп, туп*. Идваше някъде от багажника. Бен помисли малко, пресегна се и рязко отвори капака.

Отвътре надничаше Джуд.

— Мръсно копеле, щеше да ме оставиш, нали? — Той се надигна и скочи върху калния банкет. — Я кажи сега, на кого не може да му се вярва?

— Какво намекваш, по дяволите? — попита ядосано Бен. Идеше му да набута Джуд обратно в багажника и да обърне колата към фермата на Рабие.

— Не ти ли е ясно? Смятам да участвам докрай. Нищо друго не ме интересува.

— Как научи, че тръгвам?

— Чух какво си говорите с Рабие.

— Но ти спеше!

— Да бе! И понеже не разбирам френски, сигурно ме мислиш за глупак. Йерусалим, а?

— Няма да дойдеш с мен — заяви Бен, макар да знаеше, че е напразно. — В никакъв случай.

Джуд посегна към джоба си, извади паспорта си и го размаха като нож.

— Не можеш да ме спреш. Ще ти върна парите за билета. Ако останем живи, естествено — добави мрачно той.

Колите профучаваха в безкрайна върволица покрай тях. Бен погледна по протежение на шосето към Тулуза, после се обърна назад, откъдето бяха дошли. Беше късно да се връща. Джуд го бе надхитрил. Той въздъхна дълбоко.

— Няма нужда да ми връщаш парите.

Джуд се втренчи в него.

— Значи идвам с теб?

— Ти си едно твърдоглаво магаре.

А най-лошото беше, че знаеше точно на кого прилича синът му.

Водата бучеше в ушите му, течението заплашваше да го завлече. Вкопчен в капака на потъващата кола, Бен се опитваше да отстрани напуханото предно стъкло. Двете фигури седяха неподвижно, привързани с предпазните си колани. Косата на Микаела плуваше около лицето ѝ в мътната река. Той ги извика по име, но от устата му излязоха само мехурчета. Усещаше как колата потъва все по-надолу. Бръкна под стъклото, за да хване приятелите си за ръцете и да ги издърпа навън.

Тогава двамата отвориха очи и се втренчиха в него.

— Бен — казаха едновременно те. Гласовете им звучаха жално и протяжно. — Бееен...

Той подскочи и се събуди. Огледа се сънено наоколо, но бързо прогони ужасяващо реалистичния сън от съзнанието си. Долови приглушения грохот на самолетните двигатели и присъствието на Джуд до себе си. Момчето седеше със сведена глава, без да обръща внимание на белите облаци отвън. Самолетът от Париж за Йерусалим беше пълен с богомолци, нетърпеливи да прекарат празниците във Витлеем.

До Бен се приближи стюардеса с униформа на „Ер Франс“ и го попита усмихнато дали всичко е наред. Той промърмори нещо неразбираемо и погледна часовника си. Наближаваше три следобед. Бяха изминали девет часа, откакто бе напуснал къщата на Жак Рабие, мислейки си, че е сам в колата.

Джуд бавно се извърна към него. Очите му бяха зачервени.

— Моят баща... — започна той.

Сърцето на Бен спря. Нима Джуд знаеше? Но как беше възможно? Какво щеше да му каже сега?

— Моят баща — повтори момчето — беше добър човек, нали?

Бен въздъхна с облекчение.

— Да, Джуд.

— А аз се отнасях ужасно и с двамата. Особено с баща ми.

— Недей да мислиш така.

— Но е истина, нали? Той винаги ме е подкрепял. Въпреки че се карахме, можех да разчитам на него. Знам колко държеше да си бъда у дома за Коледа. А дори това негово желание не успях да изпълня. Исках само да се наливам с онзи нещастник Роби и тъпите му приятели. — Гласът му се сподави. — Дори не се сбoguвах с тях. Пет пари не давах. Докато са умирали, аз съм се забавлявал. А сега никога повече няма да ги видя. С какво са заслужили такъв син?

— И двамата те обичаха много — каза единствено Бен.

След известно време самолетът излезе от облаците и започна да се спуска към летище „Бен Гурион“, на петдесетина километра от Йерусалим. Когато кацнаха и машината спря пред терминала, настроението на Джуд видимо се подобри.

След като минаха през паспортен контрол, те се качиха на препълнения микробус за Йерусалим, сгушен високо горе сред хълмовете на Юдея. На влизане в града пред тях се изправиха модерни многоетажни сгради, облицовани с варовик, който розовееше на светлината от залязващото слънце. На запад се простираха маслинови горички и обработени ниви; на изток започваше нажежената пустиня в долината на река Йордан.

Централните части на Западен Йерусалим бяха кипящ лабиринт от ресторанти и кафенета, търговски улици, туристически атракции и сувенирни магазинчета, банки и бюра на авиокомпаниите, кина и нощни барове. Трафикът беше много оживен.

— Прилича на всеки друг град — отбеляза Джуд, когато двамата слязоха от микробуса и се смесиха с тълпата.

Бен вече се оглеждаше за такси, което да ги откара до площад „Цион“.

— А ти какво очакваше? Кервани от камили, крачещи през пустинята ли?

— Значи си бил в Йерусалим и преди? Какво си правил тук?

Бен вдигна рамене. Спомни си бясното препускане с мотоциклет из града, когато половината полиция на Йерусалим го бе гонила по петите. Тогава бе бързал да спре наемен убиец, опитал се да взриви бомба по средата на Храмовия хълм и да разпали Трета световна война.

— Бях на кратка почивка — отвърна той и махна на едно очукано такси.

Кафене „Хилел“ се оказа по-голямо и по-лъскаво, отколкото на снимките в сайта. Още на входа ги посрещна силна глъчка, примесена с аромат на кафе и прясно изпечен хляб. Те намериха малка масичка до прозореца, който гледаше към оживения площад. Менюто предлагаше всевъзможни ястия — домашно приготвен хумус, салати, сандвичи и омлети. Джуд обяви, че умира от глад, и си избра сандвич с фалафел. Бен си поръча турско кафе и попита тъмнокосата келнерка дали Хилел е в заведението. Не беше, но тя го увери, че всеки момент може да се появи.

Докато чакаха поръчките си, Бен и Джуд почти не разговаряха. Джуд изгълта лакомо сандвича си и поиска втори. Бен нямаше апетит и чоплеше разсеяно в чинията си с табуле и студено месо, които прокара с още едно турско кафе — толкова гъсто и силно, че лъжичката почти стоеше права в чашата.

Малко след шест часа пред кафенето спря лъскав ягуар. Шофьорската врата се отвори, отвътре излезе едър мъж и тръгна с решителна стъпка към входа.

Бен мигновено позна собственика Хилел Зада. Ярката риза на цветя от снимката на сайта бе заменена от балтон „Ралф Лорън“ и чифт изработени по поръчка обувки. Очевидно бизнесът му вървеше по-добре от всякога. Той влезе в салона и поздрави с усмивка редовната клиентела, като се спираше от маса на маса. Накрая се запъти към бара, където го чакаше един от служителите му.

— Няма ли да го заговориш? — прошепна Джуд, когато Хилел мина покрай тях.

Бен допи кафето си. Хилел размени няколко думи със своя подчинен и изчезна през една странична врата.

— Стой тук — нареди Бен на Джуд и се изправи.

— Ясно — промърмори Джуд. — Никога не участвам в играта.

Бен тръгна между масите към вратата, през която бе излязъл Хилел. Преди да стигне обаче, един келнер го забеляза, прегради пътя му и каза на английски:

— Съжалявам, сър, забранено е за външни лица.

Бен се усмихна и го заобиколи. Келнерът се опита да му попречи, но той се приближи до вратата и я отвори.

Зад нея имаше нещо като склад със стелажи, които се издигаха чак до тавана. Бяха отрупани с каси, кашони и чували с кафе, леблебия и ориз. В единия ъгъл брѝмчаха четири огромни хладилника. В дъното на помещението бе застанал Хилел с бележник в ръка и проверяваше складовите наличности. Вратата се затвори шумно зад Бен. Хилел се извърна и го изгледа учудено.

— Хилел Зада? — попита Бен.

Едрият израелец се понамръщи, но сякаш не се смути особено от присъствието на непознатия. *Как ли ще реагира*, помисли си Бен, *ако разбере, че някакви хора избиват един по един всички, които са свързани със свещения меч?*

Хилел се готвеше да каже нещо, когато келнерът нахлу в стаята, посочи гневно Бен и се впусна в безкрайни обяснения на иврит. Шефът му го изслуша спокойно и се втренчи настойчиво в Бен.

— Това е служебно помещение — заяви той. — Забранено е за външни лица.

— Чудесно, господин Зада — отвърна Бен. — Тъкмо няма да ни безпокоят, докато разговаряме.

Хилел Зада се намръщи. Направи знак на келнера и промърмори нещо на иврит. Мъжът изгледа подозрително Бен, обърна се и излезе.

— Продавате ли нещо? — попита на английски Зада. — Аз съм зает човек.

Бен започна без предисловия.

— Саймън Аръндел и Фабрис Лалик са убити. Уесли навярно също. Ако не, скоро ще бъде. Мисля, че вие можете да ми кажете защо.

Настъпи продължително мълчание. Лицето на Хилел се изкриви от болка. Той се олюля и трябваше да се подпре върху купчина кашони. По шокираното му изражение Бен разбра, че израелецът не знае за случилото се. Изобщо не бе подозирал за нещастията, сполетели неговите приятели, нито пък имаше представа дали не го очаква подобна съдба.

След като помълча няколко секунди, Хилел вдигна поглед към Бен.

— Кой сте вие? — попита той. В гласа му се прокрадваше подозрение.

— Казвам се Бен Хоуп. Саймън ми беше приятел. Искам да чуя от вас в какво точно сте се забъркали.

— За какво става дума? — сопна се Хилел. Въпреки силния акцент говореше правилен английски и подбираше внимателно всяка дума.

— Нека не си губим времето, господин Зада. Имам предвид меча. Видях снимката ви със Саймън, Фабрис и Уесли. Знам, че са били тук преди година. Знам също, че и други хора са в смъртна опасност.

Лицето на Хилел беше каменно. Само в очите му се четеше съмнение.

— Бен Хоуп. Твърдите, че сте приятел на Саймън?

— И на съпругата му Микаела — отвърна Бен. — Бях им на гости миналата седмица, когато ги убиха.

— Как умряха? — попита тъжно израелецът.

— В автомобилна катастрофа, инсценирана от хората, които искат меча.

Хилел изслуша думите му с мрачно лице и отново го изглежда подозрително.

— И защо да ви вярвам, че сте били приятел на Саймън? Той никога не е споменавал човек на име Бен Хоуп.

Вратата на склада се разтвори шумно. Бен очакваше вътре да нахлуят още келнери от заведението, за да спасят шефа си от натрапника, но вместо тях зърна Джуд.

— Цял ден ли смяташе да ме държиш отвън? — попита възмутено той.

Хилел се ядоса на поредното нахлуване в личното му пространство, но после присви очи и се втренчи в Джуд.

— Познавам те — каза той и го посочи. — Ти си момчето на Саймън. Виждал съм те на снимка.

Докато погледът му шареше между Джуд и Бен, Хилел сякаш се успокои.

— Баща ми е мъртъв — заяви Джуд. — Ако знаете нещо, което ще ни помогне да разберем причините за смъртта му, ще ви бъдем много благодарни, сър.

— Моите най-искрени съболезнования — отвърна Хилел и стисна ръката на Джуд в огромната си длан. — С баща ти бяхме приятели. — Той се обърна към Бен. — Моля, извинете ме за грубостта. Разкажете ми за Фабрис Лалик и Уесли Холанд. Какво се е случило с тях?

За пръв път Бен чуваше фамилията на американеца.

— Лалик е бил хвърлен от мост близо до дома му във Франция. Инсценирали са самоубийство. Що се отнася до Холанд, знам само, че е някъде в Америка и бяга, за да спаси живота си.

— Но как е възможно един меч да носи такива беди?

— Господин Зада, състезаваме се с времето. Колкото повече информация събера за този предмет, толкова по-лесно ще открия хората, отговорни за убийствата. Засега съм на тъмно. Трябва да ми кажете всичко.

— Детектив ли сте?

— Не. Просто човек, който се опитва да помогне — обясни Бен.
— Но първо се нуждая от вашата помощ.

Хилел кимна замислено.

— Ще отнеме време, а тази вечер имам семеен ангажимент. — Той бръкна в балтона си, извади визитка и я подаде на Бен. — Елате утре сутринта в дома ми, точно в осем. Обещавам ви, че ще чуете цялата история.

— Искам да поговорим, Езекил.

Изречени от баща му, тези думи винаги вещаеха беда. А беда означаваше болка. Езекил се подготви мислено. Той издържаше на болка. Нямаше да му е за пръв път. Никое физическо изпитание не го измъчваше толкова, колкото изричането на собственото му име. Езекил Пенроуз Лукас. Истинско проклятие, което го тормозеше всеки ден от младия му живот.

„Езекил-Писклил“ му викаха неговите съученици, подигравайки се на тънкия му, още немутирал глас. Той скачаше с цяла октава нагоре, когато Езекил се чувстваше притеснен, а това беше почти неизменното му състояние. „Езекил-Писклил!“

— Днес пак нервничеше и се въртеше на църква — заяви баща му с тържествения тон на съдия, който се готвеше да произнесе смъртна присъда.

— Не съм се въртял — протестира разпалено Езекил.

— Мислиш си, че можеш да ме излъжеш, но Бог вижда всичко. Госпожа Уудс също. Тя е възмутена.

— Госпожа Уудс е мръсна дърта хлебарка! — изкрещя Пенроуз. — Мразя я, да пукне дано!

— Ще се пържиш в ада за тия думи, момче! — изрева баща му. Лицето му бе станало тъмночервено.

С ужасяваща мудност посегна зад себе си и отвори вратичката на омразния скрин. Проповедта започна.

— Който се поклони на звяра и на образа му и получи белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на яростта Божия — каза напевно той, докато изваждаше кожения ремък от буркана с оцет. Замахна веднъж, бичът изплющя във въздуха и капки от противната течност опръскаха стената. Бащата направи знак на момчето. Време беше да понесе наказанието си. — И ще бъде измъчван с огън и жупел пред светите ангели...

Пляс! Пляс! Бичът се издигаше нагоре, после се стрелваше рязко надолу. Жилавата кожа плющеше върху голите му хълбоци.

Сълзи се стичаха по бузите на Пенроуз. Но той не издаваше звук.

— ... и пред Агнеца...

Прехапа долната си устна, за да не извика. Усети вкуса на кръв. Болката беше толкова непоносима, че накрая Пенроуз не се сдържа и от гърлото му се изтръгна вопъл.

— Мамо! Накарай го да престане!

Но мама мълчеше. Беше в съседната стая и се страхуваше твърде много от тирана, за да се намеси.

После всичко приключи и на Пенроуз не му оставаше нищо друго, освен да подсмърча от болка и да пожелава мислено на баща си най-ужасната, мъчителна смърт.

— А сега на колене и се моли на Бог да ти прости.

Мразя Бог, каза си наум Пенроуз. Да пукне и той!

На следващия ден се измъкна незабелязано от къщи, понесъл подмишница продълговат предмет, загърнат в найлон. Тялото още го болеше от побоя. Той излезе на улицата и тръгна предпазливо към къщата на госпожа Уудс, която се намираще на по-малко от километър от тяхната. Дъртата хлебарка живееше сама с любимия си котарак. Животното беше на петнайсетина години, имаше едно око и се казваше Томас О'Мали.

Пенроуз коленичи зад вечнозелените храсти, които ограждаха зле поддържаната ѝ градина. Разви найлона и извади въздушната си пушка. Обзет от жажда за мъст, той постави сачма в цевта. После зачака търпеливо.

Мина известно време. Във високата трева настъпи раздвижване. Беше Томас О'Мали. Сърцето на Пенроуз заби силно. Старият котарак пристъпваше бавно през градината.

Момчето насочи внимателно пушката, прицели се и дръпна спусъка. Чу се рязко изщракване и пружиненият механизъм изстреля сачмата от цевта. Котаракът подскочи с жален писък във въздуха, падна и се замята по тревата. Беше улучен в корема. Пенроуз изтича до мъчещото се животно, стиснал оръжието в ръце.

— Пържи се в ада, нечестивцецо! — извика той, замахна с пушката и размаза главата на котарака. Чу се хрущящ звук, потече

кръв. Пенроуз замахна повторно. — В огън и жупел да гориш!

Котаракът бе престанал да се движи, натрошеното му тяло лежеше сред локва кръв. Пенроуз стоеше надвесен над него и го гледаше. Не изпитваше капка съжаление, че го е убил. По лицето му се разля широка усмивка.

Зад гърба му долетя глас. Госпожа Уудс викаше по име домашния си любимец. Пенроуз се уплаши, че може да дойде да го потърси. Той се извърна и се шмугна бързо между храстите.

Пенроуз едва регистрира тихото почукване на вратата на кабинета си и бавно надигна глава от бюрото. Отвори едното си око — клепачите му сякаш бяха залепени — и примижа на ярката светлина, която нахлуваше през прозореца. Пред него, върху разхвърляното бюро, се намираха любимият му пистолет и флакон болкоуспокояващи хапчета. Чувстваше се замаян от изпитото количество. Плътът на бюрото се люлееше пред очите му.

Рекс О'Нийл почука още веднъж и влезе, без да чака покана.

— Как е главоболието?

— Какво искаш? — попита Пенроуз, ядосан, че са му прекъснали съня.

— Да ви съобщя последните новини за Хоуп.

Лицето на Пенроуз просветна. Най-последно. Откакто Гант, човекът на Кътър, бе докладвал за залавянето на Хоуп и Аръндел във Франция, бяха изминали осемнайсет часа. Новината бе предизвикала огромна радост и отварянето на няколко каси „Дом Периньон“. Дори Пенроуз благоволи да изпие една-две глътки в компанията на екипа. О'Нийл, разбира се, отказа — той не одобряваше подобни ексцесии.

Но след въпросното обаждане бе настъпило продължително мълчание, което притесняваше Пенроуз. Напоследък той беше убеден, че Хоуп знае къде е мечът. Вероятно през цялото време го бе носил със себе си. С каква друга цел Саймън Аръндел би привлякъл към начинанието човек като него, ако не за да му повери скъпоценната стока? Защо иначе Хоуп би взел сина на Аръндел със себе си?

Пенроуз тръпнеше в очакване.

— Е? Хванахме ли ги? Открихме ли меча?

— Боя се, че не. Новините не са добри.

Пенроуз пребледня.

— Гант не се е обаждал повече — продължи О'Нийл. — Освен това току-що ми докладваха, че днес следобед Хоуп и синът на Аръндел са преминали паспортен контрол на летище „Бен Гурион“ близо до Йерусалим.

От бяло лицето на Пенроуз стана лилаво.

— Но как е възможно? — избухна той. — Нали ни бяха в ръцете!

— Явно вече не са.

Яростта на Пенроуз не познаваше граници. Той се изправи с такъв устрем, че тежкият кожен стол излетя към стената. Бюрото се прекатури, наоколо се разпиляха документи и телефони, компютърът и пистолетът му се стовариха на пода. Пенроуз сви ръце в юмруци, вдигна лице към тавана и нададе смразяващ кръвта вой. *Хоуп!* Този човек беше бич Божий. Трябваше да бъде спрян.

— И какво правят в Йерусалим? — изкрещя той.

— Не знаем — отвърна спокойно О'Нийл.

— Къде е Кътър? Повикай го!

— Не мисля, че ще ни бъде полезен в момента. Още е в алкохолен делириум заедно с останалите. Какво предполагате, че ще се случи, след като изпият толкова много шампанско?

— Трябва да поддържам доброто настроение на екипа — изсъска отбранително Пенроуз.

С пиене на корем, проститутки и купища пари, които дори не са твои. Или си въобразяваш, че няма да ти прережат гърлото, ако някой им предложи повече?, каза си О'Нийл, но мъдро замълча. Той знаеше, че Пенроуз мисли себе си за император, едва ли не прероден Калигула, а Кътър и главорезите му — за своя преторианска гвардия. Мъжът затъваше все по-дълбоко в смахнатите си фантазии.

Пенроуз не можеше да приеме, че неговият брилянтен план, толкова хитър и детайлно изпитан, започва бавно да се разпада пред очите му. Той крачеше напред-назад из кабинета, като размахваше ръце и издаваше заповеди като картечни откоси.

— Отиди да събудиш Кътър. Налей му в устата кафе или каквото там е нужно, за да изтрезнее. Кажи му да събере всички хора, с които разполага. Подготви чесната за излитане. Обади се в Неапол и им нареди да стегнат другия самолет. До един час екипът трябва да замине за Израел.

О'Нийл се вторачи в него.

— Давайте ли си сметка колко трудно ще открием Хоуп в Йерусалим? Би могъл да е навсякъде.

— Не ме интересува! — изкрещя Пенроуз. — Искам го заловен и мъртъв. Ако се наложи, сам ще отида да го убия.

О'Нийл напусна безмълвно кабинета. Когато се отдалечи достатъчно, извади телефона си и започна да набира някакъв номер. Едно обаждане щеше да промени всичко за Пенроуз Лукас. Но пръстът му изведнъж се спря над последната цифра.

Това беше работа. Плащаха му, за да я върши. И то доста добре. Имаше хубав дом в Лондон и огромна ипотека, която тежеше като камък на врата му. А и скоро щеше да става баща. Можеше ли да отгатне реакцията на „Тримбъл Груп“, когато им изложеше притесненията си? Той не знаеше почти нищо за по-дълбоките им цели. Кого щяха да предпочетат — невзрачния, лесно заменим изпълнител на средно ниво Рекс О'Нийл или звездата, в която вече бяха инвестирали милиони?

О'Нийл не проведе разговора. Прибра телефона в джоба си и отиде да събуди Стив Кътър.

Бен и Джуд успяха да изпреварят коледния наплив и наеха единствените две стаи с връзка помежду им в хотел „Голдън Джерусалем“ на улица „Яфо“. Мокетът беше износен на места, но Бен не обръщаше внимание на такива дреболии; стаята имаше балкон с изглед към площад „Цион“, където можеше да пуши и да наблюдава града. Той устоя на изкушението на минибара, тъй като още усещаше ефекта от домашната отрова на Жак Рабие. След спокойна вечеря в ресторанта на хотела, по време на която Джуд беше навъсен и необщителен, Бен се върна в стаята си. Седна на леглото и през телефона си влезе в интернет. Искаше да научи нещо повече за Уесли Холанд.

Добавянето на фамилно име беше достатъчно, за да превърне една глуха следа в златна мина от информация. Холанд изникваше в стотици статии, въпреки че се славеше като отшелник, старателно отбягващ светлините на прожекторите. Почти навсякъде се споменаваха богатството на американеца, което по приблизителни изчисления варираше между деветстотин милиона и милиард и половина долара.

Уесли Бартоломю Холанд бе роден в малко градче в щата Айдахо през Втората световна война, в семейството на управител на магазин за железария и директорка на училище. Именно майката бе възпитала у него жив интерес към историята, който щеше да го съпровожда през целия му живот. Баща му, заедно с много други морски пехотинци, бе загинал при десанта в Нормандия скоро след раждането на Уесли. Отгледан от преданата си майка, той бе израснал като блестящ млад мъж с невероятен нюх за бизнес и бе натрупал цяло състояние от сделки с недвижими имоти. Още преди да навърши трийсет години, се беше наредил сред най-богатите хора в Америка.

Смяташе се, че понастоящем Уесли Холанд има бизнес интереси в над шейсет държави в области като електроника, авиационна промишленост, книгоиздаване и много други. Притежаваше сребърни

мини в Мексико, златни в Австралия и медни в Чили, стоманодобивни заводи в Япония, нефтопроводи, авиокомпани, частни колежи, вериги супермаркети. Беше се женил четири пъти, но нито един от браковете му не бе продължил дълго. В последно време влечението му към миналото го бе подтикнало да налива милиони долари в реставрацията на рушащи се исторически сгради, църкви и катедрали в Щатите и Европа.

Бен се замисли. Дали пък пътищата на Холанд и Саймън не се бяха кръстосали във връзка с възстановяването на някоя църква?

Той продължи да чете. Холанд беше меценат, направил гигантски дарения на галерии и музеи. Неговата най-голяма страст обаче беше безценната му колекция от древни оръжия и доспехи — плод на полувековна любовна афера със средствата за водене на война от отминали епохи, която го бе превърнала в един от най-известните колекционери на антични мечове.

Бен започваше да разбира връзката между американеца и загадъчния изследователски проект на Саймън. Дали свещеният меч не беше откритие на самия Холанд? Това би могло да обясни пътуванията на Саймън и Фабрис Лалик до Щатите. Но какво бе накарало Холанд да сподели откритието си с двама свещеници, и то от различни клонове на Църквата? По какъв начин бе замесен Лалик? А израелската следа? Може би утрешната му среща с Хилел Зада щеше да даде отговори на тези въпроси.

Докато прехвърляше най-новите статии за Холанд, Бен най-после попадна на репортаж за неотдавнашното нападение срещу дома му, имението „Уитуърт“ край езерото Онтарио. Той разгледа снимките на огромната сграда и прочете всички подробности около инцидента. Трина души от прислугата били застреляни при опит за въоръжен грабеж, но крадците си тръгнали с празни ръце, след като милиардерът успял да избяга в аварийното скривалище на къщата си и да повика полиция. Самият Холанд бе изчезнал веднага след инцидента и близките му изразяваха огромната си загриженост от липсата на всякакъв контакт с него. Засега нямаше основания да се смята, че Холанд е замесен в престъпленията, извършени в дома му.

Двама души бяха съобщили в полицията, че са срещнали мъж с неговото описание — шофьор на тежкотоварен камион на име Мейнард Григс, който твърдеше, че го е взел на автостоп малко преди

границата с щата Масачузетс, и четирийсет и седем годишната келнерка Сали-Ан Райърсън, сервираше кафе на посетител с подобна външност в крайпътен ресторант до Лунънбург. Непознатият ѝ казал, че ще пътува за Бостън, вероятно с автобус. От този момент нататък никой не го беше виждал. Разследването продължаваше.

Бен потърси още материали по темата.

Кътър, Гринол, Милс и Дойл се изкачваха с тежки стъпки към етажа, където според управителя на хотела бяха отседнали чужденците. Самият управител лежеше в безсъзнание на пода на кабинета си; раната на главата му, нанесена с дръжка на пистолет, кървеше обилно. Предполагаха, че старецът е получил сърдечен удар. Той просто се бе строполил пред очите им, преди да успеят да изкопчат от него цялата нужна информация.

Наближаваше полунощ. Бяха изминали няколко напрегнати часа, откакто частният самолет, предоставен от „Тримбъл Груп“, бе кацнал на летище „Бен Гурион“. Кътър трябваше да постигне резултати и не си губеше времето. След упражняване на необходимия натиск един от шофьорите на транспортната фирма, обслужваща летището, се издаде. Двама души, които отговаряха на описанието на Хоуп и Аръндел, бяха слезли от микробуса му в центъра на Йерусалим, след което веднага бяха спрели такси. Отначало мъжът не можеше да си спомни към коя фирма е принадлежало таксито, но ножът, опрян в тестисите, опресни паметта му. Оттам нататък всичко беше въпрос на подкупи и сплашване. Накрая таксиметровият шофьор изплю името на хотела.

— Това е етажът — заяви Кътър, когато стигнаха до стълбищната площадка.

Той тръгна с големи крачки по коридора. Гринол го следваше плътно и коженият шлифер се развяваше зад гърба му. Най-отзад вървяха Дойл и Милс, потънали в спор.

— Оня е тотално изперкал, нали? Виждам го в шибаните му очи.

— Не е в това въпросът, мамка му.

— Я млъквайте — подвикна през рамо Кътър и разговорът секна.

Напред по коридора се появи пълничка израелка в униформа, която тъкмо бе излязла от една празна стая с кофа и парцал в ръка. Беше работила до късно и изглеждаше уморена. Учивата усмивка на

лицето ѝ замръзна, когато тя видя израженията на четиримата мъже. Преди да успее да извика, Гринол затисна устата ѝ с длан.

— Вкарайте я вътре — прошепна Кътър и огледа коридора.

Мъжете я завлякоха в стаята и затвориха вратата.

Запушил плътно устата на момичето, с другата си ръка Гринол извади пистолет и го опря в слепоочието ѝ. Тя се дърпаше и въртеше ужасено очи. Гринол не се бе забавлявал толкова, откакто бе ликвидирал онази рецепционистка в Щатите. Това беше компенсацията му за унижението, преживяно след бягството на Холанд.

Кътър извади от джоба си снимките, които бе показал на управителя. Портретът на Хоуп беше от сайта на фирмата му, а този на Джуд — от студентските архиви.

— Виждала ли си тия двамата? — попита той момичето, след като навря снимките в лицето ѝ.

Въпреки че не знаеше много английски, тя бързо разбра за какво става въпрос. Беше срещала чужденците само два пъти след пристигането им, но веднага ги разпозна и кимна.

— Сигурна ли си, кучко? — настоя Кътър.

Гринол притисна дулото в черепа ѝ. Момичето изскимтя уплашено и кимна отново.

— В коя стая са отседнали? — изсъска Кътър. — Остави я да говори, Тери.

— Ще се разпищи.

— Няма. — Кътър извади двуостър нож и го опря в гърлото ѝ. — В коя стая са, миличка? — Момичето измънка нещо на иврит. Изгубил търпение, Кътър я сграбчи за ръката. — Използвай проклетите си пръсти!

Тя го разбра и вдигна нагоре седем треперещи пръста, после осем.

— Седемдесет и осем. Да вървим!

— А с нея какво ще правим? — попита Гринол.

— Защо не я опънем? — предложи Доул и погледна оправеното легло. — Имаме време.

— Никого няма да опъваме — възрази Кътър.

После сви ръка в юмрук и я удари в лицето, с което я нокаутира. Гринол се ухили доволно. Оставиха я просната на килима, затвориха

вратата и продължиха напред по коридора. Когато стигнаха до номер 78, спряха отпред, за да прегледат още веднъж оръжията си.

След това ритнаха вратата и тя поддаде с оглушителен трясък.

Русият мъж, който се беше изтегнал на леглото, подскочи от уплаха, когато четиримата нахлуха в стаята. Беше само по боксерки „Калвин Клайн“. Мършавите му крака бяха гладко избръснати, в зърната на гърдите му проблясваха сребърни халки. Той заопипва нощното шкафче за очилата си, сложи ги на носа си и се втренчи ужасено в нападателите. В този момент младият му спътник излизаше от банята, загърнал тесните си рамене в розов халат. Когато видя сцената, замръзна на място; изглеждаше така, сякаш ще се разплаче.

— По дяволите! — извика Кътър и свали надолу пистолета.

Бен успя да поспи въпреки въпросите и мрачните мисли, които изпълваха съзнанието му. Събуди се рано на следващата сутрин и се срещна с Джуд на закуска в ресторанта. Джуд се нахвърли лакомо върху храната, но Бен не беше гладен. Той пресуши една кана кафе и двамата излязоха от хотела, за да спрат такси. Бен посочи на шофьора адреса върху визитната картичка на Хилел Зада и колата потегли на изток. Пътните знаци показваха отклоненията на север за Рамала и на юг за Витлеем.

Йерусалим е град, разположен на териториите на две държави. Домът на Хилел се намираше в предградията, източно от Зелената линия — границата, определена с примирието от 1949 година, която отбелязваше делението не само на Западен и Източен Йерусалим, но и на Израел и Палестина. Тежковъоръжени граничари спираха всички превозни средства и проверяваха паспортите на пътуващите. Бен и Джуд бяха пропуснати да минат и се озоваха в напълно различен район на града. Уличните надписи и табелите на магазините бяха на арабски вместо на иврит, а ислямското влияние видимо се засили. Няколко деца хвърлиха камъни по таксито заради израелската регистрация, но шофьорът ги подмина, без дори да ги удостои с поглед.

Минаваше осем часът, когато стигнаха до дома на Хилел Зада — луксозна вила със зелена градина, заобиколена от висока каменна ограда. Дървените крила на сводестия портал бяха затворени. Бен натисна звънеца. Секунди по-късно двамата с Джуд чуха ръмженето на мощен двигател. Порталът се отвори автоматично и пред тях се появи тойота ленд крузър с огромни гуми, хромирана решетка върху предната броня и халогенни фарове на покрива. По силата на звука Бен заключи, че ауспухът или е специално модифициран, или всеки момент ще падне. Стъклото се смъкна надолу и отвътре се подаде брадясалото лице на Хилел Зада.

— Чаках ви — заяви той. — Качете се в колата.

Когато танкът потегли стремглаво напред, Хилел им обясни, че в момента всичките му седем деца и шестнайсет внуци са на гости у тях. Ето защо беше по-удобно да поговорят някъде навън.

— Освен това — добави загадъчно той — искам да ви покажа нещо.

— Къде отиваме? — извика Бен, за да заглуши грохота на ленд крузъра.

— Ще ви заведа на мястото, където започна всичко — отвърна тъжно Хилел. — Там за пръв път направих откритието си преди близо петдесет години.

* * *

Докато Хилел шофираше бясно през града, без да зачита останалите участници в движението и червените светофари, Бен стискаше дръжката на вратата и се питаше дали израелецът се отнася по същия начин към чисто новия си ягуар. Хилел изглеждаше напълно спокоен, но в очите му се четяха тъга и умора, сякаш цяла нощ не бе спал от скръб по убитите си приятели.

Накрая ленд крузърът напусна покрайнините на Йерусалим и пое по навятия с пясък път, който водеше на изток през пустинята. От грохота на двигателя беше почти невъзможно да разговарят, затова Бен се бе облегал на предната седалка и пушеше. Джуд се взе мълчаливо отзад. От време на време Бен се обръщаше към него и си спомняше за писмото на Микаела, от което стомахът му се свиваше на топка.

Ленд крузърът не беше единственото превозно средство, пътуващо към вътрешността на пустинята. В същата посока се движеше рехава колона от коли, пикапи и туристически автобуси. Пътят се виеше през море от пясък и камъни, стигащо чак до скалистите зъбери на хоризонта. От двете страни на шосето растяха самотни храсти и ниски дървета. Пътните знаци, които профучаваха покрай прозорците на колата, бяха на арабски и английски език.

След около час преодоляха билото на един хълм и Джуд подсвирна при вида на величествената панорама.

— Мъртво море — обяви Хилел и посочи тържествено през прашното предно стъкло.

Огромното солено езеро, простиращо се пред тях, беше заобиколено от пясъчни дюни и възвишения. Някъде по средата му минаваше йорданската граница.

— А там е Масада — добави той и показа големия пясъчен хълм, който се извисяваше над езерото и хвърляше сянка над пустинята.

— Що за място е това? — попита изумен Джуд, който се бе навел напред и извиваше шия, за да види по-добре хълма.

— Масада е била древна крепост — отвърна Бен. — Тук се е провела последната битка от Голямото еврейско въстание срещу Римската империя, около четирийсет години след смъртта на Христа. Деветстотин мъже, жени и деца избягали от обсадата на Йерусалим и чистките срещу еврейската раса. Удържали цели три години. Междувременно в подножието на хълма се събрала огромна римска войска и построила каменен насип с рампа, за да атакува крепостта.

— Предполагам, че римляните са ги избили до крак — каза Джуд, опитвайки се да различи очертанията на крепостните стени на върха на хълма.

— Не са имали тази възможност. Според римския историк Йосиф, когато войниците най-после проникнали в крепостта, заварили само трупове. Обсадените евреи извършили масово самоубийство, за да не попаднат в ръцете на врага. Всеки от мъжете убил собствените си деца и съпругата си. После с жребий избрали малък кръг въстаници, които пронизали останалите с мечовете си и сложили край на живота си.

— Ужас! — възкликна Джуд. — Деветстотин души.

— Така пише в книгите — заяви Бен.

— А какво са щели да им направят римляните, ако бяха успели да ги хванат живи?

— Може би нещо много по-лошо.

— Римляните са били големи мръсници.

— Да не си историк? — попита Хилел и погледна косо към Бен, докато шофираше.

— Не бих казал. Следвах богословие заедно с баща му — обясни Бен и посочи през рамо към Джуд. — Чел съм обща информация за крепостта, нищо повече.

— Тогава сигурно знаеш, че в продължение на векове мястото на този велик подвиг не се е споменавало никъде. Масада е открита наново през хиляда осемстотин четирийсет и втора година, а разкопките започват едва през хиляда деветстотин шейсет и трета под ръководството на израелския археолог Игал Ядин. Подобен колосален проект е изисквал много работна ръка. Ядин е наемал цели камиони с хора. Един от тях, момче на шестнайсет години, бил готов да върши и най-тежката работа, за да издържа семейството си. — Хилел забодя палец в гърдите си. — Това бях аз. Оттам започва цялата история.

— Какво искаш да ни покажеш, Хилел?

— Същото, което показах на Уесли, а после на Саймън и на онзи французин.

Ленд крузърът последва останалите коли към паркинга на кабинковия лифт, чиито дебели стоманени въжета се изкачваха по стръмния склон. Бен, Джуд и Хилел изчакаха група шумни италиански туристи да се настанят в една кабинка и влязоха в следващата. Настъпи кратка суматоха, когато семейство едри американци се сместиха при тях и увеличиха застрашително товара в кабинката. Тя беше с размерите на малък ван и предлагаше панорамна гледка, докато се плъзгаше безшумно нагоре по склона и се разминаваше с насрещните кабинки.

Джуд потрепери.

— Кой би предположил, че в пустинята е толкова студено!

При пустинни операции на специалните части в Залива Бен бе виждал сняг и войници с измръзвания на краиците. Но той не искаше да обсъжда тази тема с останалите пътници в кабинката.

Въпреки студа Масада привличаше туристи и през зимния сезон. Хилел им обясни с гордост, че това е най-посещаваната археологическа забележителност в Израел. Американците шумно изразяваха възхищението си, докато лифтът се изкачваше по склона. Дори Бен беше впечатлен от гледката и за пръв път си даде сметка за мащаба на римската военна операция по превземането на непристъпната крепост.

От високо се виждаха ясно следите от римски лагери, разпръснати в подножието на планината. Напред билото от ръждивочервен пясъчник се приближаваше под облачното небе. Под

трасето на лифта се виеше пътека, по която вървяха миниатюрни човешки фигури, като поклонници от отминали епохи.

Кабинката се приближаваше към паянтовата горна станция на лифта, кацнала несигурно върху скалния рид. Накрая, за видимо облекчение на Джуд, те стигнаха върха, преди дебелите американци да ги повлекат с тежестта си към бездната.

— Господи, каква красота! — прошепна Джуд, когато излязоха на широкото равно било на планината и пред тях се разкри необятна панорама.

Намираха се толкова високо над пустинята и Мъртво море, че сякаш надничаха през прозорците на самолет.

Бен огледа импозантните каменни останки от крепостните стени и реши, че съвременните разкопки са били не по-малко мащабни от усилията на римляните да разрушат крепостта преди две хилядолетия.

— През шейсет и трета година мястото изглеждаше различно — заяви Хилел, отгатнал мисълта му. — Тогава тук всичко беше пепел и руини, почти заличени от времето и природата. — Той посочи черните линии, нанесени с боя върху много сгради, порти и колони. — Те отбелязват докъде е стигала запазената зидария и откъде започва възстановката.

— Впечатляващо — отбеляза Бен. — Но както знаеш, не сме дошли като туристи.

Хилел кимна.

— Оттук — заяви той и ги поведе през развалините. Още докато вървяха, започна да разказва: — Бях най-голямото от десет деца. Семейството ми беше много бедно. Майка ми работеше във фабрика при лоши условия и оскъдно заплащане. Баща ми беше зидар. Един ден, когато бях на тринайсет, той падна от стълбата и си счупи двата крака. Никога не проходи отново, до края на живота си изпитваше ужасни болки. След като бедният ми баща осакатя и не можеше да издържа семейството си, отговорността за това се падна на мен. Станах разносвач на йерусалимските търговци. Крадах яйца и ги продавах. Веднъж дори отмъкнах цяло пиле. Блъскахме се от сутрин до вечер, за да свържем двата края и да платим наема за една тясна дупка, по-малка от кучешка колиба.

Хилел прекара гордо ръката си по каменната стена, сякаш сам я бе строил.

— Когато чух, че се търсят огромен брой работници за разкопките на Масада, веднага се записах. Бях едър и силен, а и не се страхувах от тежък труд. Сега ме последвайте през тези арки. Ще ви покажа нещо.

Няколко метра по-нататък Хилел се спря и огледа един участък от масивната назъбена крепостна стена. Беше обезопасена с модерен парапет от неръждаема стомана. От зъберите се разкриваше зашеметяваща панорама чак до покрайнините на Йерусалим.

— Ето, тук е мястото — заяви той и се обърна към Бен. — Ела. Виж.

Скривалището представляваше хоризонтална цепнатина в древната зидария, образувала се при нареждането на камъни с различна големина. Беше дълга около метър и двайсет и широка колкото човешки юмрук.

— Беше юни шейсет и трета — продължи Хилел. — Работех в този участък заедно с още двама мъже. Бяхме изтощени и жадни, умирахме от жегата. Бригадирът Самир пиеше вода от манерката и ни се караше, когато спирахме да си починем. Още помня колко го ненавиждах.

Хилел замълча, загреба шепа пясък и го остави да изтече между пръстите му.

— Всеки от нас се занимаваше с точно определена част от стената. Моята беше почти изцяло зарината. Както си копаех пясък и камъни с голи ръце, открих дупката и напипах някакъв вързоп. Имахме заповед да докладваме незабавно за всякакви находки. Обърнах се към Самир и тъкмо щях да му съобщя, че съм намерил нещо, когато видях, че пак надига манерката. Водата се стичаше по брадата му и капеше на земята. Така се вбесих, че не му се обадох. Измъкнах вързоп и го развих внимателно.

— И вътре имаше меч — каза Бен.

Хилел се изправи и изтупа пясъка от дланите си.

— Да. Невероятно красив меч. Дръжката беше от бронз и блестеше като злато на слънцето, а острието имаше такава форма и дължина. — Хилел описа дъга във въздуха и разпери длани.

Бен забеляза, че по скицата на отец Лалик е определил приблизително вярно размера: около метър, метър и двайсет.

— Личеше си, че е много, много стар — продължи Хилел. — Явно е бил скрит отдавна на това място. Тогава нищо не разбирах от история, но очевидно ставаше дума за изключително ценен предмет. Обърнах се отново към Самир, но той разговаряше с друг бригадир, пушеше цигара и се смееше. Погледнах дебелия му корем и се сетих за сакатия си баща вкъщи и за майка си, която се скъсваше от работа във фабриката.

— И реши да го задържиш за себе си — вметна Джуд.

— В трудни времена, когато се грижиш за семейството си, понякога си принуден да правиш нередни неща — каза Хилел. — Да, завих меча във вързопа и го поставих на мястото му. До края на деня треперих от страх да не го намери някой друг. Но това не се случи и когато смяната ни свърши, успях да го кача с мен на камиона, който откарваше работниците за Йерусалим. Бяхме толкова много, че бригадирите не можеха да наблюдават всички. Още щом се прибрах в града, отидох до един заложен магазин на улица „Яфо“. Собственикът Али огледа меча и ме попита откъде го имам. Излъгах нещо, не помня какво. Пазарихме се известно време и накрая сключихме сделка. Али ми подхвърли шепа монети, колкото да купя храна за една седмица и лекарства за краката на баща ми. Спомням си колко се гордеех с постъпката си. Самир и останалите бригадири така и не разбраха тайната ми.

— Значи мечът не е у теб? — попита Бен.

— Не, не съм го виждал оттогава — отвърна Хилел. — За мен животът продължаваше. Като пораснах, станах шофьор на такси в

Йерусалим. После баща ми почина, а малко след него и бедната ми майка. Ожених се за Аяла. Братята и сестрите ми поеха по свой собствен път. Минаха години и семейството ми нарасна. Работех по осемнайсет часа на ден, за да им осигуря по-добър живот. Цял Йерусалим ме познаваше. Когато не карах таксито, учех английски, за да мога да разговарям с богатите чужденци, които возех. Мечтаех си да основа собствен бизнес и един ден да го предам на децата си. Но мечтата ми така и не се осъществи. — Хилел замълча и зарея поглед в далечината.

Бен започваше да губи търпение, а усещаше, че и Джуд е неспокоен.

— Ще минеш ли по същество, Хилел?

— Съжалявам. И тъй, преди две години и половина в офиса на таксиметровата компания се появи богат американец. Търсеше шофьора Хилел Зада, за да го наеме за един ден. Държеше конкретно на мен, като ме увери, че ще ми плати двойно. Седнахме в колата и аз попитах къде да го закарам. Никъде, отвърна той. Искаше само да поговорим за един меч.

— Уесли Холанд?

Хилел кимна.

— Разбира се, аз не бях забравил за меча и отначало си помислих, че ще бъда наказан за престъплението, което бях извършил като млад. Предположих, че американецът е детектив, изпратен да ме открие. Но се лъжех.

— Холанд как е успял да те намери?

— Чрез Али, собственика на заложната къща. Вече минава деветдесетте, а още върти търговия, тази дърта лисица. — Хилел се усмихна. — Холанд ми обясни, че Али отдавна е продал меча на някой си Фекеш с огромна надценка. Фекеш го пазил трийсет години, но накрая и той го продал. Мечът се озовал в Саудитска Арабия, където станал собственост на някакъв принц. Преди три години господин Холанд му бил на гости, видял древното оръжие и поискал да го купи. Той колекционира мечове. Съществуват и такива хора.

— Знам — отвърна Бен.

Хилел повдигна вежди.

— Аз пък не знаех. Стори ми се странно. Но едва ли имам право да съдя хората.

— Продължавай.

— Холанд взел меча със себе си в Америка. Бил запленил от него и се поинтересувал от произхода му. Човек с неговите възможности може да изпълни всичките си желания. Скоро той успял да открие Фекеш и Али и така стигнал до мен. Както вече споменах, цял Йерусалим познава Хилел Зада. А по тези места хората лесно се съгласяват да дадат информация срещу пари.

— Какво искаше от теб?

— Каза ми, че е отделил много време, за да изследва меча и да се консултира с други експерти. Държеше да научи къде съм го открил, затова го заведох в Масада. Беше страшно развълнуван, когато му посочих точното място и описах как съм намерил меча. Попита ме дали знам нещо за стойността и историята му. Отговорих, че нищо не знам. И тогава той заяви, че откритието ми е невероятно. Искане да ме възнагради за доброто дело. — Хилел не успя да прикрие широката си усмивка. — Преди да се усетя, господин Холанд ме заведе в една банка и отвори сметка на мое име. В нея имаше три милиона долара.

— Три милиона! — извика Джуд.

— Просто за награда? Нищо повече? — попита Бен. Беше озадачен от факта, че един меч струва толкова, дори за човек с подобни възможности.

— По този начин ми се отблагодари, че съм открил меча — заяви Хилел. — После си отидох вкъщи и казах на Аяла: „Скъпа, богати сме! Напусни работа. Освобождаваме апартамента“. Така и направихме.

Той вдигна рамене.

— Не сме чак толкова заможни, че да си купим къща в скъп квартал като „Йемин Моше“, но благодарение на щедростта на Холанд живеем доста комфортно. Чак сега осъществих мечтата си. Имам бизнес, който ще мога да предам на синовете си. Четирима от тях вече работят при мен. Скоро ще отворим ново кафене на улица „Кинг Джордж“. А после може би в Лондон или Ню Йорк.

— Каква е ролята на баща ми в цялата история? — попита Джуд.

— А на Фабрис Лалик?

Хилел придоби сериозен вид.

— Около година след първото му посещение господин Холанд отново се свърза с мен. Искане да доведе още двама души, за да видят

къде съм намерил меча. Енорийският свещеник Аръндел от Англия и отец Лалик от Франция. Много мили и почтени хора.

— Как са били привлечени към проекта?

Хилел поклати глава.

— Не знам. Работеха с Холанд и не ми казаха нищо. Извиниха се за тайнствеността, но Саймън ме увери, че някой ден изследванията им ще приключат и истината за меча ще излезе наяве. Щях да науча пръв за нея, преди да я обявят пред света. Това бяха думите му.

Бен знаеше, че Саймън Аръндел никога не би направил лекомислено подобни помпозни изявления.

— Да я обявят пред света? Значи става въпрос за нещо извънредно важно.

— Господин Холанд каза, че откритието е много специално.

— По-добре да не беше намирал меча — отбеляза Джуд. — Радвам се, че си осъществил мечтата си, но родителите ми загинаха заради него.

Настъпи тишина, само вятърът свиреше над бойниците на Масада. Хилел сведе тъжно глава.

— Много съжалявам за смъртта на родителите ти — промърмори той. — Сигурен съм, че майка ти е била прекрасна жена. Саймън беше достоен човек и се гордееше със сина си. Често ми говореше за теб.

Джуд извърна лице. Избърса бързо очите си, сякаш не искаше някой да го види.

— Хилел, боя се, че хората, които издирват меча, ще стигнат и до теб — заяви Бен. — Забелязал ли си в последно време някой да те следи или да се навърта около кафенето? Някакви необичайни обаждания по телефона?

Хилел го изгледа учудено.

— Не, нищо такова.

Ако досега Хилел бе оставен на мира, това беше, защото Уесли, Саймън и Фабрис умишлено не бяха посетили израелеца в плановете си. Който и да бе подслушвал телефонните им разговори, навярно не бе сметнал Хилел за достатъчно важен или пък изобщо не бе научил за него. Въпреки всичко Бен го посъветвала си отваря очите.

— Предупреди и жена си. Тези хора не се спират пред нищо.

Лицето на Хилел почервения от гняв.

— Кои са тия мръсни копелета?

— Точно това се опитвам да разбера.

— Ще се моля на Бог да ги откриеш скоро. Притеснявам се за господин Холанд.

— Беше жив преди три дни, когато звънна в дома на Саймън — заяви Бен. — Преди да разбере, че не съм Саймън, каза, че пътува към някоя си Марта. Същото име се споменаваше в съобщение, оставено от него на телефонния секретар. Възможно е да ѝ е поверил меча за съхранение. Познаваш ли въпросната Марта?

Хилел се замисли и поклати глава.

— Съжалявам. Никога не е ставало дума за тази жена. Той не намекна ли коя е тя?

— Не. Някакъв свидетел твърди, че е видял Холанд да пътува за Бостън, на Източното крайбрежие. Допускам, че Марта живее там.

Хилел отново поклати глава.

— Много ми се иска да ти помогна, но не знам нищо. Не съм сигурен дори къде е Бостън.

Известно време и тримата мълчаха. Вятърът вдигаше във въздуха пясъчни вихрушки от руините на крепостните стени. Бен запали цигара и вдиша дълбоко дима. Обзе го мрачното подозрение, че пътуването му до Израел може да се окаже напразно. Джуд се бе облегал на предпазния парапет и гледаше към Мъртво море, потънал в собствените си мисли.

— Баща ти спомена, че много обичаш морето — заяви приятелски Хилел и отиде при него до парапета.

— Не те е излъгал — отвърна Джуд.

— С господин Холанд бихте се спогодили добре. Той има къща на брега на океана. Кой знае какъв палат е! С големи прозорци, повисоки от човешки ръст, така ми каза. Обичал да наблюдава с часове вълните и кулата от светлина в нощта.

Бен погледна Хилел. Кула от светлина? Той се зачуди какво означава това, но замълча. Когато тръгнаха към станцията на лифта, мисълта вече бе излетяла от съзнанието му.

Казваше се Дария Пинятели. На двајсет и осем, родом от Неапол. Беше мургава и много привлекателна, с искрящи очи, безупречни зъби и фигура, която можеше да предизвика верижна катастрофа на някой оживен италиански булевард.

Преди десетина години Дария бе открила, че ще изкарва повече пари от красотата си, отколкото ако помага на родителите си в малката им шивашка работилница. Все още не беше най-скъпо платената проститутка в Неапол, но нямаше нищо общо с дрогираните момичета, които се мотаеха из тъмните улички и бяха готови на всичко за един сандвич. Дария беше разумна и предпазлива. Държеше на личното си достойнство, можеше да си позволи да подбира клиентелата си и не правеше компромиси. Освен това беше предана католичка, която не виждаше никакво противоречие между вярата и избраната от нея професия.

Англичанинът я бе забелязал за пръв път, когато я бяха довели заедно с няколко други момичета на острова. Трябваше да обслужат група клиенти в нещо като пристройка към усамотената вила. Дария го видя как я наблюдава от прозореца на главната къща и веднага си каза, че този възрастен, видимо тъжен и самотен мъж не е като грубите животни, при които я бяха повикали. Начинът, по който я гледаше, ѝ подсказваше, че я харесва. Тя бе чула мъжете да го наричат „господин Лукас“. Явно беше собственикът на вилата и отговаряше за всичко. Подобно на своите колежки, Дария беше благоразумна и не си навираше носа в чужди работи.

Оттогава малкият контингент на няколко пъти бе пресичал с моторница залива до вилата. Там се отнасяха добре с тях, плащаха им щедро с чисто нови, шумолящи банкноти, каквито очевидно не липсваха, черпеха ги с вино и шампанско. Всеки път Дария беше с различен мъж. Клиентите често се сменяха, но както и за останалото, Дария не се интересуваха защо.

Телефонното обаждане от предишния ден никак не я изненада. Господин Лукас искаше да се срещне насаме с нея. Пред апартамента ѝ спря автомобил, за да я откара до пристанището. Мекото декемврийско време ѝ позволяваше да облече лека рокля, която все пак не разкриваше твърде много. Господин Лукас дойде да я посрещне до портала на вилата. Беше по сатенен халат, за който тя веднага му направи комплимент.

Отначало домакинът изглеждаше притеснен и Дария си помисли, че може би страда от безсъние. Много от богатите ѝ клиенти бяха стресирани бизнесмени, търсеци утеха. Когато го хвана подръка и се остави да я въведе в хладната обстановка на вилата — навсякъде се виждаха растения, картини и скъпи антики — той сякаш се поотпусна. *Господин Люкас*. Харесваше му начинът, по който името му се изтърколваше от устата ѝ. Дария се изкиска и му се извини за лошия си английски. Той се усмихна и каза галантно:

— Напротив, английският ти е очарователен. Моля те, наричай ме Пенроуз.

Някъде в дълбините на вилата Пенроуз я отведе в разкошно обзаведения си кабинет, в който имаше огромно бюро и още повнушително кожено кресло. Доста перверзно, помисли си Дария, но той отвори страничната врата и я покани в съседната спалня. Нещо ѝ подсказваше, че господин Лукас прекарва голяма част от времето си в двете стаи. Кой ли бяха всички онези мъже? Какво вършеха за него? Нямаше съмнение, че Лукас е ужасно богат и влиятелен. Спалнята беше не по-малко пищна от кабинета, с голямо легло, мраморен под и скъпи предмети.

Пенроуз седна на леглото и посочи роклята ѝ.

— Свали я.

Дария се подчини. Коприната се свлече безшумно около глезените ѝ, тя я прекрачи и застана срещу него по дантелено бельо. За случая беше избрала червено, за да отива на обувките ѝ.

Пенроуз я огледа от глава до пети и усети как пулсът му се ускорява. Какво тяло! Вече беше решил да я засипе с пари, с пачки банкноти от многото си кожени чанти, скрити под леглото. После щеше да я накара да съблече бавно другите си дрехи и...

Сапуненият мехур на фантазиите му изведнъж се спуска. Той сбърчи чело. Наведе се напред и изви шия, за да я огледа по-отблизо.

Но нима това беше... *Да!*

— Свали го! — каза строго той и посочи нагоре. — Свали го, веднага!

Дария се усмихна, посегна зад гърба си и напипа закопчалката на сутиена.

— Не! Не това! — извика Пенроуз. — Другото... *нещо!* — От чара и добрите му обноски не бе останала и следа. Лицето му почервеня, очите му искряха от омраза. Дария се смути. Къде бе сбъркала? Той продължаваше да сочи. — Разкарай тази гадост от очите ми!

Сбърчила вежди, тя чак сега разбра, че господин Лукас има предвид златното кръстче на шията ѝ. Беше го носила цял живот, вярваше, че я закриля от неприятности.

А днес Дария Пинятели определено се нуждаеше от закрила. Срещата с англичанина започваше да я притеснява.

— Чуваш ли какво ти казвам, кучко? Свали го!

Въпреки професията си Дария не се оставяше да я третират като куче и нямаше никакво намерение да му се подчини. Беше доста темпераментна и не смяташе да мълчи. От устата ѝ изригна вулкан от ругатни на италиански. Даде му да разбере, че няма да го свали за нищо на света. Ако искаше да я чука, трябваше да се примири с кръстчето. В противен случай можеше да върви по дяволите и да си намери някоя друга.

Пенроуз не откъсваше очи от шията ѝ. Лицето му се изкриви в гримаса. Как смееше тази мръсна християнска кучка да му държи такъв тон? В пристъп на сляпа ярост той скочи от леглото и се хвърли върху нея. Блъсна ръцете ѝ встрани и посегна към кръстчето. Пръстите му се свиха около златната верижка и я дръпнаха с всичка сила.

Дария извика от болка, когато тънката верижка се впи в плътта ѝ. Инстинктивно отстъпи назад и изтръгна накита от пръстите му, преди той да успее да го скъса. После го обля с нов поток от ругатни.

— Край, тръгвам си. За какъв се мислиш, нещастник такъв! Заведи ме до лодката!

Пенроуз вдигна треперещата си ръка и видя кръвта, която се стичаше от порязаните му пръсти. В това време Дария крещеше като луда насреща му.

Каква кучка! Мръсна, отвратителна, малка...

Пенроуз ококори очи. Стисна зъби, бръкна с окървавената си ръка под гънките на халата и извади лъскавия пистолет. Допреди малко си бе играл с него, наслаждавайки се на неограничената си власт. Можеше да направи всичко, което поискаше, и никой на този свят не бе в състояние да го спре.

Когато видя оръжието и безумния блясък в очите му, Дария изпищя. Опита се да избяга към вратата, но още докато се обръщаше, трясъкът от изстрела изпълни стаята и ударът на куршума я запрати брутално към стената. Тя се строполи на пода. Цялото ѝ тяло трепереше, от раната в хълбока ѝ бликаше тъмна кръв.

Не особено точно попадение, помисли си Пенроуз, но все пак стреляше за пръв път. Сега вече знаеше усещането, а най-много му харесваше откатът на оръжието, който се предаваше от дланта по китката, чак до рамото. Прииска му се да го изпита още веднъж. Пристъпи към пищящата жена, приближи дулото до нея и дръпна спусъка. От пистолета излезе искра, разнесе се гръм. Струя кръв опръска лицето му.

Куршумът бе разкъсал гърлото на Дария. Письците ѝ преминаха в задавено гъргорене. Пенроуз произведе трети изстрел, главата ѝ се отметна назад и се удари в пода. Между веждите ѝ имаше правилна кръгла дупка.

Ставам все по-точен, каза си той. *Просто ми трябва практика.*

Ушите му пищяха от изстрелите, във въздуха се носеше остра миризма на кордит. Той се наведе над трупа и с възхищение констатира, че третият куршум бе отнесъл цялата задна част на черепа. Облиза устни и усети соления вкус на кръвта ѝ.

Кой щеше да почисти цялата мръсотия? Не и Пенроуз, това беше сигурно.

Рекс О'Нийл тъкмо разговаряше по телефона със Стив Кътър, който го уведоми, че в Йерусалим няма и следа от Хоуп и Аръндел.

— Връщай се тук — заяви примирено О'Нийл.

Каква каша само. Той отдавна бе спрял да пресмята астрономическите финансови загуби, които операцията носеше на „Тримбъл Груп“.

Докато затваряше телефона, откъм кабинета на Пенроуз се чуха викове.

— Сега пък какво? — промърмори раздражено той.

След малко от там се разнесе женски писък. О'Нийл се заслуша.

Безпогрешният трясък на изстрела го уплаши. Какво, по дяволите, ставаше? Той вече тичаше по коридора към кабинета на Пенроуз, когато бе произведен вторият изстрел. Нахлу вътре точно в мига, в който откъм съседната стая долетя трети оглушителен гръм.

Зашеметен, О'Нийл блъсна вратата на спалнята и замръзна на място. Погледна надолу и забеляза локвата кръв в краката си. Отмести очи встрани и зърна окървавения труп на красивото младо момиче на пода. Вдигна глава и видя насреща си Пенроуз Лукас, с разчорлена коса и пръски от кръв по лицето.

— Какво... — започна О'Нийл. — О, не. Не! — Думите заседнаха в гърлото му.

— Много е просто — заяви Пенроуз и размаха пистолета във въздуха. — Помолих я да го свали и тя отказа. Какво друго можех да... Хей, О'Нийл! Къде отиваш?

Рекс О'Нийл излезе от спалнята и пресече кабинета, като се бореше да не повърне. Затръшна вратата и се затича по коридора, оставяйки кървави следи след себе си. Когато стигна до стаята си, се облегна на стената и си пое дълбоко въздух. После заключи вратата и извади телефона си.

Този път избра номера.

Когато се върнаха на площад „Цион“, Хилел почти насила завлече Бен и Джуд в кафенето и инструктира целия си персонал, че „почетните гости“ трябва да получават незабавно всичко, което пожелаят, за сметка на заведението.

— Това е най-малкото, което мога да направя за вас — каза той.

Бен му благодари за помощта, предупреди го още веднъж да внимава и обеща да му звънне веднага щом научи нещо за Уесли Холанд.

Хилел се качи на ленд крузъра и потегли с мощен рев на двигателя, а двамата пресякоха площада и се прибраха в хотела. Джуд искаше да си вземе душ и отиде през междинната врата в стаята си.

Бен отвори прозорците и се загледа към площада. Нищо от случилото се до момента не му се струваше логично, но може би вината се криеше в самия него. Мозъкът му беше блокирал и той знаеше причината за това. Пресегна се към чантата си, разтвори я със замах и извади писмото.

Отпусна се тежко на креслото и го прехвърли още веднъж, сякаш очакваше на десетото прочитане да намери някакъв скрит смисъл, който ще го освободи от смазващата отговорност, легнала върху плещите му.

Но думите на Микаела оставаха непроменени и звучаха също толкова невероятно, колкото и преди. Ако беше сън, продължаваше твърде дълго.

Бен се чувстваше напълно объркан. Дори не чу кога междинната врата се е отворила и Джуд е влязъл в стаята.

— Какво е това? — попита момчето.

Бен скочи като ударен от електрически ток и пъкна писмото в чантата.

— Преглеждах някои от нещата, които намерих в къщата на Лалик — каза небрежно той и го стрелна с очи.

— Добре — заяви равнодушно Джуд и се просна на леглото. — Какво ще правим сега?

Разумен въпрос, помисли си Бен. Не искаше да го признае дори пред себе си, но беше изпаднал в безизходица. Току-що и последната му следа ги бе отвела в задънена улица. Всъщност имаше още една.

— Ако разберем коя е Марта, ще открием Холанд. Така ще разплетем цялата история. Проблемът е, че не знаем коя е тя.

— Може да е съпругата му. Търсил ли си жена на име Марта Холанд?

— Холанд няма съпруга — отвърна раздражено Бен. — Снощи цял час се рових за него в интернет. След четири провалени брака се е отказал от семейния живот. Във всеки случай не вярвам, че би тръгнал да пресича половин Америка, за да се види с някоя си Марта, ако беше женен за нея. Просто щяха да живеят заедно.

— Малко си старомоден.

— Сигурно — призна Бен, — но не колкото Уесли Холанд. В това поне съм убеден.

— Добре. Тогава бивша съпруга.

— Всичките ги проверих. Казват се Табита, Рейн и Мишел. Последната е била Жизел Ръш.

— Актрисата Жизел Ръш?

Бен вдигна рамене.

— Може, не знам. Даже не съм я чувал.

Джуд го изгледа изумено. Не вярваше, че някой жител на планетата Земя не е чувал за Жизел Ръш.

— Както и да е, нищо не пречи Марта да му е гадже. В такъв случай е напълно възможно да не живеят заедно.

— Значи е успял да го опази в тайна от хората, които постоянно се ровят из личния живот на богатите и известните — каза Бен. — А на тях нищо не им убягва от вниманието.

— Добре, не му е гадже. Тогава дъщеря? Сестра?

— Той няма деца. Нито братя и сестри.

Джуд повдигна едната си вежда.

— Сигурно е отшелник, който си говори сам в огромна стара къща край океана, а единственото му развлечение е да гледа вълните. По дяволите, дори аз не съм чак толкова влюбен в морето!

Бен се замисли.

— Хилел спомена нещо, което ми прозвуча странно.

— Какво по-точно?

— Прочетох, че Холанд живее в имението „Уитуърт“ до езерото Онтарио, близо до Рочестър. Доста далече от морския бряг.

— Значи Хилел се е объркал. Сигурно не е разбрал, че Холанд живее на езеро, а не на море.

Бен поклати глава.

— Разгледах снимки на къщата. Изобщо не е близо до езерото. Поне не толкова, че да се вижда водата. Заобиколена е от десетки декари гора. Следователно Холанд притежава къща на море някъде другаде.

— Определено може да си го позволи — заяви Джуд. — Там ли мислиш, че е отишъл? Това би опростило задачата ни.

Бен изсумтя.

— Едва ли. По Източното крайбрежие има милиони такива места. Ако изобщо допуснем, че е тръгнал в тази посока. Но защо би нарекъл собствения си дом „вилата на Марта“?

— Знам ли? Вероятно тя живее там по-отдавна от него.

— Губим си времето — ядоса се Бен. — Така доникъде няма да стигнем.

Той потъна в размисъл. Джуд се излегна назад, но след миг отново се надигна.

— Я чакай малко! Току-що ми хрумна нещо. Ти спомена, че според свидетели Холанд е отишъл към Бостън. Това ни разкрива всичко необходимо, нали?

Бен се канеше да го попита ехидно дали изобщо е разтварял картата на Съединените щати, когато видя изражението на лицето му.

— Какво си мислиш?

— Ето какво. Ами ако въпросната Марта изобщо не е човек?

— Стига, Джуд. Много съм уморен за шегички. Щом не е човек, да не е английска овчарка?

— Може да е име на място.

— Как така „Марта“ е име на място?

— Не „Марта“, а „на Марта“. Ти сам каза, че Холанд е отишъл във вилата „на Марта“. Това са неговите думи. Прав ли съм?

Бен го гледаше втренчено.

— Както знаеш, си падам по акулите — продължи Джуд. — Още като дете си мечтаех да се гмуркам сред големите бели акули край бреговете на Нова Зеландия. Любимият ми филм е „Челюсти“.

— Вече напълно се обърках. Каква е връзката с...

— През две хиляди и пета бащата на Роби ни заведе на юбилейна прожекция по случай трийсетгодишнината от създаването на филма. Състоя се на мястото, където е била снимана част от него.

— Е, и?

— Бавно загреваш, старче. Спилбърг е снимал „Челюсти“ на остров Мартас Винярд, Лозето на Марта. Разбираш ли? Намира се до Кейп Код. Отидохме със самолета до Бостън и взехме автобуса до фериботното пристанище. Не е далече. Бях на четиринайсет, но си го спомням много добре.

Долната челюст на Бен увисна.

— Това опростява ли достатъчно задачата ни? — попита го Джуд с широка усмивка.

Мокрият английски сняг се различаваше доста от мекия умерен климат на Капри, но Рекс О'Нийл беше твърде развълнуван, за да усеща студа, докато тичаше от таксито до портата на дома си на улица „Белгрейв Гардънс“ в Северен Лондон. Пренесе чантите си по алеята и ги пусна пред входната врата, за да прерови джобовете си за ключа. Мисълта, че съвсем скоро ще види Меган, го караше да се усмихва непрекъснато, откакто самолетът му бе кацнал на „Хийтроу“. Представяше си колко ще се зарадва на неочакваното му завръщане, на възможността да отпразнуват заедно Коледа.

— Толкова бързо се прибра — щеше да възкликне тя и да се хвърли в прегръдките му. — Защо не ме предупреди? Щях да сготвя нещо специално.

— Исках да те изненадам, мила — щеше да отвърне той и да зарови пръсти в косата ѝ.

А после смяташе да ѝ съобщи следващата изненада: че няма повече да заминава за Европа, а ще остане при нея в Лондон. Меган щеше да прелива от въпроси, но тя беше умно момиче и знаеше, че не бива да се рови в служебните му дела. О'Нийл възнамеряваше да ѝ каже, че просто му е омръзнало от тази работа и е подал молба за преназначение, която е била удовлетворена незабавно. Разбира се, нямаше да спомене за кашата, която Пенроуз бе сътворил.

Представяше си радостта в очите ѝ, когато ѝ съобщеше новината. Щеше да я притисне до себе си, да я целуне по устните и да се закълне, че никога повече няма да я остави сама. После, ако не беше твърде уморена, можеше да я заведе на вечеря в любимия им арменски ресторант в Сохо.

Той отключи входната врата и влезе в антрето, преливащ от вълнение. Пусна багажа на пода, свали палтото си и го метна на закачалката.

— Меган! Аз съм! — Тя не отговори, но сигурно не го бе чула в големия апартамент. — Меган? — повтори той и се огледа в

просторния вестибюл. — Меган, скъпа! Познай кой си е дошъл!

В жилището беше тихо. Може да е излязла, реши О'Нийл и бутна вратата на дневната.

Тя седеше на един стол в средата на стаята и го гледаше уплашено.

— Меган? — извика тревожно той. Първата му мисъл беше, че нещо ужасно се е случило. Сигурно бе направила спонтанен аборт или някой от семейството бе починал. — Скъпа, какво има?

— Здравсти, Рекс — каза гласът, който се бе надявал никога повече да не чуе.

Той се обърна. Пенроуз Лукас стоеше до вратата на дневната с дълъг балтон от туид и лъснати обувки. Големият пистолет в ръката му беше небрежно насочен надолу.

О'Нийл ококори очи; първоначалният му шок бързо премина в гняв.

— Какво правиш в дома ми?

— Толкова бързо си тръгна от Капри — заяви Пенроуз, — че не успяхме да си кажем довиждане. А и най-после исках да се запозная с жена ти. Между другото, апартаментът ви е много хубав.

О'Нийл погледна пистолета в ръката му.

— Получих преназначение — заекна той. — Решението не е мое.

Пенроуз бръкна в левия джоб на балтона си и извади миниатюрно електронно устройство.

— Виж, Рекс, аз съм недоверчив човек. Така си спестявам разочарованието, когато някой ме предаде.

— Да те предам ли? — избухна О'Нийл. — За какво говориш?

Пенроуз изцъка с език, поклати глава и включи електронното устройство. О'Нийл затвори очи и изстина, когато чу собствения си металически глас от малкия високоговорител. Беше запис на телефонното обаждане, което бе провел с ръководството на „Тримбъл Груп“ в Лондон буквално преди часове. В него им докладваше за последните изстъпления на шефа си. Отчетливо се чуваха думи като „побъркан“ и „психопат“, които се забиваха като ледени куршуми в мозъка му.

Меган седеше като прикована към стола, очите ѝ се стрелкаха между пистолета в ръката на Лукас и съпруга ѝ. Бяха пълни със сълзи и гледаха умолително.

Пенроуз изключи устройството и закрачи напред-назад из стаята, като си играеше с пистолета.

— Отдавна чакам този момент, Рекс. От самото начало знаех, че не одобряваш плановете ми. Истината е, че през цялото време беше неподходящ за член на моя екип. А ако си мислиш, че глупавият ти опит да ме разобличиш ще има и най-малкия ефект, жестоко се лъжеш. „Тримбъл Груп“ са плътно зад мен. Нищо няма да се промени. Мисията ми ще бъде изпълнена, не разбираш ли?

Във всяка друга ситуация О'Нийл би се изсмял презрително на подобни бръщолевения. Но сега не можеше да откъсне очи от пистолета. Едва дишаше. Споменът за случилото се с проститутката беше пресен в съзнанието му. Трябваше да направи нещо, дори с риск да бъде убит. Собственият му живот не беше толкова важен. Трябваше да попречи на този психопат да навреди на Меган.

Пенроуз се спря и погледна бившия си сътрудник като училищен директор, принуден въпреки жалостивата си природа да накаже непослушен ученик.

— Не те ли предупредих, Рекс, че няма да допусна никой да застане на пътя ми? Защо не ме послуша?

Той щракна с пръсти. В стаята влязоха още трима души. Меган изскимтя уплашено. О'Нийл усети как кръвта замръзва във вените му, когато позна мъжете. Бяха Съгс, Дойл и Просьър, трима от убийците на Кътър, които Пенроуз бе подбрал за лична охрана — безмозъчни садисти, готови на всичко за шепа банкноти от ръката на любимия си работодател.

— Ще се обадя отново на „Тримбъл Груп“ — заяви О'Нийл. — Ще им кажа, че е станало недоразумение. Можем да изгладим нещата. Наистина.

— Това не е от значение — отговори Пенроуз. — Важно е единствено твоето предателство. То не се заличава така лесно. Вече няма връщане назад.

— Какво смяташ да направиш? — попита с треперещ глас О'Нийл.

Пенроуз кимна и тримата бодигардове заобиколиха в тесен кръг О'Нийл и Меган. Дойл сграбчи Меган за ръката и грубо я вдигна от стола. Тя изпищя от ужас. Съгс и Просьър хванаха О'Нийл.

— Не я намесвайте! — захленчи той. — Умолявам те, Пенроуз! Ще ти дам всичко, което притежавам.

— Не се съмнявам — отвърна Пенроуз и махна на хората си. — Отведете ги в трапезарията.

Бодигардовете се подчиниха незабавно и подкараха пленниците си към затворената врата. Меган се извиваше и дърпаше в желязната хватка на Дойл, който замахна с мускулестата си ръка и я зашлеви през лицето. Тя залитна и се преви на две.

— Бременна е! — изкрещя О'Нийл, като се опитваше да се отскубне, за да помотае на жена си. — За бога, имайте милост!

Пенроуз подскочи.

— За бога, а? До него ли опря, Рекс? Да не се надяваш да ти прати чудо, за да те отърве?

— Моля те, Пенроуз!

Съгс отвори с крак вратата към трапезарията. Когато видя какво ги очаква от другата страна, О'Нийл усети как му прилошава. От уютната трапезария, в която двамата с Меган бяха прекарвали толкова щастливи мигове заедно, нямаше и следа. Масата, столовете и старинният бюфет бяха изчезнали. Подът бе застлан с черен лъскав найлон. Стените, прозорците и таванът бяха плътно покрити със същия материал, захванат с пирони. В ъгъла до вратата имаше две метални кутии с инструменти.

Но онова, което накара коленете на Рекс О'Нийл да се подгънат, беше грубо скованата дървена рамка в средата на стаята, стигаща почти до тавана. В напречната ѝ горна греда бяха забити четири железни халки, от които висяха вериги. Към краищата на веригите бяха закрепени белезници.

— Не! — изкрещя О'Нийл и се задърпа отчаяно от хватката на Съгс и Просър.

Но те се оказаха много по-силни от него и го вкараха грубо в стаята. Черният найлон изшумоля под краката му. Той рухна на колене и двамата го повлякоха към дървената рамка. Меган бе спряла да пици. Сякаш изпаднала в транс, тя пристъпваше след Дойл, а устата ѝ се отваряше и затваряше, без да издаде звук.

Последен в стаята влезе Пенроуз и се облегна до вратата. По негов сигнал Рекс и жена му бяха повдигнати върху рамката, а китките им — пристегнати в белезници над главите им. Просър и Дойл хванаха

по един от свободните краища на веригите и ги дръпнаха с всички сили. Краката на жертвите се откъснаха от земята. Меган висеше безжизнено, изпаднала в шок. Съпругът ѝ се мятеше като хванато в капан животно. Краищата на веригите бяха закачени за дебели куки в дървената рамка, за да не позволят на телата да се смъкнат надолу. Просър плю на ръцете си и разтърка длани.

— Долно копеле! Мръсник! Ще умреш затова! — изрева О'Нийл към Пенроуз, който стоеше до вратата и наблюдаваше сцената от разстояние, защото знаеше какво следва.

— Викай колкото искаш, Рекс. Стаята е шумоизолирана.

Докато О'Нийл си бе гризал нервно ноктите на летището в Неапол и бе чакал на гишето за паспортен контрол на „Хийтроу“, Пенроуз и неговият екип бяха долетели с лиърджета, за да подготвят къщата за пристигането му.

Съгс отиде до кутиите с инструменти, отвори ги и започна невъзмутимо да вади съдържанието им. В едната имаше два чувала за пренасяне на трупове, каквито използват в моргите, и три защитни гащеризона. Другата беше пълна с разнообразни инструменти, които изтракаха зловещо, когато Съгс бръкна вътре. Той порови малко, после подаде един сатър на Просър и касапски нож на Дойл. За себе си избра мачете. Беше с гумена дръжка, за да не се хлъзга, щом се изцапа с кръв.

— Разпори ѝ корема — нареди Пенроуз. — Нека Рекс види детето си, преди да умре.

О'Нийл изпадна в истерия. Меган просто висеше на веригите, а съзнанието ѝ сякаш обитаваше някаква паралелна вселена.

Съгс, Просър и Дойл се спогледаха. Хвърлянето на свещеници от мостове беше едно нещо, но това тук...

— Не е ли малко прекалено, шефе? — промърмори Дойл.

— Мислехме, че искаш само да ги поуплашим — добави Просър.

— Изпълнявайте! — изрева Пенроуз. — Иначе няма да получите никакви пари!

Приглушените писъци на „Белгрейв Гардънс“ скоро се усилиха. Трябваше да минат цели двацет минути, преди да заглъхнат напълно.

През цялото време семейство Хигинс гледаха телевизия в съседния апартамент и не чува нищо.

След закъснелия среднощен полет от Йерусалим и още девет хиляди километра във въздуха Бен и Джуд кацнаха на международното летище в Бостън към девет сутринта местно време. Веднага се насочиха към близката агенция за коли под наем и взеха един джип „Пейтриът“. Бяха пристигнали точно за първия сняг. Върволицы от тежки машини почистваха пътищата, докато джипът ги отнасяше на юг през идиличния зимен пейзаж на Нова Англия.

В лошото време им отне близо два часа, за да изминат сто и двайсетте километра до Уудс Хоул. Фериботното пристанище бе обвито в непрогледна мъгла.

Наближаваше обяд, когато дългият нисък бряг на Мартас Винярд се появи през вдигащата се мъгла. Стотиците яхти и платноходки, които се полюшваха грациозно до брега, изглеждаха като джуджета пред огромния ферибот, плъзгащ се към кея. Джипът на Бен се спусна надолу по рампата и пред двамата с Джуд се разкри панорамата на острова.

— Ето че стигнахме — каза Джуд. — Сега остава само да открием Уесли Холанд. Едва ли е вписан в телефонния указател.

— Би било прекалено лесно — отвърна Бен.

Докато влизаха с колата в Оук Блъфс, Джуд описа на Бен лудницата, която бе видял при посещението си в Мартас Винярд през 2005 година. Тогава там бе гъмжало от туристи и киномани заради юбилейната прожекция на „Челюсти“. А сега въпреки опитите на местните хора да украсят острова за Коледа много от къщите бяха заключени за през зимата. Бен паркира джипа на Съркют авеню — живописна улица до пристанището — и двамата тръгнаха пеша покрай спретнатите магазинчета и ресторанти.

— Мислиш, че ще го намерим на някоя маса ли? — попита Джуд и надникна през вратата на едно ресторантче.

— Не.

— Какво правим тук тогава?

— Пазаруваме — обясни Бен.

На няколко преки по-нататък откри каквото търсеше. Отвори вратата на смесения магазин и над главата му издрънча звънче. Собственикът беше дребно човече с кръгли очила и мустаци, които се извиха нагоре, когато той се усмихна. Бен го попита дали продава пътеводители на острова.

— Този тук върви най-добре — заяви мъжът и свали от рафта гланцирана книжка. — Разгъва се като карта. Показани са всички интересни места. Имайте предвид обаче, че през студените месеци островът е доста замрял.

— Това не е проблем — отвърна Бен. — Ще го купя. — Той посочи щанда встрани от тезгяха. — Искам и един бинокъл от тези.

— „Минолта“ десет на петдесет — каза собственикът и му го подаде. — Цената е добра. Туристите се избиват за тях, но през зимата не продавам много.

Бен огледа набързо бинокъла.

— Няма нужда от кутия, ще го взема така.

Очите на собственика проблеснаха зад кръглите му очила.

— За пръв път ли сте тук, добри хора?

Джуд понечи да каже нещо, но Бен го изпревари:

— Да. Красиво местенце.

— Нали? — усмихна се собственикът.

— Всъщност чудя се дали със семейството ми да не се пренесем на острова — излъга Бен. — Омръзнало ми е от големия град. Предполагам, че тук няма много престъпност.

— О, не. На Мартас Винярд е изключително спокойно. Никога нищо не се случва. Обстановката не понася само на онези, които се отегчават бързо. Аз прекарах целия си живот на острова и мога да кажа, че не бих отишъл другаде за нищо на света — обяви гордо собственикът и се обърна към Джуд. — А това сигурно е синът ви?

За момент Бен не знаеше какво да отговори. Преди да успее да отвори уста, Джуд се намеси:

— Не, нямаме роднинска връзка.

Мъжът повдигна вежди.

— А, така ли? Моля за извинение.

Джуд се възползва от паузата, за да вземе по-активно участие в разговора.

— Случайно да познавате човек на име Уесли Холанд, който живее на острова? — попита той и се наведе напред върху тезгяха. — Милиардер. С бяла коса, сигурно сте го виждали по телевизията.

На Бен му идваше да го сграбчи за врата и да го изнесе от там, но вече беше късно. Той му хвърли смразяващ поглед.

Дружелюбният тон на собственика се изпари.

— На острова идват много милионери и знаменитости. Тук им харесва, защото никой не им се меси в живота. Ние, местните, уважаваме техния избор и не задаваме излишни въпроси.

С това разговорът приключи. Бен плати покупките и двамата излязоха от магазина.

— Има различни начини за събиране на информация — заяви той, докато вървяха по Съркют авеню към колата. — Този не е един от тях. Следващия път остави приказките на мен. Разбрахме ли се?

— Какви бяха тия глупости, че искаш да се преместиш на острова със семейството си, което дори не съществува? — сопна се Джуд.

Бен заразливства пътеводителя в движение, за да не покаже колко са го засегнали думите му.

— Благодарение на нашия нов приятел вече знаем, че в последните дни тук не се е случило нищо особено. Никакви убийства и въоръжени грабежи.

— Или пък трупове на милиардери, изхвърлени на плажа тази сутрин. Ясно.

— Следователно, ако Уесли Холанд изобщо е тук, сигурно се е скрил в голямата си къща на брега на океана. Остава само да я локализираме.

— Колко е голям островът?

— Около двеста и двайсет квадратни километра.

— И как предлага нашият Шерлок Холмс да намерим една конкретна къща на цялата брегова линия?

— По кулата от светлина — отвърна Бен. Джуд го изгледа неразбиращо и той обясни: — Спомняш ли си думите на Хилел? Според него Уесли обичал да наблюдава вълните и кулата от светлина, която блести по водната повърхност през нощта. Хайде, нали си любител на морето? Какво означава това?

Бяха стигнали до колата. Бен отключи и седна зад волана.

— Фар — предположи Джуд. — От къщата се вижда фар.

Бен хвърли пътеводителя в скута му.

— А според тази книжка на острова има само пет фара. Където и да се намира домът на Уесли, трябва да е в обсега на един от тях. — Той запали двигателя.

— Ти си шефът. Откъде започваме?

— Вече минахме покрай два близо до пристанището. Викат им Източния и Западния фенер. Да отидем да ги огледаме.

След няколко минути стигнаха до отбивката за Източния фенер и видяха в далечината самия фар. Според пътеводителя той бил построен през 1877 година, а първият му пазач се казвал капитан Сайлъс Дагет. Двайсет и четири метровата белосана кула се издигаше малко навътре от пътя, зад спретнатата бяла ограда; от портичката започваше застлана с пясък пътека, която водеше към входа на фара.

Те слязоха от джипа, заобиколиха широката основа на кулата и се озърнаха за милиардерска резиденция с високи прозорци, през които достолепният мъж се наслаждаваше на красивата морска панорама. Единствените къщи наблизко бяха няколко скромни дървени постройки. Изглеждаха доста прилично, но едва ли някоя от тях принадлежеше на богаташ като Уесли Холанд.

— Странно — промърмори Джуд. — Чувствам се като човек, който наднича в чужди прозорци. — След кратко мълчание добави: — А какво е онова място там?

Бен проследи пръста му и през клоните на дърветата зърна една бяла къща, която му се стори по-голяма от останалите. От нея със сигурност се разкриваше гледка към фара и брега на океана.

Джуд внезапно се обнадежди.

— Доста е обещаващо, не мислиш ли?

Отблизо къщата бе скрита от морето зад стена от гъста растителност. Когато спряха пред портата, видяха, че е традиционна ферма от деветнайсети век, с дървена фасада и широка ниска веранда. Тук-там боята около прозорците се лющеше, на места по покрива имаше ръжда. Беше уютен селски дом, но не и бляскава резиденция.

— Не вярвам да е това — заяви Бен. — Хайде да вървим.

— Чакай! Какво пречи да попитаме? Може пък някой да го познава.

Джуд слезе от колата и тръгна към къщата. Бен остана зад волана и изпълни познатия ритуал с цигарата „Голоаз“ и бензиновата запалка, без да откъсва очи от Джуд. Момчето натисна звънеца, вратата се отвори и отвътре се показа набита жена. Двамата размениха няколко думи, жената поклати глава и влезе обратно в къщата.

— Нали ти казах? — подхвърли Бен, когато Джуд се качи в колата.

— Е, поне опитах — промърмори Джуд и отметна разрошения си перчем от очите.

Тръгнаха на запад по Бийч Роуд и заобиколиха залива, след което продължиха право на север.

Вторият фар се намираше на най-северната точка на острова, от другата страна на входа към залива. Около него се издигаше същата бяла ограда. Наблизо имаше симпатична дървена къщичка с пилон отпред, от който се вееше американското знаме. На горния етаж се виждаше малък балкон, който гледаше право към фара.

— Какво ще кажеш? — попита Джуд.

— Доста сладникаво — отбеляза Бен, — но не и невъзможно. Да проверим.

Паркираха колата и тръгнаха заедно към входната врата. Отвори им възрастен мъж и за миг Бен си помисли, че се е изправил лице в лице с милиардера.

— Господин Холанд? — заяви той.

— Кой? — попита учудено старецът с беззъбата си уста.

От вътрешността на къщата изляя куче. Възрастна жена с патерици се появи в коридора зад съпруга си.

— Кой е, Франк? — поинтересува се тя.

— Търсим... — започна Джуд.

— Няма нужда — прекъсна го Бен. — Да вървим. Извинете за безпокойството — каза той на стареца.

Два от пет бяха отметнати, оставаха още три. Следващата точка на картата беше фарът „Едгартаун“, на пет-шест километра югоизточно по крайбрежното шосе, близо до главния град на острова. Когато стигнаха, следобедът вече преваляше. Леденият вятър откъм океана бе разпръснал мъглата; слънцето светеше ярко в небето.

Фарът „Едгартаун“ се намираше в самия залив. През бинокъла Бен видя множество красиви частни резиденции по протежение на

брега. Но докато внимателно оглеждаше всяка къща, балкон и прозорец, той не спираше да си мисли за начина на живот на Уесли Холанд. Инстинктът му подсказваше, че е на грешен път.

— Тук едва ли би му харесало — каза накрая той и свали бинокъла.

Джуд се обърна към него.

— Значи изведнъж го познаваш много добре.

— Мъжът е известен с това, че живее като отшелник. Крие се от фотографите, не обича публичността. Защо би избрал къща, която да го лиши от усамотението му?

— Май си прав — съгласи се Джуд. — А сега накъде?

Следващата точка от маршрута им беше едно затънтено място, доколкото такива изобщо съществуваха на острова. Самотният фар „Кейп Поуг“ се намиреше на съседното островче Чапакидик, отделено от Мартас Винярд в резултат на силна буря през 2007 година. Бен и Джуд имаха късмет да хванат един от последните фериботи натам. Малкият плавателен съд побираше едва два-три автомобила.

— Тук не са ли застреляли един от братята Кенеди преди много години? — попита равнодушно Джуд, сякаш подобни инциденти бяха нещо обичайно за тази фамилия.

— По-добре да го бяха застреляли — отвърна Бен. — Историята е друга. Той се хвърлил с колата си от един мост в морето и избягал от местопроизшествието. В смазания автомобил се удавило момиче.

Още докато го казваше, Бен горчиво се разкая за думите си. Джуд кимна мълчаливо и се загледа през прозореца. Скоро двамата слязоха от ферибота и се озоваха на остров Чапакидик.

През зимата мястото беше голо и безрадостно. Когато поеха по песъчливия път към фара, Бен и Джуд завариха пуст, обрулен от вятъра плаж. Единствените други живи същества бяха чайките, които кръжаха около самотната кула с керемиден покрив.

— Не виждам никакви къщи — отбеляза Джуд.

— Аз също — съгласи се Бен.

— Да тръгваме. Мястото ми действа потискащо.

Мина доста време, преди да успеят да хванат ферибота обратно до Мартас Винярд. Бяха пропилили голяма част от деня и Бен започваше да се тревожи, че шансовете им са на изчерпване. Оставаше им само още един фар, а той се намиреше чак на другия край на

острова. Бен настъпи газта. След дълго пътуване на запад покрай градчетата Чилмарк и Акуина най-после стигнаха до крайната си цел, фара „Гей Хед“.

Ниската кула от червени тухли, построена над стръмния скалист бряг, беше заобиколена от храсталаци. Дватамта слязоха от колата, прегазиха през високата трева и огледаха хоризонта във всички посоки. Откъм сушата се виждаха само пустеещи земи. През тях се виеше пътят, който се губеше в далечината. Нямаше нито къщи, нито самотни ферми. Голите клони на дърветата потрепваха под поривите на вятъра.

— Не е тук — заяви Бен.

— Но това беше последният ни шанс — протестира Джуд. — Как може да не е тук? Какво пропуснахме?

— Нищо не сме пропуснали. Бяхме много внимателни. Но аз сбърках за фаровете. Трябва да започнем отначало.

— Чудесно. — Джуд погледна към притъмнялото небе. Черен облак закриваше слънцето. Скоро щеше да се стъмни. — Да се връщаме при колата.

Бен мълчеше през първите десетина километра, докато пътуваха обратно на изток по крайбрежния път. Мислите му бяха черни като облака над главите им. Дори слънчевият лъч, който бе проникнал през плътната тъмносива пелена и огряваше в златно морската шир, не бе в състояние да го извади от мрачното му настроение.

— Грешката е моя — промърмори Джуд. — Вероятно съм се заблудил за Марта. Не е изключено все пак да е някоя жена. Като се замислиш, Холанд би могъл да бъде навсякъде. — Той погледна тревожно пътя и стрелката на скоростомера. Движеха се с близо сто и петдесет километра в час. — Моля те, карай по-бавно.

Но Бен не вдигна крака си от педала.

— Тихо, Джуд. Опитвам се да мисля.

— Аз също. — Джуд замълча, като се насилваше да не поглежда към скоростомера. — Работата е там, че Хилел използва израза „кула от светлина“. Какво ли друго е имал предвид? Защо не му позвъним да го попитаме...

Джуд не довърши изречението. Тялото му се изстреля напред и се спря в колана, когато Бен рязко удари спирачката. Джипът се закова по средата на пустото шосе.

— Какво става? — извика Джуд.

— Погледни! — Бен сочеше през десния прозорец, към морето. Джуд се намръщи и проследи пръста му. — Видя ли?

— Какво да видя?

— На километър и половина навътре. Слънчевият лъч огря нещо. Ето го пак!

Джуд също го бе забелязал — някакво бледо сияние в далечината, което просветна за миг и изчезна, когато облаците отново захриха слънцето.

— Какво е това?

Бен взе бинокъла от задната седалка и го фокусира върху далечния обект. Представляваше някаква висока неподвижна конструкция в морето, стъпила върху три огромни жълти крака. В горната част имаше площадка, наподобяваща миниатюрна петролна платформа, и решетъчна кула, насочена право към небето. Беше трудно да се определи от това разстояние, но Бен прецени, че конструкцията е висока около трийсет метра.

— Дай да видя! — каза Джуд и грабна нетърпеливо бинокъла.

Бен разтвори картата. Прекара пръст по южната страна на острова, от фара „Гей Хед“ обратно към Акуина. Каквото и да беше въпросното нещо, то не бе отбелязано на картата.

— Знам какво е — заяви Джуд, без да сваля бинокъла. — Това е автоматизирана наблюдателна кула. Използва се за събиране на метеорологични данни. В университета учихме за подобни съоръжения.

— Достатъчно е висока, за да бъде заплаха за нисколетящи самолети в тъмното — отбеляза Бен.

Джуд веднага разбра накъде бие.

— Следователно би трябвало да е осветена през нощта, нали?

— Кулата от светлина, която се подава от водата — каза Бен и взе бинокъла от ръката на Джуд, за да огледа бреговата ивица. Дървета. Още дървета. Ливади. И после... сърцето подскочи в гърдите му.

Величествената къща беше сгушена наскреде частен парк близо до плажа, с изглед към живописен залив и наблюдателната кула в далечината.

— Дай ми бинокъла! — извика Джуд и посегна към него. Още щом го доближи до очите си, видя същото. — Трябва да е това! —

възкликна развълнувано той. — Намерихме я!

Двамата слязоха от джипа. Нагазиха в дълбоката трева и шумолящите тръстики, които растяха на туфи из дюните, за да се приближат до имота откъм плажа. Бен насочи бинокъла към високите прозорци, обърнати към морето.

Зад тях, зареял поглед над шепнещия океан, стоеше нисък възрастен мъж с побеляла коса и грижливо подстригана брада. Носеше панталони от рипсено кадифе и плетена жилетка.

Милиардерът Уесли Холанд. Най-после Бен го бе открил.

Странно, мислеше си в този момент Уесли, докато наблюдаваше морето и потриваше с длан брадата си: самият факт, че се намираше на това безопасно място, където никой не можеше да открие съкровището му, се дължеше изцяло на Жизел.

Ах, Жизел. Пътищата им отдавна се бяха разделили. Уесли знаеше, че тя продължава да се снима във филми, но не бе гледал нито един от тях.

Още от самото начало бе станало ясно, че двамата изобщо не си подхождат. Жизел беше прекалено млада за него, твърде напориста и погълната от кариерата си на обещаваща актриса, която предопределяше всяко нейно, а и негово решение по време на мъчителното им брачно съжителство. За човек, който обичаше да стои далече от светската суета, непрестанното присъствие на журналисти се бе превърнало в непоносим кошмар. Всеки път когато отвореше вратата на дома си, в лицето на Уесли се навираха камери, за да откраднат парченце от личния живот на двойката знаменитости. Накрая дори не можеше да отиде до банята или да се съблече преди лягане, без да се страхува, че отнякъде го наблюдават с телеобектив. А интимната вечеря насаме в уютен ресторант беше нещо немислимо.

Разбира се, Жизел обожаваше медийното внимание, което я караше да пърха като пеперуда в цветен прашец. За Уесли обаче грубото навлизане в личното му пространство беше отрова за душата. Чашата преля, когато един ден той завари жена си да развежда екип журналисти от булевардно списание из залите на имението „Уитуърт“.

В този момент Уесли реши да предприеме крайната стъпка: да инвестира в една скромна (по неговите стандарти), но прилично луксозна резиденция на Мартас Винярд срещу Кейп Код. През остатъка от брака си често бе търсил усамотение тук, винаги под претекст, че пътува по работа — Жизел и бездруго не се интересуваше много къде ходи — а след неизбежния развод не му бе минало и през ума да я продаде. Официално къщата се водеше на името на

неизвестна холдингова компания, която Уесли бе регистрирал преди години, но така и не бе разработил. Ето защо действителният собственик на имота оставаше непроследим.

Той толкова ценеше спокойствието на своето островно убежище, че почти никой не бе чувал за него. Дори дългогодишният му адвокат Боб Муни не знаеше нищо по въпроса. От най-близкото обкръжение на Уесли единствено Колман Наш и Саймън Аръндел бяха посветени в съществуването му. И двамата бяха отнесли тайната в гроба.

Веднага щом се добра до къщата след кошмарното си пътуване, Уесли сложи скъпоценния калъф от фибростъкло в подземния трезор. Предназначен за съхранение на произведения на изкуството и други ценни предмети в негово отсъствие, той се намираше на три метра под основите на сградата и бе изграден от стоманобетон, който според архитекта можеше да издържи на ядрена експлозия. Беше защитен срещу пожар, наводнения и влага, с постоянно действаща климатична инсталация и още безброй екстри, струващи цяло състояние.

Едва когато скри меча на сигурно място Уесли успя да си поеме дъх и да изпие няколко чаши бърбън, за да възстанови съсипаните си нерви. *Спокойно. Нали си жив! Никой не знае, че си тук.* Първоначално той не можеше да се нарадва, че е в безопасност. Разполагаше с достатъчно запаси, за да изкара месеци, без да му се налага да излиза до града.

Междувременно обаче напрежението бе започнало да се завръща, а заедно с него и усещането за страх. Пред очите му се низеха зловеците сцени на кръвопролития и смърт от последните дни. С тъга си мислеше за Колман, Хюбърт Клем, Абигейл и рецепционистката от мотела. Всичките бяха загинали напразно. А истината беше, че безскрупулните им убийци се разхождаха на свобода и търсеха него самия, докато той седеше в къщата и не правеше нищо.

Защо Саймън не си вдигаше телефона? Дали нещо не му се бе случило? В пристъп на паника Уесли бе свалил от стената една тежка кавалерийска сабя — използвана за последен път при Ватерло, но все още остра като бръснач — и я бе подпрял на стола зад себе си, преди да погледне през прозореца.

Беше време да измисли следващия си ход. Той се дръпна назад, вдигна сабята за стоманената ножница и пристъпи към старовремския бакелитен телефон с шайба на бюрото. Набра префикса, с който да

блокира системата за разпознаване на повиквания, и служебния номер на Боб Муни в Рочестър.

Още щом чу гласа му, адвокатът избухна:

— За бога, Уесли! Защо не ми се обади досега? Къде си, по дяволите?

— По-добре да не разбираш. Далече.

— Какво става? Всички са се побъркали от страх. От полицията искат да говорят с теб. В случай че си забравил, в дома ти бяха извършени убийства. Не можеш просто да си вдигнеш шапката и да изчезнеш.

— Заподозрян ли съм?

— Не ми е известно, но знам как мислят ченгетата. Ако се държиш като беглец от закона, ситуацията ще се влоши.

— Имам своите причини, Боб. Много скоро ще ги научиш. Но не за това ти се обаждам. Искам да ми направиш една услуга. Мога ли да разчитам на теб? Важно е.

— От колко време се познаваме? — попита обидено Муни.

— Тогава слушай. Трябва да ми намериш най-добрия екип за лична охрана в страната. Колкото и да искат, дай им двойно или тройно, само ги наеми. Нуждая се от най-кръвожадните убийци, които можеш да изкопаеш. Ще ти се обадя отново след двайсет и четири часа, за да ми дадеш телефонния номер.

В слушалката настъпи напрегнато мълчание.

— Уесли, ако си в опасност...

— Не се тревожи за мен.

— За какво тогава ти е нужна охрана?

— Ще ми направиш ли тази услуга, или не?

— Разбира се. Остави ми номера си, ще ги накарам да ти се обадят.

— Не, Боб.

— Така или иначе ще го взема от апарата.

— Блокирал съм го.

Боб беше искрено изумен, че Уесли е способен на толкова модерни номера.

— Хайде, Уес. Все нещо трябва да ми кажеш.

— Ще научиш къде съм щом му дойде времето.

— И кога ще стане това?

— Когато нещата се подредят. Тогава ще разбереш всичко, което знам.

Муни въздъхна.

— Значи здравата си загазил, а?

— Нещо такова.

— Има ли връзка със случилото се в имението ти?

— Аха. И с други неща.

— За бога, Уес, не знам колко дълго ще успея да удържа фронта. Трябва да излезеш от скривалището си. Като твой адвокат съм длъжен да те предупредя, че ако продължаваш в същия дух, ще се превърнеш в основен заподозрян за престъпленията.

— За момента нищо не може да се направи — заяви Уесли. — Разчитам на теб, Боб. Ще се чуем утре.

Той затвори телефона, вдигна сабята и отиде към кухнята, за да провери дали пържолата му се е размразила. На масата имаше отворена бутилка бордо от 1993 година — скромно трапезно вино за стотина долара. Уесли тръгна обратно към всекидневната, за да пусне още веднъж диска „Голдберг вариации“ на Бах, доставил му такава наслада преди час.

В коридора стоеше непознат мъж, който го гледаше право в очите.

— Уесли Холанд? — попита мъжът.

Уесли си пое дълбоко въздух и усети как коленете му омекват. Той отстъпи назад.

— Не се казвам Холанд. Кой сте вие?

— Говорихме по телефона — заяви мъжът. — А аз никога не забравям нечий глас.

— Махайте се от къщата ми! — извика прегракнало Уесли. Ръката му напипа дръжката на сабята и я измъкна със замах от стоманената ножница.

— Не съм дошъл, за да ви навредя — каза мъжът и се приближи до него.

Уесли не му повярва дори за миг. Беше забелязал твърдия решителен поглед на непознатия и се готвеше да замахне с острието на сабята, след което да хукне към трезора. Щеше да се заключи в подземие, дори и ако трябваше да умре от глад. Всичко беше за предпочитане пред онова, което тези хора можеха да му причинят.

— Още една крачка и ще ви наръгам, господинчо. Не се шегувам! — Ръката му трепереше толкова силно, че всеки момент щеше да изпусне дръжката на сабята.

— Защо не приберете оръжието и да поговорим? — предложи непознатият.

— Кой сте вие? — промълви Уесли. — Какво искате от мен?

В същия миг в коридора се появи втори мъж. Изглеждаше значително по-млад, около двайсетте, с гъста руса коса. Уесли се вторачи в него. Беше готов да се закълне, че го е виждал някъде.

— Името ми е Джуд Аръндел — каза той. — Вие бяхте приятел на баща ми.

В коридора настъпи неловко мълчание. Пръв го наруши Уесли.

— Какво имате предвид? Как така бях приятел на Саймън?

— Той е мъртъв — отвърна със стегнато гърло Джуд. — Майка ми също. Бяха убити от същите хора, които сега искат да се доберат до вас.

Уесли се олюля. Пристъпи неуверено към едно кресло, отпусна се в него и зарови лице в дланите си. Сабята издрънча на пода.

— О, не! Аз го предупредих да внимава...

— Дошли сме отдалече, за да се срещнем с вас, господин Холанд. — Бен се наведе, вдигна падналата сабя и я подпря на стената. — Казвам се Бен Хоуп. Със Саймън и Микаела се познавахме от двайсет години, станах свидетел на смъртта им. Бях им на гости в нощта, когато се обадохте.

— Как ме намерихте?

— Не много лесно, ако това ви успокоява — отвърна Бен. — Доста добре сте се скрили.

— Просто извадих късмет. Онези щяха да ме спипат, докато идвах насам.

— Споделихте ли с някого къде сте?

— Шегувате ли се? Дори адвокатът ми не знае.

— Чудесно — каза Бен. — Имате ли огнестрелно оръжие?

Всичко ще свърши работа.

— В трезора съхранявам мускет от Войната за независимост. Но не е използван от векове.

— Забравете го.

Уесли въздъхна.

— Нуждая се от питие. Да отидем в кухнята.

Забравил за вечерята си, той изля една трета от бутилката бордо в голяма винена чаша. Бен и Джуд не пожелаха да му правят компания.

— Моите съболезнования, синко — заяви Уесли след няколко глътки.

— Благодаря — промърмори Джуд.

Уесли се обърна към Бен.

— Ще ми разкажете ли какво се е случило?

— Направи го — подкани го Джуд.

После отиде до прозореца и застана с гръб към тях. Навън се стъмваше. В далечината метеорологичната кула бе включила светлините си и хвърляше червени отблясъци по морската повърхност.

— Колата им беше изблъскана от шосето — започна Бен. — Изглеждаше като нещастен случай.

— Страдаха ли много? — прошепна Уесли.

— Не — излъга Бен. — Всичко приключи бързо. — Той хвърли поглед към Джуд, помисли и добави: — Не мога да кажа същото за Фабрис Лалик. Но вие вече знаете историята.

— От самото начало не вярвах, че е самоубийство — призна Уесли. — Но тогава ми се струваше налудничаво да развивам конспиративни теории.

— Според личния ми опит — обясни Бен — истината често е много по-налудничава от онова, което пишат по вестниците. Убеден съм, че убийците са качили педофилските снимки на компютъра му. Имате могъщи и изключително коварни врагове, господин Холанд.

— Тук познахте — изръмжа Уесли. — Тези безскрупулни копелета са в състояние да проследят човек по кредитната му карта и кой знае още какво. Но кои са те, по дяволите?

— Тъкмо това се надявах да чуя от вас.

— Защо точно от мен?

— Заради меча.

Уесли пресуши чашата с вино, остави я на масата и изглежда втренчено Бен и Джуд.

— Вие знаете за меча? — попита бавно той.

— Идваме от Йерусалим — обясни Джуд.

Очите на милиардера се разшириха от изумление.

— Открили сте Хилел? — През ума му мина ужасна мисъл. — Да не би и той...?

— Хилел е жив и здрав и се радва на живота — заяви Бен. — Заведе ни до крепостта Масада и ни показа къде е направил откритието си през шейсет и трета. Научихме колко сте му платили като награда и колко важен е мечът за вас, Саймън и Фабрис. Но все

още не знаем най-същественото. Какво представлява той, къде се намира и кой го иска толкова силно, че е готов да убие всеки, изпречил се на пътя му?

Уесли се поколеба.

— Трябва да разберете, че ми е много трудно да ви се доверя. Нямаме представа колко важен е мечът.

— Не ви остава друг избор — отбеляза Бен. — Засега се очертават като хитър човек, да не говорим, че сте имали голям късмет. Но тези хора не биха се отказали толкова лесно.

— Тук съм в безопасност — възрази Уесли. — Ще издържа много дълго така.

— Не може вечно да стоите на едно място. Снимката ви вече се появи по всички телевизии и в интернет. Въпрос на време е някой да ви разпознае. Тогава ще плъзне мълвата, че загадъчният милиардер се укрива на Мартас Винярд. Онези ще пристигнат веднага и ще ви изтезават, докато получат меча. После, ако проявят милост, ще ви пръснат черепа.

— Или ще ви дадат за храна на акулите — обади се Джуд и посочи през рамо към океана.

Думите им постигнаха желанието ефект. Милиардерът преглътна тежко и заяви:

— Е, добре. Мечът е тук. Елате с мен, ще ви го покажа.

Уесли поведе Бен и Джуд по един гол коридор с бели стени. В края му имаше метална врата без дръжка и видими панти. На стената вдясно от нея бе вграден лъскав панел.

— По принцип не си падам по високите технологии — обясни Уесли, който притежаваше няколко водещи корпорации за електроника, — но признавам, че понякога са полезни.

Той притисна дланта си върху панела. След кратка пауза примигна светодиодна лампичка, чу се щракване и вратата се отвори.

— Насам — подкани ги Уесли и тръгна напред.

Пред тях се появи стълбище, което водеше надолу до друга, по-тежка стоманена врата. Беше оборудвана с клавиатура и въртяща се брава с шифър.

— Тук съхранявам някои от дреболиите си, когато ме няма — обясни Уесли. — Къщата остава празна за дълги периоди от време. Изчакайте да въведа кодовете. Доста са сложни.

Милиардерът се засуети около трезора, а Бен забеляза тъжното изражение на Джуд и съжали, че е споменал за автомобилната катастрофа. Той го докосна по ръката и попита тихо:

— Добре ли си?

Джуд кимна и Бен го потупа по рамото.

От загадъчните вътрешности на стоманената врата се чу глухо изщракване и Уесли я отвори с цялата си тежест. Трезорът представляваше излято от масивна стомана помещение с осмоъгълна форма, около десет метра в диаметър. Приличаше на музей. *Дреболии значи*, помисли си Бен, докато оглеждаше произведенията на изкуството, поставени в стъклени витрини покрай стените. Не беше кой знае какъв експерт, но успя да различи две платна на Ван Гог и едно на Сезан. Нямаше нужда да пита дали са истински. Стотината мечове с най-различна форма и големина също не бяха евтина имитация.

— Какво е това? — попита Джуд и посочи някакъв предмет до себе си.

— Яйце на Фаберже — отвърна Бен.

— Откъде знаеш толкова много?

Бен вдигна рамене.

— О, тези неща бледнеят пред онова, което ще видите — заяви Уесли и им направи знак да го последват до един масивен постамент, върху който беше сложен продълговат черен калъф.

Бен и Джуд застанаха от двете му страни. Уесли извади ключ от джоба си, щракна закопчалките и вдигна капака.

— Ето го! — прошепна със светнали очи той.

Отвътре калъфът бе подплатен с дебел защитен слой полимерна пяна. В специално изрязано гнездо лежеше мечът, който Бен бе видял нарисуван в скицника на Лалик. Отецът бе предал доста правдиво сърповидната форма на острието и закривената дръжка. Последната беше от бронз, който с течение на времето бе придобил тъмночервеникав оттенък. Стоманата на острието носеше отпечатъка на изминалите столетия и само на места бе съхранила първоначалния си блясък.

Мечът не беше голям. Нямаше нищо общо с импозантните оръжия на средновековните рицари с дългите им трапецовидни остриета и дръжки във формата на кръст. Нито пък бе по-богато орнаментиран, отколкото подсказваше рисунката на Лалик. Дръжката беше семпла и изчистена. Единствено поизтритите надписи върху острието загатваха за специалната изработка на оръжието, поне в нетренираните очи на Бен.

Едно нещо обаче не би убягнало от погледа дори на най-големия лаик — този меч бе участвал в битки. Острието беше нащърбено от удари с други мечове, щитове или доспехи. Оръжието определено бе станало свидетел на кървави исторически събития.

Полека, с безкрайна нежност, сякаш посягаше към новородено, Уесли бръкна в калъфа и повдигна трофея си. Докато го поднасяше пред тях, лицето му излъчваше религиозно благоговение.

— Това ли е мечът, заради който загинаха толкова хора? — обади се Джуд. — На вид не е нищо особено.

— Може ли? — попита Бен и протегна ръка.

Уесли се поколеба, но преди да успее да реагира, той го издърпа предпазливо и го заоглежда от всички страни.

— По-внимателно, моля ви! — извика Уесли. — Дори представя нямате за стойността му.

— Спокойно — отвърна Бен. — Няма да цепя дърва с него.

Той вдигна меча и замахна във въздуха, за да усети баланса му. Веднага си пролича, че не е някакво безобидно церемониално оръжие. Дръжката прилягаше плътно в дланта му, а острието сякаш молеше да разсече нещо. Бен забеляза, че сърповидната извивка напомня по-скоро къса бойна брадва, отколкото меч. За своето време оръжието навярно бе представлявало съвършен инструмент за водене на бой, който в ръцете на опитен войник е могъл да нанася ужасни рани, да пробива брони и да отсича цели крайници. Той се зачуди кой ли го бе ползвал последно и какво се бе случило с него.

И все пак ставаше въпрос за обикновено парче метал, но то бе успяло с такава сила да обсеби човешкото въображение, че караше учени да пишат книги, богаташи да плащат баснословни суми, за да го притежават, и зли хора да извършват брутални убийства.

— Но защо? — попита той Уесли. — Какво толкова се крие зад този меч?

— Саймън наистина ли не ви е казал нищо?

— Не. Не му остана възможност. Но се надяваме вие да го направите.

* * *

Излязоха от трезора и се върнаха горе в кухнята, където Уесли разля остатъка от бордото в три чаши и отвори нова бутилка. Бен любезно го склони да качат меча с тях, за да може да го разучи по-добре. Древното оръжие изглеждаше странно върху модерната кухненска маса. Уесли често го стрелкаше с очи, сякаш очакваше всеки момент Бен да избяга с него, но след втората чаша вино се поуспокои и езикът му се развърза.

— Щом сте разговаряли с Хилел, сигурно знаете историята на меча от последните петдесет години — започна той. — Откакто го е намерил случайно през шейсет и трета, мечът е минал през ръцете на

различни собственици. Никой от тях, дори принц Ал Сауд, който е запален колекционер, не го е смятал за нещо повече от куриозна антика. В противен случай щеше да ми поиска далеч по-висока цена за него. И аз несъмнено щях да я платя.

— А каква е била съдбата му, преди Хилел да го открие? — попита Джуд. — Дали просто си е лежал в руините на Масада?

— Имайки предвид, че с векове никой не е предполагал къде се намира Масада, бих допуснал подобно нещо. Хората, които са скрили меча, са били твърдо решени той да не попада в ръцете на враговете им след превземането на крепостта. Ако със Саймън и Фабрис се окажем прави, то плякосването на меча от римските войници би било по-страшно от самото поражение. Слава богу, това не е станало. Иначе мечът щеше да бъде претопен или окачен на стената на някой римски император, а впоследствие да попадне в ръцете на варварите, тоест да изчезне напълно.

— Моля, минете по същество — намеси се Бен.

— Съжалявам. Нека ви опиша предисторията. Какво знаете за историята на Масада? Или по-конкретно за деветстотинте мъже, жени и деца, загинали там?

— Само основните факти — отвърна Бен. — Че след еврейското въстание срещу римляните през шейсет и шеста година Йерусалим бил обсаден и плякосан, а отделни групи бежанци се отправили към Масада, за да избегнат репресии. Издържали дълго, но падането на крепостта било неизбежно. Останалото е история.

Уесли кимна.

— Това е кратката версия. Но има още. Въпросното въстание всъщност е кулминацията на един продължителен период на въоръжена съпротива. Понякога тя прераства в открита война, но в повечето случаи е ограничена до партизански акции срещу римските гарнизони. По онова време Светите земи представляват огнище на размирици, гъмжащо от въстанически групи, секти, религиозни култове и течения. Всички са готови да се сбият помежду си за най-малките различия в тълкуването на Светото писание, но иначе са обединени от общата воля да отхвърлят тиранията на римляните. Една от основните групировки са назаряните, смятани от римляните за терористи, поради което са преследвани и избивани. Римляните имат специален термин за такива хора — сикарии, от думата сикариус,

която означава ножар, главорез, убиец. — Уесли изсумтя. — По същия начин в модерната епоха ние използваме думи като „бунтовници“ и „екстремисти“, за да опишем хора, които просто се опитват да защитят родината си от чужда окупация. Още един хубав пример за това как историята се пише от победителите. Ами ако въпросните сикарии не са били главорези и злодеи, а просто храбри мъже, отказали да признаят Рим за свой господар и положили клетва да се бият до смърт за възстановяване на израелското царство?

— Схващам идеята — каза Бен. — Карайте по същество.

— Както споменах, това е предисторията. Някъде около шейсет и трета година от нашата ера лидерът на назаряните в Йерусалим, мъж на име Яков, е заловен и екзекутиран от властите. Малко по-късно, през шейсет и шеста, избухва огромно въстание, което прераства в открита война. Накрая въстаниците завземат Йерусалим. Една от многото им победи по това време е избиването на римския военен гарнизон, разположен на хълма Масада, с което крепостта остава празна. Разбира се, Рим не може да остави подобни действия ненаказани. През седемдесета година император Тит разпорежда масирана атака срещу Йерусалим, като за целта сформира най-голямата римска армия, виждана някога.

Йерусалим е обсаждан и преди, от египтяните, хиляда години по-рано. Но този път е много по-страшно. Римляните заобикалят града с обсадни кули и катапулти и го подлагат на безмилостен обстрел. Отбраната се пропуква и легионите нахлуват вътре. В обсадата и последвалото клане загиват един милион души, повечето евреи. Римляните изколват всичко живо: мъже, жени, деца, свещеници, стари хора, оказващи съпротива или молещи за милост. Според римския историк Йосиф войниците трябвало да се катерят по планини от трупове, за да довършат изстреблението. Около сто хиляди йерусалимски жители са хванати в плен и са поробени, а всеки опит за бягство се наказва с убийство. След падането на Йерусалим Тит заповядва разрушаването му до основи. Армията го опустошава, събаря Храма на Ирод и изравнява градските стени със земята.

Междувременно въстаниците, унищожили римския гарнизон в Масада, начело с мъж на име Елиезер бин Яир се окопават за ответната атака, последвала след падането на Йерусалим. Много от тях са

отдадени на назарянската кауза и успяват да се измъкнат навреме от града.

Уесли прекъсна разказа си, за да отпие глътка вино.

— И ако не греша, лидерите на назарянските въстаници донасят в Масада един изключително скъпоценен символ на своята борба. Символ, който след близо две хилядолетия на политически и религиозни фалшификации е бил практически забравен за нас, хората от модерната епоха. Но сега това е на път да се промени.

— Още ли сме на предисторията, или се доближаваме до същността? — попита Бен.

— Вече ви подсказах нещо — отвърна Уесли, — когато споменах, че революционното движение в Светите земи е съществувало дълго преди тези събития.

— Не разбирам — заяви Джуд и сбърчи вежди.

— Нека се върнем още четирийсет години назад, до трийсета година от нашата ера — каза Уесли. — По онова време назаряните вече са достатъчно мощна подривна сила, както в политическо, така и във военно отношение, за да представляват реална заплаха за римското владичество. — Той се усмихна. — Сред тях се откроява един мъж, чието име досега премълчах. Казва се Исус. И свещеният меч е негов.

— Доста смело твърдение — отбеляза Бен.

Досега се бе питал накъде води историята на Уесли, но в никакъв случай не бе очаквал подобно нещо.

— Да, така е — отвърна сериозно Уесли. — Но нека погледнем доказателствата. Вече е установено извън съмнение, че „Исус от Назарет“ е погрешен превод на „Исус Назарянина“ от оригиналния гръцки текст на Новия завет. Твърде вероятно е Назарет изобщо да не е родното място на Христос, по простата причина че градът навярно е основан триста години по-късно. Защо да си затваряме очите пред възможността Исус да е бил свързан със същите революционни движения, които римляните отчаяно са се опитвали да смачкат през целия му живот, че и десетилетия по-късно?

— Тези теории се обсъждат от деветнайсетгодишни студенти по богословие на чаша бира в кръчмата — заяви Бен. — Да не мислите, че не съм ги чувал?

— В такъв случай блестящите млади учени трябва да си напрегнат малко повече мозъка — сопна се Уесли. — Саймън го беше направил. Библейски и исторически сведения сочат, че Исус е бил разпнат като политически революционер. Римският летописец Тацит го споменава в своите „Анали“. Но Исус не е бил просто редови бунтовник. В Евангелията на Матей и на Лука се казва ясно, че той е бил от царско потекло, законен потомък на Соломон и Давид, претендиращ по право за трона на Израел и препасал оръжие, за да освободи народа си от чуждата тирания. Бил е Месия, което ще рече „помазан“, а триумфалното му влизане в Йерусалим е отговаряло на древното пророчество на Захария, че Царят на Цион ще се върне в града, възседнал ослица. Как иначе този скромнен скитащ светец би могъл да убеди римския губернатор на Юдея, че идва с намерение да стане Цар на евреите, което е предизвикало осъждането му на смърт, и то по начин, изрично запазен за враговете на империята?

Бен си замълча. Уесли Холанд бе навлязъл в една област от библейските изследвания, която дори най-консервативните теолози смятаха за неясна.

— Никога не съм се увличал по Библията — обади се Джуд, — но Исус не е ли разпнат между двама обикновени престъпници? Едва ли са били врагове на империята.

— На оригиналния александрийски диалект, на който е написан Новият завет — обясни Уесли, — мъжете, разпнати от двете му страни, са наречени *lestai*, преведено погрешно като „разбойници“. Всъщност през първи век от нашата ера думата *lestai* е означавала нещо много повече — терорист, бунтовник, революционер. Това са били хора извън закона, подобно на останалите ученици на Христа. Да вземем например Юда Искаротски. Тук най-вероятно се касае за друг погрешен превод. Много изследователи, включително и твоят баща, смятат, че истинското му име е било Юда Сикариус, тоест Юда Партизанина, Революционера.

— Но Исус е бил пацифист — възрази Джуд. — Дори аз знам, че е проповядвал любов, а не война.

— Като философ той е проповядвал толерантност и добрина към ближния — каза Уесли. — Същите християнски ценности, застъпвани от рицарите тамплиери хиляда години след него, които обаче не са им пречели да бъдат свирепи воители. Истината е, че Исус не е имал нищо общо с кроткия добродушен образ, изграден в по-модерни времена. Баща ти разказвал ли ти е как той е изгонил търговците от храма? Това едва ли е постъпка на пацифист, не мислиш ли? Сигурно е предизвикала масови безредици.

Джуд бе принуден да се съгласи.

— Е, добре, само че Исус и учениците му не са ходели въоръжени, нали така?

— Според Библията редовно са носели оръжие, като истински войници. Например на Тайната вечеря били с мечове, докато се хранели.

— Моля?

— Пише го в Евангелието на Лука — каза Уесли. — На вечерята Исус приканва учениците си да се въоръжават, дори и за тази цел да трябва да продадат дрехите си. А те му отговорят, че вече са го направили, и Исус изразява задоволството си.

— Сериозно ли? — попита Джуд.

— Разбира се. Но това не е всичко. След като Тайната вечеря приключва, Исус повежда учениците си към Гетсиманската градина, където малко по-късно е арестуван. И то не от някакъв символичен патрул, необходим за залавянето на невъоръжен пацифист. Според някои версии на Светото писание за тази цел е изпратена цяла кохорта римски войници. Кохортата представлява една десета от легиона. Това са шестстотин души, подсилени с части на марионетния еврейски режим и разни официални лица, включително първосвещеника Йосиф Каяфа и неговия слуга Малх. Още щом ги вижда, един от учениците на Исус изважда меч си и отрязва ухото на Малх.

Джуд го изгледа недоверчиво.

— Истина е — потвърди Бен. — Пише го в Библията.

— Евангелистът Йоан дори споменава името на мъжа с меч. Това е Христовият ученик Симон Петър, станал известен по-късно като свети апостол Петър. Разбира се, не е изключено да става дума за Симон Зилот, войнствен националист от онова време. Има една картина от хиляда петстотин и двайсета година, наречена „Пленяването на Христос“. На нея Симон е изобразен как замахва с меч си към ужасения Малх. — Уесли се ухили. — Знам го, защото се опитвах да я купя. Картината предава доста правдиво библейската сцена. Но какво се случва всъщност? Шестстотин войници са изпратени, за да арестуват един човек, а се натъкват на въоръжена съпротива. Положително се е разразила битка. Но макар този факт да е съвършено ясно посочен в Библията, той не се споменава никъде в днешно време.

Бен се наведе напред и го прекъсна.

— Доколкото разбирам, вашата теория е следната. Когато Исус бива заловен заедно с още двама бунтовници, по-късно разпнати до него, някои от хората му успяват да избягат и да отнесат меч му със себе си. Впоследствие мечът остава в ръцете на бунтовниците, продължили въоръжената съпротива срещу римляните десетилетия след смъртта на Исус.

— Именно — каза Уесли. — Представете си каква ценна реликва е бил той за тях. Мечът на техния Месия, предаван от ръка на ръка с надеждата, че някой ден ще се появи нов достоен цар, който ще ги поведе към победата.

— Един бунт прераства в друг, водачите идват и си отиват, минават години — продължи Бен. — По време на Голямото въстание от шейсет и шеста и падането на Йерусалим мечът е притежание на въстаническия командир, чиито части търсят убежище в крепостта Масада.

Уесли кимна и добави:

— След като унищожават Йерусалим, Десети римски легион се насочва към Масада и обкръжава хълма с десетки хиляди войници и обсадни оръдия. Въстаниците знаят, че няма изход, и когато виждат римските войски да строят каменна рампа за атаката, си дават сметка, че времето им изтича.

— Те не искат да бъдат заклани или отведени в робство — вметна Бен. — Затова решават да извършат масово самоубийство. Но най-напред техният командир скрива скъпоценния меч в крепостната стена, за да не попадне във вражески ръце.

— Точно така — каза Уесли.

Бен се замисли. Теорията звучеше убедително, но имаше един малък проблем.

— Дори и да докажете, че този меч е принадлежал на някой борец за свобода на Юдея, не виждам как ще проследите историята му до самия Исус.

Докато разсъждаваше над въпроса, Уесли навлажни устните си с глътка вино.

— Преди малко споменах за меча, с който апостол Петър е отрязал ухото на Малх при залавянето на Исус. Смята се, че този конкретен меч впоследствие е попаднал в ръцете на Йосиф Ариматейски, човека, отстъпил собствения си предварително запазен гроб, за да бъде погребан в него Христос.

— Знаем кой е Йосиф Ариматейски.

— Чудесно. В такъв случай сте чували легендата, според която Йосиф по-късно предприема пътуване до Британия и става първият християнски епископ там. В някои предания се твърди, че той е взел със себе си Светия граал, след като го е получил от някакво призрачно превъплъщение на Исус. Най-вероятно обаче е донесъл меча на свети Петър. Знаем, че от там мечът поема на изток и някъде през десети век се появява отново в Познан, днешна Полша. Останките му са изложени в музея на Познанската архиепископия. Аз лично съм го посещавал, за

да ги разгледам. Повярвайте ми, става дума за очукано ръждиво парче желязо. Това се случва с лошокачествената стомана след две хиляди години, а понякога и след няколко века. Трябва да ви покажа някои от изгнилите оръжия в моята колекция, които датират от четиринайсети век.

Уесли се наведе над меча върху масата и прекара нежно пръсти по гладката стомана.

— Вижте го само. Почти идеално запазен, и то не единствено заради сухия климат в Масада. — Той вдигна очи към Бен. — Разбирате ли от металургия?

Бен си призна, че познанията му в тази област са твърде ограничени.

— Без разработването на кованата стомана — каза Уесли — човечеството щеше да си остане в Бронзовата епоха. Тази сплав променя цялата ни история, но процесът в никакъв случай не е кратък. Причината за разпадането на много древни оръжия е, че просто са били направени от некачествен метал. За щастие, не всички. Още през шести век преди нашата ера майстори занаятчии са умеели да произвеждат стомана, която не е отстъпвала по якост на днешните образци. Чували ли сте за дамаската стомана?

Бен поклати глава.

— Разработена е през трети век преди Христа в Индия, откъдето впоследствие се разпространява из Близкия изток. Произвежда се от изключително качествена желязна руда, която се стопява при висока температура, за да се отстранят примесите. Същевременно се добавят въглерод и други важни съставки, известни само на най-посветените майстори. Процесът е деликатен. Ако се прекали с въглерода, се получава ковано желязо, което е твърде меко. А ако не се сложи достатъчно, резултатът е твърд, но крехък чугун. При правилно комбиниране на съставките се изработва боен меч, който няма равен на себе си. Не се нацърбява, не се чупи или криви. Издръжлив е както на битки, така и на изпитанията на времето. Тази стомана е толкова търсена в древността, че се използва като разменна монета в Европа, арабския свят и Близкия изток. Едва ли е нужно да споменавам, че е изключително ценна.

Уесли вдигна меча от масата.

— Ето един ранен пример за острие от дамска стомана. Дадох го за анализ на стотина експерти. Пробите показват съвършена вътрешна структура на метала, съдържаща въглеродни нанотръби, нанонишки и всякакви други чудеса, които биха изумили и най-опитния съвременен оръжейник. В днешно време човечеството не е в състояние да произведе подобно острие. Тайната на древните майстори е безвъзвратно загубена.

Той замахна и мечът изсвири във въздуха.

— През първи век от новата ера, а и дълго след това меч с такова качество се е смятал за връх на технологията, еквивалентен на най-мощните електронни машини днес. Притежанието му не е било по силите на никой простосмъртен. Като изработка е по-съвършен дори от бронзовите мечове хопеш, открити в гробницата на Тутанкамон. С други думи, имаме си работа с оръжие, което е било изковано за цар. И то не за кой да е цар.

Уесли замахна още веднъж с меча, този път към Бен; острието се спря на педя от гръдния му кош.

— Това беше предисторията. Сега минаваме към най-интересната част. Огледайте надписа върху острието. Както забелязвате, буквите са изтрити и избледнели на места. Успявате ли да разчетете нещо?

Бен се втренчи в едва различимите обозначения. Стори му се, че вижда очертанията на закривени букви, гравирани в стоманата.

— На арамейски е — обясни Уесли. — Платих триста хиляди долара на екип от специалисти, за да изработят компютърна възстановка на оригиналния надпис отпреди две хиляди години. И знаете ли какво гласи текстът? — Той изгледа тържествуващо Бен и добави: — „Осанна на Сина Давидов.“

Бен се втренчи в острието. Дали наистина ставаше дума за меча на Христос?

— Е, добре, и това не е категорично доказателство — продължи Уесли, все така ухилен. — Но е повече от достатъчно, особено ако поставим меча в исторически контекст.

— Истинността му потвърдена ли е от независим източник? — попита Бен след кратко мълчание. Все по-трудно му беше да отрича възможността, че Уесли е прав.

Лицето на милиардера помръкна.

— За съжаление, не — призна той. — От близо три години се опитвам да убедя всякакви учени и университетски професори да си отворят очите и да видят какво стои пред тях, но напразно. Проблемът е, че мечът не е сертифициран за произход. С други думи, не е открит от професионални археолози, няма съставен протокол с обозначена дата и място на находката, удостоверение за автентичност и така нататък. А без нищо черно на бяло никой не би повярвал, че е намерен при разкопки на Масада. Ето защо произходът му остава под въпрос. Доста е обезсърчаващо, но аз вярвам, че все някой ден истината ще излезе наяве. Фабрис и Саймън също вярваха в това.

— Значи книгата на баща ми е била за меча на Исус? — попита Джуд.

Уесли кимна.

— Със Саймън се запознахме край Мийо във Франция, където наглеждах реставрацията на една съборена средновековна църква. Той искаше да научи нещо за реставрационните методи, а Фабрис беше местният свещеник. Тримата бързо се сприятелихме. По онова време бях все още зашеметен от откритието си и изгарях от нетърпение да се похваля пред някого. Затова споделих с тях двамата. Отначало бяха малко скептични, но в крайна сметка ми повярваха и се въодушевиха поне колкото мен. Така възникна нашето малко сдружение. Аз ги закарах със самолета си до имението „Уитуърт“, за да им покажа меча,

а малко по-късно отидохме заедно в Израел. Там те се запознаха с Хилел и видяха с очите си къде беше направил откритието.

Уесли замълча и зарея поглед в празното пространство, потънал в спомени за изгубените си приятели.

— Не съм набожен човек — продължи той. — Не знам дали има рай или ад, дали някой горе ни пази. Но едно нещо е сигурно: не искам да наблюдавам как се рушат църкви и се погубват вековни традиции. Радвам се, че няма да бъда жив, когато дойде този ден. Ето защо първоначално се притеснявах за меча. Споделих със Саймън и Фабрис безпокойството си, че ако в общественото съзнание надделее представата за Христос като революционер и борец за свобода, един вид Робин Худ или Че Гевара на древността, това би могло повече да навреди, отколкото да помогне. Изведнъж щеше да се надигне антирелигиозното лоби: „Виждате ли, Исус не е никакъв Божи син“.

Но Саймън ме успокои. Беше убеден, че е време Църквата да се изправи с цялата си мощ срещу прииждащата вълна на секуларизма. Според него съвременният клир трябваше да скъса с миналото и да работи за изграждане на различен образ на Христос, в съзвучие с днешните културни герои, за да достигне до една по-млада, модерно мислеща публика. Саймън казваше, че в момента християнската религия се бори за оцеляването си, а Христовият меч ще ѝ даде силата да се обедини и противопостави на враговете си. Толкова се разпалваше, като говореше за тези неща! Да можехте да го чуете отнякъде...

Джуд сведе тъжно глава.

— Липсва ми — прошепна той.

— И на мен — каза Уесли. — Беше забележителен човек. Хората го обичаха. И понеже беше млад и енергичен, а популярността му растеше с всяка поява по телевизията и радиото, ние решихме той да напише книгата от свое име. Щеше да стане публично лице на цялото начинание, щом настъпеше подходящият момент да обявим откритието си. Междувременно аз търсех богословски факултет, който да ни подкрепи. Когато нападателите проникнаха в къщата ми, тъкмо се бях върнал от Бъфало.

Бен слушаше мълчаливо и се опитваше да подреди обърканите си мисли.

— Е, добре — заяви накрая той. — Нека приемем, че наистина става въпрос за меча на Исус Христос. Дори да е така, това не ни подсказва кой стои зад цялата конспирация.

— Защо не? — обади се Джуд. — Нима няма безброй течения в християнството, които биха се противопоставили яростно на подобно откритие? Все пак то ще промени из основи начина, по който светът възприема Христос. Може би някои хора са готови на всичко, за да не позволят тайната да излезе наяве. А ако са надушили, че някакъв свещеник се е заловил да пише книга по темата...

— Църквата неведнъж е заговорничила срещу един от своите — съгласи се Бен.

— Вероятно това е обяснението — каза Джуд. — Явно си имаме работа с група побъркани християнски фундаменталисти. Баща ми често се оплакваше от определени епископи, заслепени хардлайнери, които не биха се поколебали да изпратят еретиците на кладата, ако зависеше от тях. Сигурно те са в дъното на всичко. Или пък съществува някакво тайно общество, което през цялото време е знаело за меча и сега се стреми да потули истината.

Уесли изглеждаше скептичен.

— И аз съм си мислил същото. Но ако е така, става дума за изключително влиятелна християнска секта. Що за организация разполага с властта да заличава следи от убийства и да проследява хора по кредитните им карти? Това по-скоро е по силите на правителствен орган, а понастоящем нито едно правителство на западна държава не покровителства религиозни групи, било то открито или тайно. Времената не са такива.

— Кой тогава би го направил? — попита Джуд.

— Нямам представа, синко. Колкото и да си блъскам мозъка, доникъде не стигам. Нито пък разбирам как са научили за намеренията ни. Толкова внимавахме да не вдигаме шум! Баща ти не споделяше дори с майка ти, а той не обичаше да пази тайни от нея.

— Някой от консултантите ви може да се е изпуснал — заяви Бен. — Това си е потенциален риск за сигурността.

— Знаех за този риск. Никога не им подавах повече информация от необходимото, за да не се досетят за историята на меча.

— Но сте казали всичко на университетските преподаватели.

— Какъв избор имах? Не скривах нищо, защото се опитвах да ги убедя. Но те са почитени хора, учени с репутация. Лудост е да предполагаме, че са в дъното на всичко. В най-лошия случай да са ме помислили за смахнат ексцентрик. Не, изправени сме пред нещо по-голямо.

— Сигурно сте прав — каза след кратка пауза Бен. — Които и да са тези хора, очевидно разполагат с огромна власт и влияние. Все пак са подслушвали всички телефонни линии в къщата ви. Затова знаят толкова много.

Джуд се намръщи.

— Чакай малко! Не разбирам. Те са подслушвали телефоните, защото са знаели за меча, или са научили за него, докато са подслушвали телефоните?

— Нямам представа — отвърна Бен.

— И друго нещо ми се струва странно — намеси се Уесли. — Ако тия мръсници са ни следили от самото начало, как така не са стигнали до Хилел?

— Не знам — заяви Бен. — Предполагам, че телефонното подслушване е започнало доста по-късно, когато Хилел вече е бил извън играта.

Но това бяха единствено догадки и Бен отново бе обзет от неприятното усещане, че са попаднали в задънена улица.

В стаята настъпи тишина. Тримата бяха пресушили и втората бутилка вино. Ставаше късно.

— Тези хора продължават да душат наоколо — каза Джуд. — А ние дори не сме сигурни кои са те.

— Може би е разумно да останем тук и да изчакаме следващия им ход — подхвърли Уесли.

— Тук, при вас? — попита Джуд.

— Разбира се, стига да искате да прекарате известно време на Мартас Винярд. Аз нямам нищо против. Можете и да се върнете в Англия, ако желаете. Ще се защитим където и да се намираме. Нужни са само пари, а парите не са проблем. Ще направя това, което предложих на баща ти: ще наема цяла армия бодигардове да ни пазят денонощно, докато всичко отшуми. Ще покажем на тия копелета, че сме по-издръжливи от тях. А ако дръзнат да се появят тук, ще ги погребем.

Разговорът около масата продължи още известно време, но всички бяха изморени и силите ги напуснаха. Накрая Джуд протегна ръце и се прозя.

— Едва си държа очите отворени.

— Стайте за гости са на горния етаж — заяви Уесли. — Избери си една от тях и се настани.

— Нещата ми са в колата — обърна се Джуд към Бен.

Бен едва го чу, съзнанието му беше изцяло заето със собствените му мисли. Той бръкна мълчаливо в джоба си, извади ключовете от колата и ги плъзна по масата. Джуд ги взе и излезе навън. Джипът бе паркиран от другата страна на пясъчните дюни, на известно разстояние от къщата.

— Прилича на баща си — каза Уесли, когато останаха сами. — Не толкова физически, колкото душевно. Добро момче е. Чувствам се виновен, че страда. Ако не бях намесил баща му в тази история...

Бен все още не можеше да свикне с мисълта кой е истинският баща на Джуд.

— Момчето има силен характер — заяви той. — Ще му мине.

Джуд се върна от колата и затропа припряно нагоре по стълбите.

— Какво ще прави сега, след като родителите му вече ги няма? — попита по-тихо Уесли.

— Не знам със сигурност — отговори Бен. — Може би ще довърши следването си, макар че спомена нещо за „Грийнпийс“. Смята да си потърси място на някой от корабите им. Иска да помага за опазване на природата.

— Саймън се надяваше някой ден синът му да стане свещеник като него.

— Това едва ли ще се случи — отбеляза Бен.

— Е, каквото и да е намислил, ако му потрябват пари...

— Много любезно от ваша страна — отвърна Бен, който вече бе решил, че ще се погрижи за издръжката на Джуд. Проблемът беше как

да го накара да приеме помощта му.

— Е, май е време и аз да си лягам — каза Уесли и вдигна меча от масата. — Утре сутринта ще го сложа обратно в трезора. Тази нощ ще бъде при мен.

Когато остана сам, Бен излезе на широката тераса, която отделяше къщата от плажа. Запали цигара и се втренчи в тъмните вълни, заслушан в шума на прибоя. Студеният вятър свиреше в тръстиките, които растяха на туфи в пясъчните дюни. В небето светеха звезди, а кулата на морската обсерватория хвърляше червено сияние в мрака.

Отчаян и изтощен както никога досега, Бен смачка цигарата и хвърли още димящата угарка на пясъка. После влезе вътре и тръгна нагоре по стълбите.

Вторият етаж на къщата беше тъмен, с изключение на тънкия лъч светлина, който се процеждаше през една открената врата вляво. Тя водеше към спалнята на Джуд, откъдето се разкриваше гледка към морето. През пролуката Бен видя как Джуд седи неподвижно на леглото. Още не бе свалил дрехите и обувките си.

— Лека нощ — каза тихо той.

След като не получи отговор, Бен почука леко по вратата.

— До утре.

Момчето отново не реагира и той бутна вратата.

— Джуд? Добре ли си?

Когато усети присъствието му, Джуд вдигна глава. Лицето му беше бледо и сериозно. Нещо не беше наред.

Бен усети как кръвта му изстива. На пода до леглото, подпряна до раницата на Джуд, беше зелената му платнена чанта. А в ръцете си Джуд държеше двата небесносини листа, които Бен бе скрил в нея. Писмото на Микаела.

— Стори ми се, че познах почерка ѝ — прошепна Джуд. — В Йерусалим. Тогава се престорих, че не съм видял какво четеш. Но реших при възможност да хвърля един поглед.

Бен не знаеше какво да отговори.

— Щеше ли да ми кажеш? — попита Джуд.

— Не — отвърна Бен. — Никога.

— Тогава е трябвало просто да изгориш писмото.

— Не събрах сили — обясни Бен и усети как в гърдите му се надига гняв. Защо не му бе стигнал куражът да го направи? Беше постъпил като сантиментален глупак.

— Всички сте ме лъгали — промълви Джуд. Хартията в ръката му потрепна.

— Знам какво си мислиш. Но родителите ти явно са смятали, че така е по-добре за теб.

— По-добре за мен ли? Да живея в лъжа през всичките тези години?

— И аз останах шокиран — каза Бен. — Прочетох го едва когато пристигнахме във Франция. Дотогава нямах представа. Повярвай ми, Джуд.

— Ти и мама...

— Беше отдавна. Бяхме млади. Случват се такива неща.

— И той е знаел през цялото време? — извика Джуд, треперещ от гняв.

— Саймън ли?

— Що за мъж би направил подобно нещо? Да се преструва, че е баща на чуждо дете?

— Най-прекрасният — отвърна Бен. — Саймън те обичаше. Не можеш и да мечтаеш за по-добър баща.

— Само дето не ми е бил баща — каза злобно Джуд, — а лъжец и измамник. Дотук с образа на енорийския свещеник, който трябва да служи за пример на вярващите.

Бен пристъпи напред.

— Джуд...

— Махай се! Ти не си ми баща. Никога няма да те приема като такъв!

— Не съм и очаквал да го направиш. Дори не знам как да бъда баща.

Джуд скочи от леглото, почервенял от ярост, и смачка писмото на топка.

— Това са пълни дивотии! — извика той и вдигна раницата си от пода. Преметна я през рамо, изблъска Бен встрани и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Колкото се може по-далече от теб.

— Намираме се на остров — заяви Бен. — Доникъде няма да стигнеш.

— Ако се наложи, ще плувам. Теб какво те засяга?

— Хей, я по-кратко. Не се дръж така. Нека поговорим.

— Майната ти, *татко!*

— Не съм ти татко. Саймън Аръндел беше... е твой баща. И ти трябва да се гордееш с това. Останалото не е от значение. Джуд! Върни се!

Но Джуд не го чуваше. Вече тичаше по коридора към стълбището. Бен го последва. Спря се на горната площадка и се подпря на парапета.

— О, господи! — изстена той. Всичко се случваше заради него. Не биваше да позволява на Джуд да види писмото.

Но сега не беше моментът за самообвинения. След миг колебание Бен изтича надолу по стълбите, за да догони Джуд. Когато стигна на долния етаж, входната врата зееше широко отворена. Той щракна копчето на настолната лампа във вестибюла, изскочи на терасата и видя как Джуд се отдалечава по тъмния пясък.

Понечи да го последва, но се поколеба. Щеше ли да допусне грешка, ако го оставеше да избяга? Или пък би постъпил още по-глупаво, ако го настигнеше, за да изгладят нещата? Кое беше по-разумно — да му даде свобода или да му затегне юздите?

Междувременно Джуд бе изчезнал в мрака.

Изведнъж Бен осъзна пред какво е изправен. Докато възпитаваха децата си, повечето родители постоянно се сблъскваха с най-различни дилеми и бяха в състояние да вземат правилните решения, учейки се от собствените си грешки. Успехът им беше променлив, но след осемнайсет или дваисет години поне разполагаха с някакъв опит, на който да се опрат в трудни моменти.

Но Бен не можеше да се похвали със същото. Той бе хвърлен в дълбокото, без да умее да плува. И просто не знаеше как да се справи със ситуацията, в която се бе озовал.

После обаче му хрумна, че познава правилния човек. Брук още нямаше опит като майка, но беше мъдра и се занимаваше с психология. Тя със сигурност щеше да му помогне.

Освен това Бен се чувстваше толкова самотен, че и бездруго копнееше да чуе гласа ѝ.

Той си спомни за визитната картичка, която Брук му бе дала, и я извади от портфейла си. Телефонът се намираше в джоба на джинсите му. Докато набираше номера, Бен пресметна наум часовата разлика. В Лондон беше рано сутрин. Сигурно щеше да я завари в леглото.

В слушалката се чу свободен сигнал и той влезе в къщата, като се опитваше да подреди мислите си.

След секунда Брук отговори:

— Ало? — Гласът ѝ звучеше сънено. — Ало? Кой е?

Но Бен не каза нищо. Свали бавно телефона от ухото си и натисна бутона за прекъсване на връзката.

В коридора стояха шестима маскирани мъже, насочили автоматичните си пистолети право към него.

Островното убежище на Уесли Холанд далеч не беше толкова безопасно. Враговете му бяха успели да го открият без особено усилие. Бен си даде сметка, че здравата е загазил.

Шестимата въоръжени мъже несъмнено бяха проникнали от различни места в къщата, за да се съберат в средата. Бен не продума. Остави телефона да се изплъзне от дланта му и вдигна ръце, като едновременно с това се дръпна крачка назад.

Съзнанието му бе тренирано да реагира светкавично в подобни ситуации и той вече имаше готов план. Настолната лампа, която бе запалил на излизане, беше единственият източник на светлина във вестибюла. Масичката, върху която бе поставена, се намираще на две крачки вдясно от него. С едно рязко движение можеше да я събори на пода и всичко щеше да потъне в мрак. В настъпилото объркване щеше да обезоръжи един от нападателите и да изстреля четири-пет патрона, преди да се измъкне заднишком през вратата на терасата. Трябваше да действа бързо. Ако не го улучеше някой заблуден куршум, имаше шанс да успее.

Но планът му така и не бе приложен на практика. Мъжете незабавно го обкръжиха от всички страни. Двама от тях минаха от дясната му страна, за да му препречат пътя към лампата. Нападателяте го гледаха съсредоточено през прорезите на скиорските маски, сякаш знаеха точно кой е и бяха инструктирани да не рискуват. Пръстите им докосваха спусъците, предпазителите на оръжията бяха свалени на позиция за стрелба. Бен не се съмняваше, че при първото по-рязко движение ще го застрелят на място.

— Завържете го — каза един от мъжете. Явно беше командирът на екипа.

Двама от маскираните веднага се приближиха от двете страни на Бен, като продължаваха да го държат на прицел.

Командирът вдигна към устата си миниатюрния микрофон, закрепен на яката му.

— Обектът е заловен. Идвайте.

В същия миг Бен чу глухото боботене на хеликоптер.

Мъжът вляво от него извади дебела пластмасова връзка, притисна дулото на пистолета си в тила на Бен и го хвана за китката. Движенията му бяха плавни и отработени. Цялата операция се осъществяваше с изключителна прецизност.

До един момент.

Бен бе виждал стотици пъти как грижливо подготвени военни операции се разпадат само за миг заради намесата на външен фактор, който не е бил отчетен при планирането. Тогава контролът отстъпваше място на хаоса, а в напрегнати ситуации дори най-малкият непредвиден инцидент можеше да бъде взривоопасен.

В случая факторът се казваше Уесли Холанд. Той се появи изневиделица в горната част на стълбището, стиснал меч, с който явно не се бе разделял.

— Какво става тук? — извика той, но видя въоръжените мъже и замръзна на място.

Част от оръжията се извърнаха от Бен към милиардера, който зяпна от уплаха и понечи да побегне назад по коридора.

В този момент се случиха няколко неща.

Мъжът от лявата страна на Бен се разсея за миг — достатъчно, за да не види лакътя, приближаващ се с голяма скорост към гръкляна му. Още преди тялото му да се удари в стената, Бен измъкна пистолета от ръката му и го насочи към останалите.

Междувременно отекнаха изстрели. Трима от мъжете откриха огън по бягачия Уесли. Един куршум разцепи парапета на стълбището до него, друг изсвири покрай ухото му, трети се заби в мускула на левия му прасец. Той извика от болка и падна по гръб.

Стиснал здраво пистолета, Бен завъртя дулото към най-близкия от нападателите и изстреля два куршума в гърдите му. Убитият още не се бе строполил на земята, когато Бен се огледа за следващата мишена.

Лишен от опората на простреляния си крак, Уесли Холанд бе изгубил равновесие и се търкаляше заднешком по стълбището, без да изпуска меч.

Четири останали дула се извърнаха към Бен. Той трябваше да ликвидира най-бързия от нападателите. Натисна два пъти спусъка и

произведе два изстрела. Мъжът извика, струя кръв обля стената зад него и оръжието се изплъзна от ръцете му.

Престрелката продължи само няколко секунди, но за Бен, чийто пулс се бе ускорил до краен предел, всичко се случваше като на забавен каданс. Изстрелите в затвореното пространство се сливаха в оглушителен грохот. Гилзи отскачаха и се търкаляха по пода. В хаоса той видя как дулото на командира се насочва право към челото му и си помисли, че няма време да реагира. Но преди онзи да дръпне спусъка, търкалящото се надолу тяло на Уесли Холанд се стовари в краката му. Мъжът залитна и изстрелът отиде встрани.

Куршум от друг пистолет профуча покрай лицето на Бен и се заби в стената; по гърба му се посипа мазилка. Той отвърна на огъня. Пистолетът в ръката му беше многозаряден „Валтер“ — в пълнителя положително имаше поне осем патрона. Но Бен изобщо не смяташе да довежда докрай престрелката срещу трима безскрупулни нападатели.

Не изгаряше от нетърпение да разбере дали съществува рай горе на небето.

Той бутна с рамо вратата, претърколи се по гръб на терасата и изстреля още няколко куршума към вътрешността на къщата. После скочи на крака и се дръпна встрани от входа.

Хеликоптерът се приближаваше бързо, движейки се на петнайсетина метра височина над плажната ивица. Синкавата светлина на прожектора заслепи Бен и го принуди да закрие с ръка очите си, докато тичаше по протежение на терасата. В един момент се спъна и за малко не падна по лице. Това може би спаси живота му, защото в следващия миг картечен откос от хеликоптера изплющя по фасадата на къщата точно там, където допреди малко се бе намирала главата му. Разлетяха се трески, един от прозорците се пръсна на парчета.

Над главата му профучаваха куршуми и се забиваха в мазилката на къщата. Бен прескочи парапета на терасата и падна тежко в мекия пясък отдолу. Силата на удара го събори на колене, но той бързо се изправи и се затича към дюните встрани. Хеликоптерът беше слязъл още по-ниско над плажа, роторът му завихряше истинска пясъчна буря.

Бен навлезе в дюните, като се опитваше да избяга от яркия лъч на прожектора. Сърцето му биеше като лудо. Питаше се какво ли е станало с Уесли и изпитваше угризения, че не е могъл да му помогне.

После се сети за Джуд. Къде ли беше той сега? Дано да бе успял да се отдалечи достатъчно от къщата.

Командирът на екипа и останалите оцелели мъже бяха излезли на терасата и тичаха към плажа. Чуха се викове. От хеликоптера скочиха няколко фигури и се присъединиха към тях. Бен се спря за миг в сянката между две високи пясъчни дюни, за да провери пълнителя на пистолета си. Имаше само четири патрона плюс един в цевта. Едва ли щяха да му помогнат срещу толкова много врагове.

И тогава стана още по-лошо. По морската повърхност сред пръски от пяна и рев на двигатели се приближаваха две тъмни петна — надуваеми лодки. Когато стигнаха брега и се плъзнаха върху мокрия пясък, от тях слязоха поне шест маскирани фигури. Оръжията им блестяха на синкавата светлина от прожектора.

Бен пъкна пълнителя в пистолета и запълзя към билото на дюната. Тръстиките се огъваха и пращяха под тежестта му. Ако можеше да мине незабелязано от другата ѝ страна, щеше да се добере до джипа. Ключът беше...

По дяволите. Беше в Джуд.

Бен изстина. Когато обаче прехвърли билото, видя, че ключът и бездруго не би му свършил голяма работа. До джипа стояха на пост трима мъже.

Трябваше да намери друг начин да се измъкне. Той се претърколи до подножието на дюната и се заоглежда за изход. Гласовете на преследвачите му се усилваха и идваха от различни посоки — явно се бяха разпръснали, за да не го изпуснат. Лъчи на електрически фенерчета се стрелкаха през високата трева. Този път врагът се беше подсигурил отвсякъде. Играта бе загрубяла до краен предел.

Бен се обърна и изведнъж бе заслепен от ярка студена светлина. Вдигна ръка, за да закрие очите си. Нямаше накъде да бяга. Беше като елен, изскочил пред фаровете на движещ се автомобил. Намираше се в обсега на толкова дула, че можеха да го разкъсат на парчета.

— Ето го! — каза нечий глас.

— Хвърли оръжието! — извика друг.

Ако се забавеше само секунда, щяха да го ликвидират. Бен хвърли пистолета в мекия пясък.

Към него тичаха няколко фигури.

— Мамка му! — изруга той и вдигна ръце.

Нямаше смисъл да се съпротивлява повече. Мъжете вързаха китките му и го повлякоха през пясъка към чакащия хеликоптер.

След минути плажът пред къщата гъмжеше от хора. Гледката напомняше разчистване на бойно поле след току-що приключило сражение. Дошлите по море изтласкаха лодките си във водата и отпътуваха, оставяйки след себе си бразди от бяла пяна. Командирът и другите живи членове на ударната група стояха при хеликоптера и разговаряха с екипажа, докато пилотът подготвяше машината за излитане. Всички носеха скиорските си маски. Командирът държеше голям прозрачен найлонов плик, през който Бен различи матовия блясък на бронз и стомана.

Мечът на Христос. Врагът най-после се бе добрал до онова, което търсеше.

Но през найлона се виждаше още нещо. Острието на меча беше изцапано с кръв. Бен се намръщи. Какво ли бе станало? Когато го завлякоха по-близо до хеликоптера, той долови няколко откъслечни думи, разменени между мъжете.

— ... с американеца?

Командирът поклати глава и посочи плика в ръката си. Бен го чу да казва:

— Падна върху него.

Кръвта по меча беше на Холанд. На Бен му дожаля. Командирът нямаше причина да лъже един от своите. Американецът сигурно се бе намушкал на меча, когато се бе претърколил по стълбите.

Горкият Уесли не заслужаваше подобна съдба. Но пък Бен не се съмняваше, че тези хора така или иначе щяха да го убият. Може би беше за предпочитане да умре по такъв начин, отколкото да прекара последните мигове от живота си на колене, очаквайки куршум в тила. За един самурай — със сигурност.

Докато мислеше затова, в съзнанието на Бен се оформи и друг въпрос: след като вече притежаваха меча, защо го искаха жив?

— Качвайте го — нареди командирът и махна към хеликоптера.

Някой блъсна Бен грубо напред. Машината беше „Бел УН-1 Ирокез“, каквито се използваша широко във военната авиация, но отличителните му знаци бяха изтрити и корпусът бе боядисан в матовочерно. Картечницата М240 обаче все още стоеше на мястото си от едната му страна.

Щом натикаха Бен вътре през отворената врата, шумът на турбината прерасна във вой. Командирът и хората му се качиха и заеха позиции, без да откъсват очи от него. След миг хеликоптерът се откъсна от земята сред вихрушка от пясък.

Докато се издигаха във въздуха, Бен погледна навън. Ниско долу, на тъмния плаж, първите огнени езици вече обхващаха прозорците на къщата. Тези хора бяха решили да я изгорят из основи, за да заличат всякакви следи от присъствието си. Случаят с безследно изчезналия милиардер щеше да държи в напрежение медиите и широката публика месеци наред. Бен се запита дали някой ще открие трезора под къщата и безценните колекции в него.

Хеликоптерът направи остър завой и се насочи към морето, приблизително в посока югозапад. Бен изви шия назад към отдалечаващата се брегова ивица, осеяна със светлинки на къщи. Помисли си за Джуд. Сигурно беше някъде там и щеше да намери начин да се прибере у дома.

Той се обърна към командира.

— Можете да свалите маските. Няма да ви се смеея.

— Накарай го да млъкне — каза командирът на един от мъжете, който се надигна и пристъпи към Бен със зловна усмивка и руло широка лепенка в ръка.

— Някой ще ми обясни ли какво става? — попита Бен, но онзи бързо приключи разговора, като му залепи устата и сложи качулка върху главата му.

Беше невъзможно да прецени накъде го водят. Бен знаеше, че обсегът на действие на „Бел УН-1“ е около 500 километра, следователно крайната им цел се намираше най-много на половината от това разстояние. Той очерта мислено един полукръг с този радиус на картата; получи се голям участък от континенталната територия на Съединените щати, простиращ се от Ню Йорк на юг до Ню Хемпшър на север.

След час Бен усети, че хеликоптерът се снижава за кацане. Когато се приземи, наоколо цареше суматоха. Вратата се отвори и през тъканта на качулката му проникна светлина. Силни ръце го извлякоха навън и го подкараха напред по твърда земя. Прониза го леден вятър, който престана, когато го въведоха в някаква сграда. Пространството беше широко и във въздуха ехтяха гласове.

— Насам, нещастнико — каза дрезгаво някой в ухото му и го дръпна настрани.

Въпреки че не можеше да ги види, Бен усещаше насочените към него дула. Някъде отпред се отваряха врати и се затваряха отново с трясък. Накрая го бутнаха надолу по късо стълбище. Качулката бе свалена от главата му и той премигна на ослепителната светлина от фенерче. Невидима ръка откъсна грубо лепенката от устата му, острие на нож преряза пластмасовата връзка около китките му.

— Приятни сънища, глупако — каза същият дрезгав глас, после нещо го удари в тила и Бен загуби съзнание.

Събуди се на твърдия каменен под, треперещ от студ и сляп в тъмнината. Главата му пулсираше. Посегна към тила си и напипа засъхналата кръв на мястото, където го бяха ударили. Изправи се и зачака очите му да се нагодят към почти пълния мрак. Каменната му килия беше тясна, без прозорци. На едната стена бе монтиран дървен нар, а на другата — мивка и примитивна тоалетна.

Влажният застоил въздух му подсказа, че се намира под земята. Джобовите му бяха изпразнени, но часовникът все още беше на ръката му. Мъждукацията циферблат показваше малко след четири сутринта на 24 декември.

Той седна на нара и подпря в длани пулсиращата си глава. Опита се да изпразни съзнанието си, но мислите се блъскаха една през друга в черепната му кутия. Непрекъснато чуваше гласа на Брук и се питаше дали някога ще я види отново. Тревожеше се за Джуд, който бе останал сам на Мартас Винярд. Вярваше, че той все някак ще се добере до Едгартаун, където ще може да изтегли пари от някой банкомат. Ако успееше да събере достатъчно, за да вземе ферибота до континента, от там щеше да позвъни на Роби или на баща му...

Всевъзможни сценарии преминаваха за кой ли път през главата му. Тъй или иначе, Джуд щеше да се оправи. *Трябваше* да се оправи.

Часовете се влачеха. Постепенно главоболието му отшумя, останаха само умората и безпокойството. В осем часа сутринта килията му беше все така тъмна. Мислите му блуждаеха. Постепенно клепачите му започнаха да се затварят, ангелите на съня идваха, за да го отнесат далече...

В този момент вратата на килията се отвори с трясък. Бен подскочи. Трима мъже нахълтаха в тясното пространство.

— Ставай, сънливецо! — провикна се груб глас.

Той премигна. Беше сигурен, че е заспал преди минути, но часовникът му показваше единайсет. Надигна се бавно на крака, схванат от коравия нар. Двама от пазачите го сграбчиха за ръцете и го

поведоха към вратата, зад която се виждаше слабо осветен коридор; третият го държеше на мушка с пистолета си. И тримата носеха дебели якета и ръкавици.

За пръв път Бен успя да огледа мястото, където го бяха довели. Коридорът към килията му беше тесен, по грубите стени бе избила влага. Минаха през поредица от врати и завои, след което се изкачиха по едно стълбище. Най-последно Бен си пое глътка свеж въздух. Предводителят отвори последната врата и ярката дневна светлина накара Бен да замижи. Той се спря на място; леден вятър нахлу в дробовете му. Пред очите му се разкри невероятна гледка.

Намираха се в парка на величествена резиденция. Наоколо се простираха заснежени градини и ливади, изпъстрени с беседки и павилиони. Бен се обърна и видя сградата, в която го бяха държали — приличаше на бункер, разположен сред стопански постройки и бараки.

Покривът на самата резиденция се подаваше зад редица заснежени борове право напред. Наоколо цареше пълна тишина, не се чуваше и най-малкият шум от автомобилно движение. Намираха се далече от цивилизацията.

— Върви! — извика пазачът с пистолета и го опря в гърба му.

Всички мълчаха, докато газеха през снега. Излязоха на една широка алея и минаха през сводестата порта, която водеше към главния вход на къщата. Милионерската резиденция надхвърляше всичко, което Бен бе виждал през живота си. Влязоха през входната врата и се озоваха в просторно фоайе с лъснат до блясък паркет.

— Изтрийте си обувките — каза Бен на пазачите си.

— Млъквай! — срязва го мъжът най-отпред и посочи една врата от другата страна на фоайето. — Влез там и чакай.

— Какво ще чакам? — попита Бен, но те го блъснаха мълчаливо към стаята и затръшнаха вратата след него.

Вътре беше доста по-уютно, отколкото в килията. Той се бе озовал в голяма елегантна дневна, обзаведена със старинни мебели. Полираният под беше застлан с огромен персийски килим. В камината гореше буен огън. Бен се спря пред нея, за да сгрее ръцете си, после пристъпи към френския прозорец с изглед към безкрайните ливади, които се простираха чак до хоризонта. Какво ли имаше отвъд? Път, градче?

Опита дръжката на френския прозорец. Не беше заключен. Наоколо не се забелязваше жива душа; кой ли щеше да го спре, ако понечеше да си тръгне? Но тъкмо отсъствието на хора го плашеше най-много.

Вратата зад гърба му се отвори и вътре влезе мъж на около седемдесет. Беше едър и с внушителна осанка, присъствието му сякаш изпълни голямата стая. Носеше малки очила с телени рамки и тъмен, ушит по поръчка костюм, който едва прикриваше обемистите му форми. Рядката му посивяла коса беше зализана върху скалпа. Бледите му воднисти очи се приковаха в Бен, докато той затваряше безшумно вратата зад гърба си.

Бен се запита кой ли е този мъж. С цялото си държание излъчваше хладната самоувереност на човек, свикнал да взема важни решения и да издава строги заповеди.

Мъжът прекоси стаята и се приближи към Бен.

— Бенедикт Хоуп — каза той. Гласът му звучеше плътно и мелодично. Акцентът му беше на член от британското висше общество, свикнал да пътува из Европа. Вероятно бе живял в Германия или може би в Швейцария. — За мен е чест най-после да се запознаем. — Той протегна ръка, за да се здрависа. — Викайте ми господин Браун.

Бен погледна ръката му, но не я пое.

— Браун — повтори той. — Кафяв, значи. Цвят на лайно.

Мъжът не се обиди от думите му.

— Разбирате, че не мога да разкрия истинската си самоличност.

— Предполагам, че няма и да ми кажете къде се намирам.

— В дома на мой приятел — отвърна предпазливо Браун и прибра ръката си. — Той с удоволствие ми го предостави за случая. Тази сутрин пристигнах от Европа специално за да се срещна с вас.

— Не е трябвало да биете толкова път — заяви Бен.

Браун отиде до големия глобус на дървена поставка в ъгъла и повдигна горната му половина. Отдолу се подадоха няколко бутилки с алкохол.

— Едно питие? Винаги си сипвам чаша шери преди обяд. Помага на храносмилането.

— Благодаря за предложението — отвърна Бен, — но не пия с убийци. Имам си принципи.

— Страхувам се, че се заблуждавате — каза Браун, докато си наливаше питието. Отпи от чашата и примлясна с устни.

Бен се чудеше дали с един удар ще успее да забие бутилката в гърлото му. Може би по-късно. Засега искаше да научи истината.

— Нека ви припомня какво се случи — заяви той. — Мои приятели загинаха в катастрофа, предизвикана от човек на име Винсънт Нейпиър, който е работил за вас. Ваши хора хвърлиха свещеника Фабрис Лалик от моста и го представиха като самоубийство. Професионални убийци ме гониха из целия свят, за да ме ликвидират. Горилите ви убиха Уесли Холанд и запалиха къщата му. А сега вие твърдите, че се заблуждавам?

— Инцидентът с господин Холанд е много нелеп — отвърна мъжът. — И ако ми позволите да добавя, съвсем непредвиден. Щяхме трудно да го накараме да си мълчи, но мога да ви уверя, че никога не сме искали да му навредим.

Той отпи още една глътка шери и сложи чашата на масата.

— Стига ми толкова. Ако прекаля, получавам киселини. Що се отнася до останалото — продължи той, — дълбоко грешите. Винсънт Нейпиър никога не е работил за нас, поне не пряко. Ние не сме инсценирали никакви самоубийства и автомобилни катастрофи, нито пък сме изпращали хора по следите ви. Всъщност присъствието ви на Мартас Винярд ни изненада.

Бен не отговори. Представяше си колко лесно може да сграбчи тънката чаша за шери, да я счупи в ръба на масата и да пререже гърлото на този нагъл лъжец.

— Предполагам, че сте много ядосан — добави Браун, без да го изпуска от очи. — Сигурно ме смятате за архитект на някаква мащабна конспирация, който иска на всяка цена да се добере до древната реликва и да отстрани всички, застанали на пътя му. — Той се изсмя гърлено. — Боя се, че това е доста пресилено, господин Хоуп. Истината е, че изобщо не ме интересува дали дрънкулката на Холанд е автентична, или не. За мен тя е просто една вехтория.

Бен го изгледа с присвити очи, но не каза нищо.

— Навярно очаквате обяснение — заяви Браун. — И определено ще го получите. Ще се постарая да бъда толкова открит и честен с вас, колкото ми позволява положението. Аз съм ръководител на организация, за която знаят само тесен кръг хора, по простата причина

че съществуването ѝ никога не е било разгласявано публично. Нарича се „Тримбъл Груп“. Основана е преди много години от няколко доста влиятелни мъже, чиито имена със сигурност биха ви прозвучали познато. Названието на организацията не фигурира в публичните регистри и, разбира се, е измислено. Никой от създателите ѝ не се казва Тримбъл.

— Позволете ми да направя едно предположение — намеси се Бен. — Става дума за секретна държавна агенция, нали?

Браун махна пренебрежително с ръка.

— Всички ние сме фигури на една и съща шахматна дъска, въпреки че „Тримбъл Груп“ се ползва с доста по-голяма автономност от повечето подобни организации. Достатъчно е да знаете, че действаме извън обсега на общественото внимание и участваме в редица процеси, които оформят днешния свят. При нормални обстоятелства никога не бих разкрил тайната на съществуването ни пред външен човек, дори с такива заслуги към отечеството като вас. Надявам се, че мога да разчитам на вашата дискретност.

— Така ли?

— Да — натърти многозначително Браун. — Точно така. Вярвам също, че няма да ви хрумне да направите някоя глупост. В клоните на дърветата отвън дебнат снайперисти, които ще ви застрелят при най-малкото рязко движение. Пред вратата на стаята са застанали четирима добре обучени охранители, а останалите ни наблюдават на мониторите си. Редно е да добавя, че те не чуват разговора ни, тъй като информацията, която смятам да ви съобщя, е строго поверителна.

— Нямам търпение да я чуя — заяви Бен.

— Тогава да преминем по същество. — Браун бе станал от мястото си и крачеше напред-назад по килима. — „Тримбъл Груп“ е основана, за да спомогне при създаването на един нов свят, господин Хоуп. Свят на мир и стабилност, в който нациите и човешките общности в тях ще съществуват хармонично, спокойно и продуктивно. Той трябва да бъде по-хомогенен, да отхвърли много от нещата, довели до страдания, социално разделение и размирици в миналото. Класи. Традиции. История. Все неща, от които не се нуждаем повече. Необходимо е да ги унищожим, за да осъществим своята визия. — Браун махна с ръка, сякаш отстраняваше някакви невидими препятствия от пътя си.

— Нов световен ред — обобщи Бен.

— Така казано, звучи по-зловещо, отколкото е в действителност — отбеляза с крива усмивка Браун. — Лидерите на отделните нации отдавна се стремят към създаването на един по-щастлив свят. Повярвайте ми, той ще се управлява много по-лесно от стария. Единствено сега, в модерната епоха, имаме шанс да го постигнем. Нека забравим старото. Нека заличим останките от него, закостенелите институции, църквите и катедралите. Те ни напомнят за едно далечно и мрачно минало, което няма отношение към съвременния живот. Трябва да гледаме в бъдещето.

— Значи целта на „Тримбъл Груп“ е да премахне религията.

— Точно така.

— И вие си мислите, че други преди вас не са се опитвали да го направят? Мао. Сталин. Цял куп мъртви диктатори, които са искали да създадат атеистична държава и накрая са се провалили. Религията не може да си отиде толкова лесно. За добро или лошо, тя е част от нашата идентичност.

— Тези мъже са се провалили, защото са наложили промяната със сила — каза Браун. — Откритата диктатура е примитивна и неефективна. За да постигнеш истинска промяна, трябва да накараш хората да я поискат. Но вие сте прав за едно. Човешката природа е устроена така, че индивидите изпитват нужда да се прекланят пред по-висша сила. Ние обаче сме се погрижили за това. Пригответе сме им нови богове и идоли, в които да вярват. Такива, които сме в състояние да контролираме и манипулираме.

Бен си спомни за опасенията на Микаела, че един ден църквите ще се превърнат в „Макдоналдс“.

— Консумеризмът е новата религия, така ли? — попита той. — Вашият бог ще раздава лъскави играчки на децата като дядо Коледа.

— Възнаграждения — поправи го Браун. — Там е ключът. Децата на новия свят не се интересуват от нравственост и философия. За тях това е непосилен труд. Дай на вярващите онова, което искат, и ще те последват. — Той вдигна рамене. — Съгласен съм, че ще бъдат еднакво зависими от държавата, колкото хората от времето на Хитлер и Сталин, но те ще бъдат доброволни, щастливи роби, устремени към светлото бъдеще.

— Такава ли е утопичната ви визия?

Браун разпери ръце.

— Огледайте се наоколо. Вече сме извървели половината от пътя. Християнството постепенно умира. След като стъпчем и последните тлеещи въглени, ще се прехвърлим на исляма. Там задачата ще бъде много по-трудна, защото вярата е по-силна. Но първите стъпки са направени. Ще изкореним едно по едно гнездата на най-упорита съпротива в Близкия изток, ще отстраним местните управници и ще поставим наши хора под знамето на демокрацията. След като постигнем пълен контрол, старият ред ще ерозира отвътре и бавно ще изчезне.

Браун се усмихна.

— Ние печелим тази война, господин Хоуп. Но както добре знаете, на война трябва да се внимава. Ето защо издирваме хора със специални умения, за да ги привлечем на наша страна. Така стигаме до онази част от плана, която касае вас самия.

Сключил ръце зад гърба си, Браун отиде до френския прозорец и погледна навън към покритите със сняг градини.

— През тази година — продължи той — „Тримбъл Груп“ успя да привлече в редиците си нов агент. Университетски професор, направил кариера с отричане на християнската вяра и нападки срещу нейните институции. Нещо, в което е доста добър. Мъжът е изключително образован, интелигентен и отдаден на каузата. Казва се Пенроуз Лукас.

Бен си спомни за видеозаписа от телевизионно предаване, който бе изгледал в дома на енорийския свещеник след катастрофата: професор Пенроуз Лукас се бе изправил срещу Саймън Аръндел в дебат за религията.

— Публично професор Лукас е известен като автор на научни трудове и атеист с нарастващ брой последователи — добави Браун. — Далече от хорските очи той изпълнява амбициозна програма за дискредитиране на християнския клир. Всяко твърдение за упадък и корумпираност на свещеници — сексуалните извращения се възприемат особено болезнено от обществото — води до все по-голяма изолация на Църквата. Ние наричаме този процес „война на изтощение“. Преди да се запознаем с него, професор Лукас вече беше постигнал впечатляващи резултати въпреки ограничения си бюджет.

— И вие решихте да му помогнете — каза Бен.

— Да, с колегите преценихме, че Лукас може да се превърне в ценен капитал за нас. Предложихме му изгодна сделка и той с готовност прие. Оттогава работи за „Тримбъл Груп“ чрез посредник, но на практика е самостоятелен. Върши същото като преди, но в много по-големи мащаби. Има пълна свобода да избира обектите си, да черпи от нашите ресурси за телефонни подслушвания и наблюдение, да наема всякакви детективи или административен персонал. Разполага с всичко необходимо, включително с личен самолет. И така, Лукас се настани в новата си щабквартира на остров Капри и се залови за

работа. Почти веднага ни докладва, че първият обект на разработките му е някой си Саймън Аръндел.

Бен се досещаше накъде отива историята и усети как мускулите му се свиват от ярост.

— Ние, естествено, се доверихме на инстинкта на Лукас — продължи Браун. — Тогава не подозирахме, че зад избора му се крие личен мотив. Защо точно Аръндел измежду хилядите потенциални обекти на дискредитиране? Както и да е, дадохме му пълна свобода на действие. Аръндел беше отракан, енергичен свещеник с добри комуникативни умения, способен да възроди интереса към Църквата и религията. С други думи, представляваше заплаха.

Личен мотив, мислеше си Бен. Той ясно помнеше как Саймън бе разбил Пенроуз Лукас в телевизионния дебат. Лукас очевидно не бе забравил унижението. Парчетата от мозайката постепенно идваха на мястото си.

— Организирана беше мащабна операция по физическо наблюдение и подслушване на преподобния отец Аръндел — заяви Браун. — След време бяха засечени телефонни разговори между него и някой си отец Фабрис Лалик, доказващи по брилянтен начин, че инстинктът на Лукас не го беше подвел.

Мечът, каза си Бен.

Браун сякаш прочете мислите му и кимна.

— До този момент двамата бяха успели да запазят в тайна малкия си проект. Възникна въпросът какво да правим с него. В „Тримбъл Груп“ се тревожихме, че тъй нареченият меч на Христос ще предизвика значително оживление в религиозните среди, особено сред фундаменталистите в Америка, които биха могли да го възприемат за свой символ. Истински или не, проклетият меч заплашваше да се превърне в сериозно препятствие за нас.

Браун замлъкна и се обърна с гръб към прозореца, след което фиксира Бен с воднистите си очи.

— Навярно разбирате, че ние от „Тримбъл Груп“ бяхме дали пълна свобода на професор Лукас в осъществяването на замислената операция. Както споменах, се свързвахме с него чрез наш оперативен служител, да го наречем господин Грийн, чиято функция беше да предава на Лукас събраните от нас разузнавателни данни. Когато Лукас

научи за проекта със свещения меч, ние предположихме, че той ще използва информацията, за да дискредитира Аръндел и Лалик.

— Тоест да съсипе личния и професионален им живот с купища лъжи — уточни Бен.

— Нещо такова — отвърна Браун. — Очаквахме Лукас да подкопае общественото доверие в проекта. Да направи така, че медиите да унищожат репутацията на двамата свещеници и никое издателство да не прояви интерес към книгата на Аръндел. Поредна победа за Лукас, след която той щеше да се насочи към следващия си обект. — Браун замълча за миг и продължи: — Нямахме никаква представа с какво се занимава всъщност. Дори не подозирахме, че плаща с наши пари на наемници, за да осъществи личната си вендета. Инсценираното самоубийство на отец Лалик, катастрофата, отнела живота на семейство Аръндел, атаките срещу Уесли Холанд, при които загинаха няколко души — всички тези престъпления бяха дело на Лукас. Той ги замисли и осъществи.

— Сега разбирам — заяви Бен. — Вие сте добрите.

— Не харесвам ехидния ви тон, господин Хоуп — сръза го Браун. — Но си давам сметка за ролята на нашата организация в цялата каша. Общо взето, зложихме на куция кон. Трябваше да проучим повнимателно кандидата, а не да избързваме. Това беше грешка. Но как можехме да знаем, че най-ценният ни човешки капитал ще се окаже психически нестабилен, навярно дори луд?

— Много елегантно се освобождавате от отговорност — отбеляза Бен. — Наистина ли очаквате да ви повярвам, че не сте подозирали какво става?

— „Тримбъл Груп“ не е в състояние да следи най-дребните подробности на всяка операция — обясни Браун с нотка на раздражение в гласа си. — Интересува ни голямата картина. Нали затова наемаме подизпълнители?

— На мен ми се струва, че „господин Грийн“ е знаел прекрасно какво прави професорът.

— Нашият човек беше инструктиран да помага безрезервно на Лукас. Оказа се, че още от самото начало той не е бил доволен от действията му. Предполагам, че не е споделил притесненията си с нас, защото се е страхувал да не ги разтълкуваме като неподчинение или недоверие в решенията на „Тримбъл Груп“. Когато най-после ни

уведоми, че Лукас се е държал като обикновен престъпник, беше твърде късно. Сега съжалявам, че го поставихме в толкова трудно положение. — Браун поклати тъжно глава. — Съжалявам, и то много. Щом открил измяната, Лукас разпоредил убийството на господин Грийн. Дватама със съпругата му били екзекутирани брутално в Лондон. Не мога да ви опиша какъв шок изживях, когато научих новината.

— Значи все пак сте човек със скрупули — заяви Бен.

Браун го изгледа студено и продължи:

— В този момент решихме да прекратим операцията. Активите на Лукас са замразени, властта му е отнета. В момента се намира в пълна изолация, окопан в малката си крепост на остров Капри. Междувременно екипите ни засякоха телефонно обаждане до адвоката на Уесли Холанд и проследиха източника до Мартас Винярд. Веднага изпратихме екип, който да сложи край на цялата история. Не очаквахме да ви заварим там. Отначало не знаехме как да действаме с вас. Но после ни хрумна, че бихме могли да си сътрудничим.

— Какво означава това? — попита Бен.

— Сигурно вече сте се досетили, че целта на срещата ни е да ви направя предложение. Вече ви разкрих истината за убиеца на вашите приятели. В замяна искам от вас да го елиминирате.

Въпреки гнева си Бен се изсмя.

— Трудно ми е да повярвам, че организацията ви не разполага със собствени ресурси да го ликвидира.

— Не го отричам. Но „Тримбъл Груп“ не желае да се замесва повече в тази история. Ние се оттегляме.

— Не съм наемен убиец — заяви Бен. — Не си изкарвам хляба с рязане на глави.

— Разбира се! Вие сте кротък и мирен човек, истински светец. Ако се съди по пътеката от трупове, която оставяте след себе си...

— Вие забъркахте цялата каша. Бъдете така добри да я оправите. Омръзна ми да ви слушам, искам да си ходя.

— Свободен сте да си тръгнете. Просто запомнете, че този разговор не се е състоял. И бих ви посъветвал да не изпадате в героически самозаблуди, че можете да навредите на „Тримбъл Груп“. Никога няма да ни откриете. Ние обаче винаги ще знаем къде сте.

— Ще го запомня — отвърна Бен и се насочи към вратата.

— Отивате си, без дори да се сбогувате?

Бен му показа среден пръст през рамо.

— Това е моето сбогуване.

— Нямах предвид с мен — възрази Браун, — а с младия Джуд. Не искате ли да размените една последна дума с него, преди да си тръгнете?

Бен се обърна бавно и го погледна.

— Моля?

— Джуд е тук. Ще се радва да ви види, макар и за кратко.

Бен усети как мускулите на лицето му се обтягат.

— Блъфирате. Джуд не беше с мен на острова.

— Тогава сигурно сме прибрали някой друг Джуд Аръндел от плажа — заяви Браун. — Доста темпераментен млад мъж. Бих казал, че прилича на баща си, особено след като прочетох писмото.

Бен не продума.

— Стискал го е в ръка, когато са го открили. Не се страхувайте, засега се грижим добре за него. Но не гарантирам какво ще стане, ако продължите да упорствате.

Бен го гледаше втренчено.

— Искам да го видя.

— Боя се, че е невъзможно. Но защо не го чуете? — Браун извади телефон от джоба си, набра някакъв номер и каза: — Искам да говоря с момчето. — После подаде телефона на Бен.

— Джуд? Аз съм. Добре ли си?

— Бен? Аз... — заекна Джуд, но преди да успее да довърши, линията прекъсна.

— Е, доволен ли сте?

Бен хвърли напосоки телефона. Идеше му да размаже самодоволната физиономия на мъжа срещу себе си. С две крачки се озова до него, ръката му се стрелна напред и го сграбчи за вратовръзката. Очите на Браун щяха да изхвъркнат, когато Бен го дръпна встрани от прозореца, извън полезрението на снайперистите.

Радиостанциите навярно вече вдигаха тревога. След по-малко от две секунди в стаята щяха да нахълтат въоръжени мъже. Той блъсна главата на Браун в стената и пристегна вратовръзката като бесило около шията му.

— Направиш ли му нещо лошо, ще те убия. Ясно ли е?

Вратата се разтвори с трясък и познатите му отпреди пазачи нахлуха вътре с извадени пистолети.

— Кажи им да се разкарат! — извика Бен. — Иначе ще умреш!

— Спрете! — нареди Браун. — Свалете оръжията!

Пазачите се подчиниха неохотно.

— Постъпи мъдро — заяви Бен. — Още малко, и щях да ти откъсна главата.

Той пусна вратовръзката на Браун и се отдръпна с отвращение. Пазачите се суетяха около вратата.

Браун разхлаби възела на вратовръзката и приглади реверите на самото си. Дишането му беше учестено, но тържествуващото изражение не бе изчезнало от лицето му.

— Знаех си, че ще го направиш, майор Хоуп — каза той. — Затова си идеалният кандидат за нас.

Бен пристъпи нервно от крак на крак. Внезапно го бе заболяла глава, сърцето му биеше като лудо.

— Е, добре, Браун. Да чуя какво предлагаш.

— Условиата на сделката са прости. Ще получиш всичко необходимо, за да приключиш веднъж завинаги с тази история. После Джуд ще бъде освободен и ще се върне при теб невредим. Няма да има никакви последици за двама ви. Това ще бъде краят. Ако обаче откажеш да ни съдействаш, никога повече няма да го видиш. — Браун се усмихна. — Всички знаем колко много Джуд обича морето. Скърбящият син, изпаднал в пълно отчаяние след трагичната смърт на родителите си... Лодки, наркотици, алкохол... опасна смес. Сигурен съм, че ме разбираш.

Бен мълчеше.

— А ти, Бен Хоуп, ще прекараш остатъка от живота си като престъпник, издирван от всички правоохранителни органи на планетата заради убийството на десетина федерални агенти. Излезеш ли през тази врата, с досегашния ти живот е свършено.

Пенроуз Лукас вдигна тревожно очи от бюрото, когато три силни удара разтърсиха вратата на кабинета му. Той спря да пише трескаво по листа, остави химикалката и неохотно се откъсна от бързо нарастващата купчина листа пред себе си, която представляваше ръкописа на най-новата му книга — „Убийство в името Божие“.

Старият часовник на масичката показваше един без петнайсет през нощта. Увлечен в писане, Пенроуз бе загубил представа за времето. През последните пет часа химикалката му не бе спряла да дращи, прокъсвайки тук-там хартията. Думите се изливаха с такава припряност, че на места той не можеше да разчете собствения си почерк. Беше останал без дъх от омраза.

Изведнъж си даде сметка коя дата е: 25 декември. Стисна зъби при мисълта за всички ония идиоти, които в този момент празнуваха раждането на някакъв брадат смешник преди две хиляди години, донесъл на човечеството единствено беди и хаос.

Дум! Дум! Ударите продължаваха.

— *Какво?!*

Пенроуз изтича по халат до вратата. Плъзна встрани шестте резета, с които я залостваше отвътре, завъртя топката и я откряна. През тесния процеп го гледаше мрачната физиономия на Стив Кътър. С него бяха останалите оцелели мъже от екипа му: Тери Гринол с кожения шлифер, Дейв Милс, Съгс, Дойл и Просър.

— А, вие ли сте? — каза Пенроуз. — Какво искате по това време?

Кътър бутна мълчаливо вратата и влезе. Пенроуз нямаше друг избор, освен да се дръпне уплашено встрани. Носеше само боксерки под копринения си халат, който беше измачкан и захабен, с ръждиви петна засъхнала кръв около златистия монограм *PL* на гърдите. Тялото му изглеждаше измършавяло, сякаш не си бе давал труда да се храни.

В кабинета миришеше на пот и оръжейна смазка. Кътър забеляза лъскавия „Кунан .357“ върху бюрото до дебелия купчина хартия,

изпълнена с неразбираеми драскулки. Още изписани листа се въргаляха по пода заедно с множество нагризани химикалки, част от които бяха пречупени на две.

— Как смееете да нахълтвате така в кабинета ми? — кресна Пенроуз. — Не виждате ли, че пиша книга?

— Дойдохме да ти кажем, че напускаме — заяви Кътър.

Един поглед из разхвърляната мръсна стая беше достатъчен, за да го убеди, че няма повече работа тук. Хората от екипа му, които не бяха убити или изчезнали в това фиаско, бездействията по цял ден в пристройката към вилата. Запасите от алкохол бяха свършили, проститутките отдавна не идваха. Вече не им сервираха готвени ястия. Те не си падаха по местните ресторанти, а най-близкият „Макдоналдс“ се намираше чак в Неапол.

Най-лошото обаче беше, че от десет дни не бяха получавали пари. След дълга дискусия около масата в общата стая шестимата най-накрая бяха решили, че са дотук.

Яростта на Пенроуз бързо се изпари.

— Но вие не можете просто да си тръгнете — изскимтя той. — Нуждая се от преторианската си гвардия!

— Чуй го какви ги дрънка тоя глупак — изсмя се Гринол.

— Твой проблем — каза Кътър. — Приключихме работата си и искаме да ни се плати.

— Но...

— Имахме сделка, Лукас! Не ме ядосвай допълнително, ясно ли е?

Пенроуз го погледна и долната му челюст затрепери.

— Е, добре — сопна се той. — Щом така желаете... Елате с мен и ще ви възнаградя.

Той се обърна и тръгна към спалнята в съседство. Кътър го последва. Въздухът вътре беше още по-застоял, по пода около огромното легло се въргаляха мръсни дрехи. Вниманието на Кътър обаче бе привлечено от продълговатото петно засъхнала кръв, извиващо се от средата на стаята до балкона, който гледаше над скалите към морето. Лошата миризма му подсказваше, че нечий труп е бил влачен през спалнята, за да бъде изхвърлен долу в пропастта. Кътър не продума, но изражението му стана още по-мрачно.

— Ето, тук — заяви кротко Пенроуз и плъзна встрани огледалната врата до леглото.

Зад нея се разкри просторен дрешник, облицован със старинна дъбова ламперия. От закачалките висяха костюми на италиански дизайнери, повечето необличани. В дъното се виждаха рафтове с десетки чифтове обувки, кутии и чанти. Най-отдолу имаше чекмеджета за бижута и други дребни предмети.

Докато Кътър чакаше нетърпеливо зад гърба му, Пенроуз издърпа едно чекмедже, бръкна вътре, после го затвори и провери съседното.

— А, ето — каза той, извади лъскав златен часовник и го подаде на Кътър. — „Ролекс“. Не е ли готин? Виж, тук имам още шест. Всичките са чисто нови. Раздай ги на момчетата.

Кътър направи гримаса и блъсна ръката му настрани.

— Не ме интересуват шибаните ти дрънкулки. Искаме пари, приятел! Хиляда и двеста на ден за всеки. Ние сме общо шестима, това прави над седемдесет бона за последните десет дни, откакто не си ни плащал. Да не говорим за мъжете, които не се върнаха от Корнуол, и екипа на Гант. Те имат семейства, трябва да се погрижим за тях. Да кажем, триста и петдесет и сме квит.

— Но аз не разполагам с триста и петдесет хиляди в брой! — възрази Пенроуз. — Колко пъти вече се опитвам да вляза в банковите си сметки от компютъра, но системата не ме допуска! Активите на „Тримбъл“ са замразени.

Последното си беше самата истина. Нямаше пари, нямаше частен самолет, нямаше подкрепа от спонсорите, които бяха обърнали гръб на най-блестящото си протеже. Пенроуз усещаше, че е дошъл краят, но съзнанието му отказваше да приеме фактите, сякаш всичко беше сън.

Думите му стигнаха до ушите на останалите петима, които се бяха промъкнали след Кътър в спалнята. Те се спогледаха недоволно.

— Изобщо не ми дреме за „Тримбъл“! — изрева Кътър и стовари юмрука си върху дървената преграда на дрешника. От силата на удара цялата конструкция потрепери, но остана здрава.

Само някаква лилава хартийка изпадна от горните рафтове, превъртя се във въздуха като есенен лист и се приземи тихо на килима.

— А това какво е? — попита Кътър и я вдигна бързо от пода.

— А, нищо — отвърна притеснено Пенроуз.

— Няма вид на нищо — възрази Кътър и я показа на хората си. — По-скоро прилича на банкнота от петстотин евро. Вие как мислите, момчета? — Той се надигна на пръсти и видя плътната черна торба за боклук върху рафта. Найлонът се беше разкъсал и отвътре се подаваха пачки банкноти. — Ах ти, мошенико!

— Остави ги! — Пенроуз се опита да прегради пътя му, но Кътър го блъсна встрани, сграбчи торбата и я свали долу.

— Тук има около четирийсет бона — каза Кътър, след като провери съдържанието.

— Е, добре — отстъпи Пенроуз. — Можете да ги вземете. Ваши са.

— Наши са, и още как — заяви Кътър. — Къде са останалите?

— Кои останали? — попита Пенроуз и се изчерви.

— Дори и не си помисляй да ме будалкаш — изръмжа Кътър. — Имаш много повече пари. Лично съм ги виждал.

Другите кимнаха. Кътър им бе разказал за натъпканите с банкноти кожени чанти в кабинета на Пенроуз.

В действителност Пенроуз криеше близо два и половина милиона евро във вилата — пари, които бе започнал да източва от самото начало на операцията, отчитайки ги като „разходи“. Колкото по-малко въпроси му задаваха от „Тримбъл Груп“, толкова повече се настървяваше. В торбата за боклук се съдържаше само онова, което не се бе побрало в чантите.

Но Пенроуз беше твърдо решен да не допусне парите да попаднат в ръцете на Кътър и хората му.

— Не знам за какво говориш — протестира той. — Освен това не одобрявам подобен тон от страна на мой служител.

Кътър го сграбчи за яката на халата и го разтърси.

— Не работя вече за теб, нещастнико! Къде са парите, дяволите да те вземат?

— Нямам какво повече да ви дам! — извика Пенроуз.

— Удари го, Стив — обади се Гринол.

Кътър замахна и зашлеви Пенроуз през лицето. Той залитна и се блъсна в стената, после се свлече надолу с преbledняло лице. Докосна с пръсти пламтящата си буза, сякаш очакваше да напипа кръв.

— Предатели! — изпищя той. — Така ли ми се отплащате след всичко, което направих за вас?

— Няма да мръднем от тук, докато не си получим парите — настоя Кътър.

В очите на Пенроуз проблесна налудничав пламък.

— Парите, значи! Само това ви интересува, а? Е, добре. Нека ти кажа нещо, Кътър. Тук във вилата има милиони. Милиони! И знаеш ли какво? Никога няма да ги намериш. Защото си една безмозъчна маймуна!

Без да отделя поглед от Пенроуз, Кътър протегна ръка зад гърба си. Тери Гринол пхна в дланта му един глок 19. Кътър насочи ръбестото дуло в лицето на Пенроуз.

— Давай, убий ме! — изкрещя Пенроуз. — А после как ще намериш парите, тъпако?

Кътър сви устни, свали пистолета и го допря до капачката на лявото му коляно.

— Хайде де, убий ме! Какво чакаш, стреляй! — Пенроуз избухна в истеричен смях, който премина в плач.

— Остави го, Стив — обади се Милс. — Не виждаш ли, че не е наред с главата? Нищо няма да изкопчим от него.

— Искам си парите — заяви Кътър.

Пенроуз се гърчеше на пода, дращеше с нокти мокротото си от сълзи лице и бръщолевеше нещо неразбираемо.

— Какво каза? — попита Дойл.

— „Ще се пържите в ада“ — отвърна Съгс.

— Човекът е напълно изтрещял — намеси се Просър.

— Застреляй го! — подвикна отзад Гринол.

Кътър се втренчи в хлипащия Пенроуз, поклати глава и затъкна пистолета в колана си.

— Не съм животно, момчета. Хайде, да потърсим къде тоя мухльо е скрил парите. Сигурно са някъде наблизо.

След два часа хората на Кътър бяха претършували петте останали спални на вилата, четирите ѝ бани, всекидневната и трапезарията. Изсипваха чекмеджетата, обръщаха матраци, събаряха книги от лавиците; разлепиха дори мокета, за да търсят подвижни дъски, под които биха могли да са скрити натъпканите с пари чанти. Нищо. С напредването на нощта ги обземаше отчаяние.

— Към кухнята! — заповяда Кътър и всички тръгнаха натам.

Кухнята беше достатъчно просторна, за да обслужва среден по големина ресторант. Възможните скривалища бяха десетки. Кътър се захвана с дълбоките шкафове вдясно; Гринол, стиснал торбата с парите, се насочи към тези отляво, а останалите се пръснаха из помещението. След минути подът беше заринат с тенджери и тигани, строшени чинии и чаши.

— Не вярвам да ги е пъхнал там, глупако! — каза Милс на Просър, който се беше навел, за да надникне във фурната.

— Тоя психар е напълно непредсказуем.

— И тук нищо, мамка му! — въздъхна Гринол и ритна ядосано вратичките на шкафа. — Само си губим времето. Отивам горе, ще го накарам да проговори.

— Няма да проговори — заяви Кътър.

— Ще го направи, след като му отрежа...

Думите му бяха прекъснати от радостния вик на Милс, който бе пъхнал главата си във фризера.

— Хей! Май намерих нещо!

С усилие Милс измъкна една заскрежена черна чанта и я пусна на пода. Всички го наобиколиха. Той разкопча ципа и отдолу се подадоха пачки банкноти, завити в найлон.

— Браво, момче — похвали го Кътър и го плесна по рамото.

— Добре че хартията не замръзва — промърмори Гринол. — Колко са според теб?

Кътър коленичи до чантата и бръкна вътре. Беше доста голяма. Банкнотите бяха от по петстотин евро, по двајсет в пачка. Имаше осем реда пачки в дълбочина и по четири на ширина и дължина. Кътър умееше да смята наум.

— Милион и двеста и осемдесет хиляди — каза той.

— Господи! — възкликна Гринол. — Ударихме джакпота.

— Не е зло за начало.

— И по колко се пада на всеки от шестимата? — попита Съгс.

Кътър погледна Гринол и Милс. Тримата се обърнаха към Съгс, Просър и Дойл.

Кътър измъкна пистолета от колана си и застреля Съгс с два куршума в гърдите. Милс пръсна черепа на Просър. Още преди двата трупа да паднат на земята, Гринол сграбчи Дойл в желязна хватка през шията и завъртя главата му. Чу се изхрущяване и тялото на Дойл се свлече безжизнено надолу.

— И бездруго не ми бяха особено симпатични — промърмори Гринол.

— Значи ще делим на три — усмихна се Милс. — Така ми харесва повече.

Кътър закопча ципа на чантата и я преметна през рамо.

— Още не сме свършили, момчета. Трябва да има поне още една. Той едва ли е успял да похарчи толкова много пари.

— А сега накъде? — попита Милс.

— Към сауната — предложи Гринол.

Кътър отхвърли идеята.

— Никой не държи пари в сауна.

— В бараката за инструменти? Къщичката на градинаря? Ловната хижа? В гаража?

— Нито едно от тези места не е достатъчно надеждно скривалище.

— Какво ще кажете за басейна? — попита Милс.

Закритият плувен басейн с луксозно обзаведени съблекални не беше достъпен за нисшия персонал. Само Пенроуз, макар и слаб плувец, понякога се топваше в него.

Кътър кимна.

— Нищо не пречи да огледаме и там. Да вървим.

Те прескочиха локвите кръв и се отдалечиха от кухнята. Басейнът се помещаваше в голям остъклен павилион, пристроен към главната сграда. От мястото, където се намираха сега, можеха да стигнат до там по открита пътека, минаваща по протежение на къщата над ръба на скалите. Мъжете излязоха навън в хладната нощ. Звездите светеха ярко и хвърляха неравни отблясъци по набраздената морска повърхност.

— Трябва спешно да се изпикая — каза Милс, докато крачеха към басейна.

— Не можеш ли да стискаш още няколко минути? — скара му се Кътър.

— Сериозно, ще се пръсна. Нека ви настигна след секунда, става ли?

Кътър и Гринол продължиха напред, а той се спря, разкопча ципа на панталона си и пристъпи към металния парапет на пътеката. Разтвори крака и въздъхна от облекчение, когато струята се изви във въздуха и потъна в бездната.

Преди да усети какво става, две яки ръце го сграбчиха за глезените и го метнаха през парапета. Когато Милс отвори уста, за да извика, тялото му вече летеше надолу, премятайки се като парцалена кукла. Един издаден навън скален ръб отнесе черепа му, а секунди по-късно мъртвото му тяло цамбурна в разпенените води на прибоя, който го засмука навътре.

Не след дълго Пенроуз се съвзе, стана от пода на дрешника и изтича обратно в кабинета си. Безпардонното нахлуване на Кътър в личното му пространство и загубата на четирийсетте хиляди евро го бяха върнали към реалността.

Не се тревожеше само за парите, с които щеше да се раздели. Внезапно си бе наумил, че полицията е тръгнала към имението, за да го арестува. Той се приближи до прозореца, отвори го и се заслуша. Не се чуваше нищо, освен грохота на прибоя. Нямаше сирени, поне засега. Но всеки миг щяха да се появят.

Пенроуз отиде до бюрото и трескаво заизважда навън съдържанието на чекмеджетата. Списъци с имена, снимки на жертвите; дисковете с детска порнография, качени на компютъра на Фабрис Лалик; скицата на меча; подробни описания на всички операции, които бе разработил с педантично старание. Целият му труд щеше да се превърне в доказателствен материал срещу него, способен да го накисне толкова дълбоко, че никога повече да не може да изплува.

Налагаше се да унищожи всичко, и то веднага. Пенроуз измъкна кошчето за боклук изпод бюрото, изсипа отвътре смачканите листа с бележки по новата му книга и започна да го тъпче с уличаващите материали.

Сигурно някъде има кибрит, мислеше трескаво той. Трябваше да е останал от провалената романтична вечеря на свещи с онази неблагодарна кучка Дария Пинятели. Намери кутийката, драсна една клечка и я хвърли в кошчето за боклук. После се загледа в пламъците, които обхванаха хартията. Тя почерня и се сбръчка, а сребристите дискове се разтекоха като восък. Край, вече беше в безопасност.

Едва тогава се сети, че кошчето е от ракита и ще изгори заедно със съдържанието си. А не можеше да изгаси пламъците с крака, защото беше бос. Кабинетът му започна да се изпълва с дим. Пенроуз се закашля.

Към басейна бяха построени четири съблекални с дървени врати, обозначени с номера от 1 до 4. Във всяка имаше луксозна душкабина, голям гардероб за дрехи и обувки, шкафове за хавлии, халати и сешоари и сейф за лични ценности — всевъзможни места, където да се скрие една чанта с пари. След няколко минути безплодно ровичкане в първата кабина Кътър надникна в съседната, за да види как се справя Гринол.

— Страшни късметлии сме, няма що — изпъшка Гринол, застанал сред купчина хавлии.

— Къде е Дейв? — попита Кътър и се намръщи.

Гринол поклати глава. Кътър въздъхна, обърна се и тръгна към изхода, като спря за миг до басейна, за да се полюбува на чантата, натъпкана с банкноти. Междувременно Гринол се беше прехвърлил на кабина номер три, блъскаше вратичките на шкафовете и ругаеше по адрес на Пенроуз Лукас.

— Дейв! — извика Кътър, щом излезе навън. — Хей, Милс!

Милс беше потънал вдън земя. Кътър се върна при басейна и понечи да каже нещо на Гринол, но изведнъж замръзна на място. Чантата с парите бе изчезнала.

— Тери, защо си преместил чантата?

Гринол излезе от съблекалнята. Изглеждаше още по-ядосан.

— Какво?

— Къде са парите?

— Откъде да знам? Ти къде ги сложи?

— Бяха точно тук. Хайде, не се бъзикай с мен!

— Не се бъзикам. Не съм ги пипал!

— Къде са тогава? — попита намръщено Кътър.

Отначало си помисли, че Дейв Милс се е вмъкнал отнякъде и е задигнал чантата. Усети как го обзема паника и реши да изтича навън, но после се спря. Беше невъзможно. Та той не я бе изпускарал от очи за повече от няколко секунди! Огледа се. Нима полудяваше?

И в този момент я забеляза. Открояваше се като тъмно петно на дъното на басейна, в дълбокия му край.

— О, не! Мамка му!

Без да се колебае, той се хвърли в басейна и заплува с мощни загребвания към чантата. Когато стигна до нея, на метър и осемдесет дълбочина, се молеше водата да не е съсипала парите.

Гринол наблюдаваше сцената от ръба на басейна и се тревожеше за същото, когато една ръка се протегна изотзад, сграбчи го в стоманена хватка през шията и го повлече заднишком към отворената врата на съблекалня номер три.

Бен знаеше добре с кого си има работа. Браун му бе предоставил подробни профили на наемните убийци на Пенроуз Лукас. Мъжът с кожения шлифер беше Тери Гринол. Трийсет и шест годишен. Бивш военнослужещ в Британската армия, който в кратката си кариера бе научил, че като частен наемник може да убива хора срещу много повече пари. Сражавал се бе в Босна, Афганистан и Африка, оставяйки след себе си щедро заплатени кървави следи. Някъде по пътя се бе запознал с бившия десантчик Стив Кътър.

Но кариерата на Тери Гринол отиваше към своя край. Бен го замъкна в съблекалнята и затръшна вратата с крак. После го събори на земята, без да пуска шията му. Гринол беше едър и як като бик. Мяташе се, размахваше ръце и се опитваше да удари Бен с глава в лицето, но напразно. Бен го стисна още по-силно и спря притока на въздух в трахеята му.

След няколко секунди Кътър щеше да излезе от басейна и на Бен щеше да му бъде трудно да се справи с двамата едновременно. Кътър беше по-дребен от Гринол, но за сметка на това по-хитър и извънредно опасен. Бен го знаеше от първа ръка, след като ги бе наблюдавал как се движат из вилата.

Знаеше също, че с Кътър са се виждали и преди.

Само още няколко секунди. Но и на Гринол не му оставаха повече. Или пък не.

Тъкмо когато Бен си мислеше, че противникът му започва да губи съзнание, Гринол се дръпна рязко напред и за момент разхлаби хватката му. Това беше достатъчно, за да се извърти и да замахне с юмрук към лицето на Бен, който едва блокира удара.

През следващите секунди се разрази истинска битка на живот и смърт. Гринол ритна Бен с коляно в стомаха, като почти изкара въздуха му. Бен го блъсна с длан в брадичката и главата на наемника издрънча на пода. Гринол протегна отчаяно ръце към очите му.

Накрая Бен успя да достигне двуострата кама, която носеше в калъф на бедрото си. Острието проникна през кожата шлифер на Гринол и прониза сърцето му. С другата си ръка Бен го стисна за устата, за да заглуши предсмъртния му вик.

Очите на Гринол се извъртяха нагоре и тялото му се отпусна. Бен извади камата, избърса острието в крачолата на жертвата и я пъкна в калъфа. После замъкна тежкия труп в душкабината, откряна вратата на съблекалнята и предпазливо надникна през пролуката.

С последни сили Кътър повдигна тежката чанта от водата и я прехвърли през ръба на басейна. Излезе задъхан навън и се строполи до нея. Парите! Напица ципа и го дръпна нетърпеливо. Пачките банкноти бяха напълно подгизнали. Кътър изстена от отчаяние.

— Тери! — извика той, след като изведнъж забеляза, че Гринол го няма.

— Тери е под душа — каза нечий глас.

Кътър вдигна глава. Очите му се разшириха, после се присвиха в две тънки цепки. Приличаше на притиснат в ъгъла плъх. Бен бе насочил към него снабдения със заглушител браунинг, предоставен му от „Тримбъл Груп“ заедно с камата и още няколко полезни приспособления, които той бе избрал за мисията си на остров Капри.

— Познавам те — заяви Кътър, като наблюдаваше внимателно всяка негова стъпка.

— И аз теб — каза Бен. — Появи се в къщата на свещеника в Литъл Дентън в нощта, когато загинаха приятелите ми. Беше дошъл да търсиш нещо. А аз никога не забравям гласове.

— Хоуп.

— Същият.

— Къде е Милс?

— При рибите. Ти си последен.

Кътър се усмихна кисело.

— Е, това е. Едва ли ще разбере къде са останалите пари. Ти как мислиш?

— Навремето си бил добър войник, Стив. Трябвало е да си останеш в полка.

— Нямах бъдеще там.

— И сега нямаш. Ти уби приятелите ми.

— Ще ме застреляш, нали?

— За да ме улесниш, посегни към пистолета. — Бен посочи оръжието, затъкнато в колана му.

— Мокър е.

— Глокът стреля и под вода. Би трябвало да го знаеш.

Настъпи тишина, нарушавана само от капките вода, които се стичаха от Кътър върху плочите до басейна.

— Е, какво пък — въздъхна Кътър и вдигна рамене. Ръката му се стрелна към дръжката на пистолета.

Браунингът гръмна два пъти. Приглушените изстрели отекнаха край басейна.

Пръстите на Кътър се свиха конвулсивно около дръжката на глока. Тялото му се килна настрана, претърколи се и цопна в басейна.

Бен излезе от сградата. Прибра чантата си от сенките край пътеката, където я бе оставил. В нея имаше още една част от оборудването, предоставено му от „Тримбъл Груп“. Той я преметна през рамо и тръгна да търси Пенроуз Лукас.

Когато влезе във вилата, усети миризма на дим.

Откри го сам в полумрака на съсипаната трапезария. Седеше прегърбен в едно кожено кресло, сякаш изпаднал в транс. Беше вперил поглед в празното пространство и почти не реагира, когато Бен влезе в стаята и запали осветлението.

Бен направи няколко крачки и се втренчи в него. Най-после се бе озовал лице в лице с врага на Саймън. Този разчорлен хилав мъж, облечен в мръсен халат, нямаше нищо общо с наперения елегантен професор от видеозаписа.

Върху подлакътника на креслото имаше голям лъскав пистолет. Той пристъпи бързо напред и го вдигна. Пенроуз дори не помръдна. Бен дръпна плъзгача, изкара патрона от цевта и извади пълнителя. После разглоби оръжието и захвърли частите му в другия край на стаята.

Издрънчаването на металните парчета върху пода сякаш изтръгна Пенроуз от трансa. Той се извърна бавно и погледна Бен. Мътните му очи се фокусираха върху лицето му.

— Ти си онзи мъж — промърмори той. — Хоуп.

— От плът и кръв — каза Бен.

— Къде са хората ми?

— Едва ли ще ти помогнат много. Къщата ти гори. Знаеш ли това?

Пенроуз кимна.

— Нека си гори. — Той притвори очи и добави: — Какво правиш тук?

— Нося ти подарък за Коледа.

Лицето на Пенроуз се изкриви в гримаса.

— Какво?

Бен свали чантата и извади отвътре предмета, който бе донесъл чак от Америка с частния самолет на „Тримбъл Груп“.

Каквото пожелаеш, му бе казал тогава Браун. И когато Бен поиска меча, той му го даде с думите: „Твой е. Закачи го на стената или

поддържай огъня в камината с него, все ми е едно“.

Бен му бе обяснил, че ще го запази като спомен за мъртвите си приятели. Но това не беше всичко.

Той замахна с ръка и запрати меча в краката на Пенроуз. Върхът се заби в паркета, острието затрептя във въздуха.

— Ето го, професоре. Мечът на Исус Христос.

Пенроуз се наведе напред и впери очи в меча. До момента Бен бе имал само честната дума на Браун, че Пенроуз е в дъното на цялата история. Присъствието на Стив Кътър във вилата беше първото доказателство, че Браун не го е излъгал. Но сега демоничната смесица от омраза и копнеж в погледа на Пенроуз разсея и последните му съмнения.

— Него искаше, нали? — попита тихо Бен. — Затова ли уби Саймън и Микаела Аръндел?

Устните на Пенроуз се разтеглиха в усмивка.

— Червеите си получиха заслуженото.

Бен нямаше намерение да губи повече време с този човек. Той извади пистолета и свали предпазителя.

— Да разбирам ли, че си атеист, Лукас?

Пенроуз не отговори. Очите му шареха между Бен и пистолета. На лицето му потрепна мускул.

— Толкова по-добре. Значи няма да изречеш последна молитва, преди да те убия.

Долната челюст на Пенроуз увисна. Той се смъкна от креслото и падна на колене.

— Моля те, недей! — Очите му гледаха тъжно, пръстите му бяха сплетени на гърдите. — Не искам да умра.

— Саймън Аръндел би те пощадил. Но аз не съм като него.

Пенроуз изхлипа жално, когато усети дулото върху челото си. Пръстът на Бен докосваше гладката извивка на спусъка. Той си представи лицата на Саймън и Микаела в потъващата кола. Тяхната смърт щеше да бъде отмъстена, а Джуд щеше да бъде освободен.

Но изведнъж в съзнанието му изплува друг образ: Винсънт Нейпиър, потънал до шията в онова тресавище в Корнуол. Той също го бе молил да пощадя живота му. А Бен му го бе отнел, и то пред очите на собствения си син. Постъпката, която се готвеше да извърши сега, беше не по-малко безчувствена.

Не съм нищо повече от един убиец, помисли той. Винаги ще си остана такъв.

— Аз съм болен — изплака Пенроуз. — Сгреших ужасно. Но ще се променя. Дай ми шанс. Знам, че ще успея.

Бен се поколеба. Не му беше нужен психиатър, за да установи, че този жалък човечец не е с всичкия си. Трябваше да бъде лекуван, а не хладнокръвно екзекутиран.

Застреляй го! Заради Джуд. Бен си представи Джуд в ръцете на анонимните безскрупулни пионки на Браун. Чудеше се какво ли биха му направили, ако той не изпълнеше поставената му задача да елиминира Пенроуз Лукас.

Нямаше избор. Пръстът му се сви около спусъка.

Но после отново се отпусна. Сигурно съществуваше и друг начин. Ако не убиеше Пенроуз, а го доставеше жив на „Тримбъл Груп“, може би щяха да проявят милост. Все пак щяха да се убедят, че Лукас вече не е заплаха за никого. Разполагаха с достатъчно ресурси, за да го настанят в лудница или да го сложат зад решетките.

Димът в коридора отвън се сгъстяваше. Бен чуваше пращането на пламъците, които бяха плъзнали из цялата вила.

Тогава взе решение и свали пистолета.

— Ставай. Да се махаме от тук, преди да сме изгорели живи.

— Няма ли да ме убиеш? — заекна Пенроуз.

Бен протегна ръка и му помогна да се изправи.

— Идваш с мен. Ще се погрижа да получиш помощта, която ти е нужна.

— Благодаря ти — каза радостно Пенроуз и избърса сълзите си с ръкава на халата.

После, преди Бен да успее да реагира, се дръпна крачка назад и извади малката автоматична берета, пъхната в ластика на боксерките му. Той насочи дулото към Бен и дръпна спусъка.

Малокалибреният куршум се заби в лявото рамо на Бен. От толкова близко разстояние силата на удара бе достатъчна, за да го завърти настрани. Бен не усети болка. Задържа се на крака и вдигна пистолета си, но сетивата му бяха парализирани от шока. Пенроуз го изпревари и стреля повторно. Този път куршумът попадна в гръдния му кош и го събори по гръб.

Пенроуз избухна в истеричен смях.

— Я да видим сега кой ще умре! Няма да съм аз! Няма да е Пенроуз Лукас!

Той пристъпи към Бен с оголени от омраза зъби.

Бен се опита да стане, но тялото му не се подчини. Пенроуз направи още крачка напред и се надвеси над него. Дулото на пистолета бе едва на метър разстояние от главата му. Този път Пенроуз нямаше как да пропусне целта.

Бен се отгласна с крака и се плъзна назад по пода. Тилът му се опря в нещо твърдо и той се сети, че е мечът, забит в паркета.

— Мислеше си, че ще ме надхитриш, а? — хилеше се Пенроуз. — Сега ще гниеш в ада с останалите.

Бен се чувстваше напълно изнемощял. В отчаянието си сграбчи бронзовата дръжка на меча и я дръпна с всички сили. Върхът се отскубна от пода.

Пръстът на Пенроуз върху спусъка на беретата побеля. Бен замахна над главата си и запрати меча напред.

Пистолетът изгреця. Куршумът се заби в пода, на половин метър от главата на Бен.

От устата на Пенроуз излезе задавено гъргорене и тялото му се люшна назад. Той изпусна пистолета и се хвана за гърлото. От него, малко над ключицата, стърчеше бронзовата дръжка на меча. Част от острието се подаваше от тила му. Бликащата кръв се стичаше надолу по гърдите му.

Бен се надигна с мъка от пода. Лявата му ръка беше като парализирана. Залитайки, той тръгна към Пенроуз. Със здравата си ръка хвана окървавената дръжка на меча, извади го и замахна настрани. Извитото като сърп острие изсвири във въздуха и преряза гърлото на Пенроуз до гръбнака, като за малко не отсече главата му.

Коленете на Пенроуз се подгънаха и тялото му рухна на земята сред локва кръв.

Бен се олюляваше, краката едва го държаха. Вторият куршум бе счупил ребрата му и бе излязъл отзад, но първият бе заседнал в рамото му и повечето кръв по пода беше негова. Той усещаше как го обгръща мрак, но бе твърдо решен да не се предава. Поне засега. Подпря се на стената и тръгна бавно към вратата.

Когато излезе от вилата, огнените езици вече излизаха през прозорците и се виеха нагоре по фасадата. Пожарът осветяваше

нощното небе.

Бен хвърли един последен поглед към горящата къща, обърна се и продължи напред.

Трябваше да прибере сина си.

БЛАГОДАРНОСТИ

Казват, че никой човек не е остров... И писателите не са изключение. Ето защо искам да изразя огромната си благодарност към моята редакторка Каролайн Хог и талантливия екип от „Ейвън“. Без тяхната безценна помощ никога нямаше да успея да напиша тази книга.

Издание:

Автор: Скот Мариани

Заглавие: Свещеният меч

Преводач: Боян Дамянов

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Абагар АД, гр.В.Търново

Редактор: Силвия Падалска

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-311-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6105>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.